



รายงานฉบับสมบูรณ์

โครงการจ้างเหมาบริการเพื่อสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2565

เสนอ

สำนักงานกิจการยุติธรรม

โดย

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

มิถุนายน 2566

คณะผู้วิจัย

ผู้รับผิดชอบโครงการ

อ.ดร.ทวีวัฒน์ เหลืองวิริยะ

ผู้ดำเนินงานโครงการ

สถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

คณะวิจัย ประกอบไปด้วย

- | | |
|---------------------------------------|----------------|
| - อ.ดร.ทวีวัฒน์ เหลืองวิริยะ | หัวหน้าโครงการ |
| - รศ.พ.ต.อ.ดร. พงศ์กฤษธร โรจน์วีรพงศ์ | นักวิจัย |
| - นายอรรถสิทธิ์ เรืองศิลป์ | นักวิจัย |

สารบัญ

บทคัดย่อ	I
บทสรุปผู้บริหาร	III
บทที่ 1 บทนำ	1
บทที่ 2 ทบทวนวรรณกรรมและกรอบแนวคิด	7
2.1 ความสำคัญและพัฒนาการของกระบวนการสำรวจและจัดเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในประเทศไทย	7
2.2 ทบทวนการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน	8
2.3 การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของสำนักงานกิจการยุติธรรม (สจร.)	10
2.4 มาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปัจจุบัน	21
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	24
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	27
3.1 ผลการทบทวนเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey)	27
3.2 ระเบียบวิธีการสุ่มตัวอย่าง	28
3.3 การดำเนินการสำรวจข้อมูล	44
3.4 การวิเคราะห์ผลการสำรวจและข้อค้นพบ	45
3.5 การพัฒนาเครื่องมือในการจัดเก็บข้อมูล	46
3.6 ระยะเวลาการดำเนินงาน	51
3.7 การบริหารปัจจัย การควบคุมกิจกรรม หรือกระบวนการเพื่อลดความเสี่ยง	53
บทที่ 4 ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2565	57
4.1 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ	57
4.2 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	61
4.3 ข้อมูลการประสบเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	66
4.4 ข้อมูลการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม	77
4.5 ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม	82

4.6 ความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน	85
4.7 ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม	87
4.8 ผลการสำรวจข้อมูลเหยื่อที่เคยมีประสบการณ์ถูกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี....	92
4.9 ข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในเชิงพื้นที่	93
บทที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2565	105
5.1 สรุปข้อค้นพบสำคัญจากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2565	105
5.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของหน่วยงาน ภาครัฐ : สำนักงานตำรวจแห่งชาติ.....	114
5.3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับการสำรวจครั้งก่อนหน้า.....	121
5.4 การวิเคราะห์สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามเป้าหมายและตัวชี้วัดของกระบวนการยุติธรรม .	134
5.5 การวิเคราะห์และสรุปที่ได้จากการสัมมนาเผยแพร่ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรม ภาคประชาชนปี พ.ศ. 2565.....	141
บทที่ 6 ข้อเสนอแนะโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2565	144
6.1 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ	144
6.2 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย	146
6.3 ข้อเสนอแนะทางวิชาการ.....	147
บรรณานุกรม	149
ภาคผนวก	151
ผนวก ก. แบบสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน	152
ผนวก ข. แบบสำรวจความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรม และมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม	166
ผนวก ค. แบบสำรวจข้อมูลความรู้สึกลัวหวาดกลัวภัยอาชญากรรม.....	172
ผนวก ง. แบบสำรวจเป้าหมายแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals :SDGs) ..	176
ผนวก จ. รายชื่อผู้เข้าร่วมสัมมนาเพื่อเผยแพร่รายงาน ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน	180
ผนวก ฉ. หนังสือรับรองการพิจารณาด้านจริยธรรมการวิจัยในคน	184
ผนวก ช. One concept paper.....	187

สารบัญตาราง

ตาราง 3.1 การแบ่งกลุ่มจังหวัดตามระดับรายได้โดยพิจารณาจากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคน (Gross Province Product per Capita) (หน่วย : บาท)	29
ตาราง 3.2 ตารางผลการคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง	30
ตาราง 3.3 สรุปพื้นที่สำรวจข้อมูล	34
ตาราง 4.1 จำนวนและร้อยละข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ	58
ตาราง 4.2 จำนวนและร้อยละข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของสมาชิกในครัวเรือน	61
ตาราง 4.3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	62
ตาราง 4.4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	62
ตาราง 4.5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	63
ตาราง 4.6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	64
ตาราง 4.7 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการศึกษาระดับสูงสุดที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	64
ตาราง 4.8 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะที่อยู่อาศัยที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	65
ตาราง 4.9 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการเคยตกเป็นเหยื่อ	66
ตาราง 4.10 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามลักษณะของการก่อความผิดอาชญากรรม	67
ตาราง 4.11 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามลักษณะความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	68
ตาราง 4.12 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามลักษณะความผิดต่อทรัพย์สิน	69
ตาราง 4.13 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามลักษณะความผิดทางเพศ	71
ตาราง 4.14 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามลักษณะความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	71
ตาราง 4.15 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามลักษณะความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	73
ตาราง 4.16 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามลักษณะความผิดรูปแบบอื่น	74
ตาราง 4.17 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่สามารถจดจำหรือระบุตัวผู้ก่อเหตุได้	75

ตาราง 4.18 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อ กับผู้ก่อเหตุ _____	75
ตาราง 4.19 ผลกระทบจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมด้านชีวิตและร่างกาย _____	76
ตาราง 4.20 ผลกระทบจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ด้านทรัพย์สิน _____	77
ตาราง 4.21 รายละเอียดการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ในภาพรวม _____	78
ตาราง 4.22 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ แบ่งตามลักษณะความผิด _____	78
ตาราง 4.23 การไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ แบ่งตามลักษณะความผิด _____	79
ตาราง 4.24 ตารางเปรียบเทียบสัดส่วนของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่และไม่มีการแจ้งเหตุแบ่งตามประเภท ลักษณะความผิด _____	79
ตาราง 4.25 รายละเอียดเจ้าหน้าที่หรือผู้รับแจ้งเหตุ _____	80
ตาราง 4.26 ความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ผู้รับแจ้งเหตุ _____	80
ตาราง 4.27 สาเหตุที่ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ _____	81
ตาราง 4.28 ค่าระดับคะแนนความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชน _____	83
ตาราง 4.29 ผลการสำรวจข้อมูลความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม _____	84
ตาราง 4.30 ค่าระดับคะแนนความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน _____	85
ตาราง 4.31 ผลการสำรวจข้อมูลความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน _____	86
ตาราง 4.32 การพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรม ในการ ปฏิบัติงานในพื้นที่ชุมชน _____	87
ตาราง 4.33 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐในภาพรวม _____	88
ตาราง 4.34 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมพื้นฐาน _____	88
ตาราง 4.35 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการเชิงรุกที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรม _____	90
ตาราง 4.36 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามอายุ 18 – 29 ปี ที่เคยถูกระทำความรุนแรงทางเพศ ก่อนอายุ 18 ปี _____	93
ตาราง 4.37 ข้อมูลผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามพื้นที่ที่สำรวจ _____	93
ตาราง 4.38 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาล _____	95
ตาราง 4.39 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 1 _____	96

ตาราง 4.40 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 2	96
ตาราง 4.41 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 3	97
ตาราง 4.42 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 4	97
ตาราง 4.43 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5	97
ตาราง 4.44 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 6	98
ตาราง 4.45 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 7	98
ตาราง 4.46 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 8	99
ตาราง 4.47 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 9	99
ตาราง 4.48 ระดับความรู้สึกลดท้อภายในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามพื้นที่ของการสำรวจ	101
ตาราง 4.49 ระดับความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน จำแนกตามพื้นที่ของการสำรวจ	102
ตาราง 4.50 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามพื้นที่ของการสำรวจ	103
ตาราง 5.1 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ	115
ตาราง 5.2 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	116
ตาราง 5.3 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับฉ้อโกงหลอกลวง	118
ตาราง 5.4 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	120
ตาราง 5.5 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามลักษณะความผิด	121
ตาราง 5.6 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2559 - 2565 กลุ่มความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	123
ตาราง 5.7 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2559 - 2565 กลุ่มความผิดต่อทรัพย์สิน	124

- ตาราง 5.8 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรม
ภาคประชาชน ปี พ.ศ.2559 - 2565 กลุ่มความผิดทางเพศ _____ 126
- ตาราง 5.9 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรม
ภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2559 - 2565 กลุ่มความผิดฉ้อโกงหลอกลวง _____ 127
- ตาราง 5.10 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรม
ภาคประชาชน ปี พ.ศ.2559 - 2565 กลุ่มความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ _____ 128
- ตาราง 5.11 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรม
ภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2559 - 2565 กลุ่มความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น _____ 129
- ตาราง 5.12 เปรียบเทียบข้อมูลสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ ปี พ.ศ. 2559 – 2564 จำแนกตามลักษณะ
ความผิด _____ 131
- ตาราง 5.13 สรุปข้อมูลจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนา
ที่ยั่งยืน _____ 135
- ตาราง 5.14 สรุปข้อมูลจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่สอดคล้องกับแผนแม่บท
การบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2562 - 2565) _____ 139

สารบัญแผนภาพ

แผนภาพ 3.1 แสดงภาพรวมขอบเขตการทำงานของระบบ	47
แผนภาพ 3.2 เว็บไซต์ของโครงการ www.tjsurvey.com	47
แผนภาพ 3.3 เมนูสำหรับใช้ในการสำรวจข้อมูล	48
แผนภาพ 3.4 ตัวอย่างหน้าจอสำหรับกรอกข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม	48
แผนภาพ 3.5 ตัวอย่างหน้าจอสำหรับใช้สำรวจข้อมูลทั้ง 5 แบบฟอร์ม	49
แผนภาพ 3.6 หน้าจอสำหรับจัดการผู้ใช้งาน (User)	49
แผนภาพ 3.7 เมนูสำหรับใช้ในการ Export ข้อมูลเพื่อนำไปวิเคราะห์	50
แผนภาพ 3.8 ตัวอย่างข้อมูลที่ถูก Export ออกมาจากระบบ	51
แผนภาพ 5.1 เปรียบเทียบจำนวนการรับแจ้งคดีและเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะความผิดชีวิต ร่างกาย และ เพศ ระหว่างปี พ.ศ. 2559 - 2565 (ต่อประชากรแสนคน)	131
แผนภาพ 5.2 เปรียบเทียบจำนวนการรับแจ้งคดีและเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ระหว่างปี พ.ศ. 2559 - 2565 (ต่อประชากรแสนคน)	132
แผนภาพ 5.3 เปรียบเทียบจำนวนการรับแจ้งคดีและเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะความผิดฉ้อโกงหลอกลวง ระหว่างปี พ.ศ. 2559 - 2565 (ต่อประชากรแสนคน)	132
แผนภาพ 5.4 เปรียบเทียบจำนวนการรับแจ้งคดีและเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ระหว่างปี พ.ศ. 2559 - 2565 (ต่อประชากรแสนคน)	133
แผนภาพ 5.5 แผนภาพเปรียบเทียบข้อมูลสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ พ.ศ. 2559 – 2565 แยกตามลักษณะความผิด	133
แผนภาพ 5.6 แผนภาพเปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2559 – 2565 แยกตามลักษณะความผิด	134

บทคัดย่อ

การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2565 มีวัตถุประสงค์ในการสำรวจ จัดเก็บ และวิเคราะห์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และจัดทำข้อเสนอแนะ/แนวทางการพัฒนาหรือป้องกันปัญหาอาชญากรรม โดยการสำรวจครั้งนี้เป็นการสำรวจข้อมูลจากประชาชนทั่วประเทศด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้า ผลการสำรวจผู้แทนครัวเรือนจำนวน 3,021 ครัวเรือน ซึ่งให้ข้อมูลของสมาชิกครัวเรือนจำนวน 8,032 คน พบผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 688 คน (คิดเป็นร้อยละ 8.57) และพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม 765 ครั้ง (โอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 9.53) พบว่าผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่เป็นกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง และกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 26 - 35 ปี โดยลักษณะอาชญากรรมที่สำรวจพบมากที่สุดในการสำรวจครั้งนี้ ได้แก่ ลักษณะความผิดฉ้อโกงหลอกลวง และความผิดต่อชีวิตและร่างกาย พบผู้เสียชีวิตในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวนมากถึง 43 ราย ส่วนมากเกิดจากอุบัติเหตุจากรถ และความเสียหายต่อทรัพย์สินสูงสุดที่สำรวจพบมีมูลค่า 500,000 บาท ซึ่งเกิดจากการหลอกลวงให้ลงทุนในสินทรัพย์ดิจิทัล ทั้งนี้ จากเหตุตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมดมีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่คิดเป็นร้อยละ 60 ส่วนที่ไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ร้อยละ 40 เนื่องจากเห็นว่า เป็นความเสียหายเล็กน้อย ในส่วนของระดับความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในการสำรวจครั้งนี้อยู่ที่ร้อยละ 27.75 ความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินมีค่าเท่ากับร้อยละ 73.31 และประชาชนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมของรัฐเท่ากับร้อยละ 42.90 ทั้งนี้ เมื่อเปรียบเทียบพบว่าสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนพบจำนวนเหยื่ออาชญากรรมมากกว่าสถิติคดีอาญาของสำนักงานตำรวจแห่งชาติประมาณ 50.74 เท่า และพบว่าแนวโน้มจำนวนอาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้นโดยเฉพาะในลักษณะความผิดต่อชีวิตร่างกาย ฉ้อโกงหลอกลวง และเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ในส่วนของข้อเสนอแนะในเชิงปฏิบัติควรมุ่งเน้นมาตรการป้องกันอาชญากรรมที่มีความรุนแรงและลดความรู้สึกหวาดกลัวอาชญากรรม และในเชิงนโยบายควรปรับปรุงกฎหมายควบคุมอาวุธปืนและเพิ่มฐานความผิดที่สามารถรับแจ้งความออนไลน์ และในเชิงวิชาการควรให้พัฒนาระบบการจัดเก็บข้อมูลให้เป็นฐานข้อมูลขนาดใหญ่ ประยุกต์ใช้การสำรวจแบบ Cohort Study โดยพัฒนาผู้จัดเก็บข้อมูลในพื้นที่ และพัฒนามาตรฐานการสำรวจเพื่อใช้รายงานตัวชีวิตในระดับสากล

คำสำคัญ : การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน, สถิติคดีอาญาของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ, การวิจัยเชิงสำรวจ, นโยบายป้องกันอาชญากรรม, การจัดเก็บข้อมูล, ความรู้สึกหวาดกลัวอาชญากรรม, เหยื่ออาชญากรรม, ประเทศไทย

Abstract

The objective of this Thai National Crime Victimization Survey (TNCVS) 2022 was to explore, collect, and analyze victimization data in order to develop recommendations for crime prevention policies. The survey employed face-to-face interviews to gather data from 3,021 households representing 8,032 household members. The findings displayed that 688 samples were found as a victim of crime (8.57%), experiencing 765 crime cases (likelihood of being a victim of crime at 9.53%). The most of crime victims were female and the age group of 26 - 35 years. The most common offense in this survey were fraud and violent crime. Additionally, 43 deaths of crime victims were caused by traffic accidents and the highest financial loss from fraud was 500,000 baht, involving the Ponzi scheme. 60% of all crimes were reported, while 40% unreported crimes were due to slight victim losses and no criminal damage. In terms of fear of crime, the fear of crime level was 27.75% and the public safety was 73.31%. Most people (42.90%) expressed moderate satisfaction with the Criminal Prevention Measures. Comparatively, the crime victimization survey discovered a greatly higher number of victims compared to the police crime record at approximately 50.74 times. The survey also indicated that the crime trend was increasing, particularly violent crime, fraud, and computer-related crimes. Based on the findings, practical recommendations focus on implementing more stringent crime prevention measures on violent crime and reducing fear of crime. In terms of policy, suggestions include improving firearms control and online crime reporting platforms. In academic aspects, the future study should prioritize developing a large-scale database system to collect and analyze data effectively, applying Cohort samples in selected areas, and standardized methodologies for global indicator reporting.

Keywords: Crime Victimization Survey, Police Crime Record, Survey Research, Crime Prevention Policy, Data Collection, Fear of Crime, Victim of crime, Thailand.

บทสรุปผู้บริหาร

โครงการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน เป็นการสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากกลุ่มตัวอย่างทั่วประเทศ โดยมีเป้าหมายเพื่อสำรวจข้อมูลอาชญากรรมที่ไม่ได้มีการแจ้งความหรือเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม (Dark Figure of Crime) เนื่องจากในปัจจุบันยังมีผู้ประสบเหตุหรือเหยื่ออาชญากรรมอีกจำนวนมากที่ไม่ได้แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ ทั้งนี้ ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนดังกล่าว ได้มีการนำมาเทียบเคียงกับข้อมูลสถิติทางทะเบียน (Administrative Data) ของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นสถานการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงในปัจจุบันได้ระดับหนึ่ง และสามารถนำมาใช้คาดการณ์แนวโน้มการเกิดอาชญากรรมในอนาคต อันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางการพัฒนา นโยบายด้านการบริหารงานและการป้องกันอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพและเป็นรูปธรรม

การจัดเก็บข้อมูลตามโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2565 ใช้การเก็บข้อมูลด้วยกระบวนการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยเป็นการสำรวจข้อมูลระหว่างวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2565 ถึง 31 ธันวาคม พ.ศ. 2565 จากกลุ่มตัวอย่างประชาชนทั่วประเทศโดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบมีชั้นภูมิ (Stratified Three Stage Sampling) เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างครอบคลุมพื้นที่ต่าง ๆ และสามารถใช้เป็นตัวแทนข้อมูลทั่วประเทศ

1. ข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจ

ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ได้ผู้ตอบแบบสำรวจทั้งหมด 3,021 ตัวอย่าง สามารถให้ข้อมูลสมาชิกครัวเรือนจำนวน 8,032 คน พบผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรอบปี พ.ศ. 2565 จำนวน 688 คน (คิดเป็นร้อยละ 8.57) โดยการเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้แยกเก็บข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยนับเป็นจำนวนครั้ง จากการนับจำนวนเหยื่ออาชญากรรมทุกครั้งที่เกิดการกระทำผิดและนับเหยื่ออาชญากรรมทุกคนที่ตกเป็นเหยื่อในแต่ละคดี พบว่าจากเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 688 คน มีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 765 ครั้ง (คิดเป็นโอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 9.53)

1.1 ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ในการสำรวจพบเหตุอาชญากรรมเป็นกลุ่มประเภทต่าง ๆ ดังนี้ ความผิดต่อชีวิตและร่างกายมากที่สุดจำนวน 280 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 36.60 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 3.49 รองลงมา คือ ความผิดฉ้อโกง หลอกหลวง จำนวน 245 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 32.03 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 3.05 ความผิดต่อทรัพย์สินจำนวน 121 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.82 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 1.51 ความผิดทางเพศจำนวน 54 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.06 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.67 ความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น จำนวน 40 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.23 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.50 และน้อยที่สุดคือความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์จำนวน 25 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.26 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.31 โดยพบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิงและกลุ่มอายุ 26 – 35 ปี มีโอกาสในการตกเป็นเหยื่อมากที่สุด

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามลักษณะของการก่อความผิด
อาชญากรรม

ลำดับ	ลักษณะความผิด	การตกเป็น เหยื่อ อาชญากรรม (ครั้ง)	ร้อยละ	โอกาสการ ตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)
1	ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	280	36.60	3.49
2	ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	245	32.03	3.05
3	ความผิดต่อทรัพย์	121	15.82	1.51
4	ความผิดทางเพศ	54	7.06	0.67
5	ความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น	40	5.23	0.50
6	ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	25	3.26	0.31
รวมทั้งสิ้น		765	100.00	9.53

1) ความผิดต่อชีวิตร่างกาย

จากข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2565 คดีความผิดชีวิตร่างกายเป็นลักษณะความผิดที่สำรวจพบมากที่สุดเป็นอันดับ 1 โดยส่วนใหญ่ที่พบเป็นอุบัติเหตุจราจรจำนวน 134 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47.87 และทะเลาะวิวาท 44 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.71 ซึ่งพฤติกรรมแห่งคดีส่วนใหญ่สาเหตุเกิดจากความมีเมามา นอกจากนั้นยังมีกรณีเกี่ยวกับการขับขี่ยานพาหนะบนท้องถนนและขับขี่ยานพาหนะที่เสี่ยงดังก่อความรำคาญจนกระทั่งกลายเป็นการทะเลาะวิวาท นอกจากนั้นพบเหตุฆ่าและพยายามฆ่าเป็นจำนวนมากรวมกันถึง 49 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.50 และเป็นการใช้อาวุธปืนในการก่อเหตุมากถึง 17 ครั้ง ทั้งนี้ เป็นที่สังเกตได้ว่าในปัจจุบันประชาชนทั่วไปสามารถเข้าถึงและครอบครองอาวุธปืนได้ง่าย จนกระทั่งนำไปสู่เหตุอันถึงแก่ชีวิตหรือก่ออาชญากรรมที่มีความรุนแรงได้

2) ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์

คดีความผิดต่อทรัพย์ที่พบมากที่สุดคือลักทรัพย์สินภายในบ้านพักอาศัย จำนวน 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.53 และทำให้เสียทรัพย์ (เช่น ทำลายทรัพย์สิน ยานพาหนะ) จำนวน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.88 เหตุปล้น จี้ ขิงทรัพย์ในที่สาธารณะ วิ่งราวทรัพย์ และล้วงกระเป๋า รวมกัน 26 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.48 โดยสังเกตได้ว่าคนร้ายกลุ่มนี้ส่วนใหญ่จะมีความเป็นมืออาชีพ มีการทำร้ายร่างกายเหยื่อ และใช้อาวุธในการชิงทรัพย์ โดยคนร้ายฉวยโอกาสที่เหยื่ออยู่คนเดียว เช่นเดียวกับกรณีล้วงกระเป๋าส่วนใหญ่แล้วเกิดในที่ชุมชนที่มีผู้คนพลุกพล่านและเหยื่ออยู่คนเดียวเช่นกัน เป็นที่น่าสังเกตว่ามีการพบความผิดลักทรัพย์รูปแบบอื่น ๆ ที่ไม่ได้จำแนกประเภทไว้จำนวนมากถึง 23 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.01 โดยกรณีลักทรัพย์รูปแบบอื่น ๆ พบว่า

มีทั้งกรณีลักทรัพย์ที่เป็นผลผลิตทางการเกษตรซึ่งพบว่าเหตุเกิดขึ้นค่อนข้างบ่อยครั้ง โดยพบในพื้นที่เกษตร ซึ่งเป็นพืชสวน โดยทรัพย์สินที่คนร้ายขโมยได้แก่ กล้วย และผลไม้ อาทิ ทุเรียน มะพร้าว

3) คดีกลุ่มความผิดต่อเพศ

ส่วนใหญ่ที่พบจำนวนใกล้เคียงกัน 2 ลักษณะ ได้แก่ เหตุกระทำอนาจาร (มีการแตะเนื้อต้องตัว) จำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.78 ชมชื่นโดยใช้กำลังบังคับ จำนวน 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.93 ซึ่งเหตุที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่พบว่าคนร้ายเป็นคนที่มีความสัมพันธ์หรือรู้จักกันมาก่อนและเหยื่อให้ความไว้วางใจ จึงสบโอกาสในการก่อเหตุ ในส่วนของเหตุกระทำอนาจาร (มีการแตะเนื้อต้องตัว) นั้น ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นกรณีคนร้ายสัมผัสร่างกายเหยื่อขณะอยู่บนรถโดยสารหรือในที่สาธารณะ นอกจากนี้มีเหตุพุดจาฉนวนลาม/ลอบแอบมอง จำนวน 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.22 อย่างไรก็ตาม พบว่าเหยื่อส่วนใหญ่ไม่ได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ เพราะเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยและตนยังไม่ได้ได้รับความอันตรายแก่ร่างกาย ในการสำรวจครั้งนี้มีการแยกกรณีพุดจาฉนวนลาม/ลอบแอบมองในสถานที่ทำงาน ซึ่งพบเหยื่อในลักษณะนี้ทั้งหมด 6 ครั้ง มีเพียง 2 ครั้งเท่านั้นที่มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ เนื่องด้วยกังวลว่ากลัวจะเสื่อมเสียชื่อเสียงและกระทบต่อหน้าที่การงาน

4) คดีกลุ่มฉ้อโกงหลอกลวง

คดีฉ้อโกงหลอกลวงมีผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุดโดยจากการเก็บข้อมูลสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้พบว่าประชาชนเกือบทุกคนเคยถูกกลุ่มมิจฉาชีพติดต่อทางโทรศัพท์หรือสื่อช่องทางอื่น ๆ คนละหลาย ๆ ครั้ง ในการสำรวจครั้งนี้จึงได้ปรับเป็นการเก็บข้อมูลเฉพาะผู้ที่หลงเชื่อและสูญเสียทรัพย์สิน จากการสำรวจพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมถึงจำนวน 245 ครั้ง ได้แก่ กรณีหลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณาไว้ พบจำนวน 113 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 46.12 รองลงมาเป็นกรณีหลอกให้หลงเชื่อให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของคนร้าย เช่น แก๊งคอลเซ็นเตอร์ หลอกลวงว่าเป็นบุคคลอื่นและขอยืมเงิน จำนวน 56 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.86 และกรณีหลอกลวงให้จ่ายเงินเป็นสมาชิกธุรกิจแล้วปิดบริษัทหลบหนีไป เช่น แชร่ลูกโซ่ จำนวน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.35 ตามลำดับ กรณีหลอกลวงด้วยกลฉ้อฉลให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารคนร้ายนั้น ยังคงพบเหยื่ออยู่เป็นจำนวนมาก โดยส่วนใหญ่อ้างว่าเป็นเจ้าหน้าที่รัฐและข่มขู่ว่าหากไม่โอนเงินอาจจะเกิดความเดือดร้อนแก่ตัวเหยื่อ โดยส่วนใหญ่พบว่าเหยื่อที่หลงเชื่อโอนเงินให้กับคนร้ายจะมีความเสียหายต่อครั้งไม่มากนัก (ไม่เกิน 1,000 บาท) ส่วนกรณีหลอกลวงที่มีลักษณะของแชร่ลูกโซ่หรือการให้ร่วมลงทุนทำธุรกิจหรือให้ค่าตอบแทนทางธุรกิจที่สูงกว่าความเป็นจริง พบว่ายังคงมีผู้หลงเชื่อตกเป็นเหยื่อและได้รับความเสียหายอยู่เป็นจำนวนมากไม่น้อย

5) ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

คดีกลุ่มความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์เป็นความผิดที่สามารถสำรวจพบได้ไม่มากนัก โดยจากการสำรวจพบว่ามีผู้ตกเป็นเหยื่อจำนวน 25 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.27 โดยส่วนใหญ่พบว่าเกี่ยวข้องกับกรลักลอบเข้าสู่ระบบของผู้เสียหายใน Application เช่น Facebook หรือ Line และนำไปหลอกลวงบุคคลอื่นเพื่อให้โอนเงินเข้าบัญชีของคนร้าย

6) ความผิดปกติรูปแบบอื่น ๆ

คดีกลุ่มความผิดปกติรูปแบบอื่น ๆ ในที่นี้เป็นความผิดอาชญากรรมที่อาจก่อความเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สิน โดยเป็นกลุ่มอาชญากรรมที่มีความพิเศษและเป็นประเภทอาชญากรรมที่ทางสากลให้ความสนใจ ได้แก่ การเรียกรับสินบน (ทั้งโดยเจ้าหน้าที่รัฐและภาคธุรกิจ) การใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่รัฐ การตกเป็นเหยื่อ กระบวนการยุติธรรม การเลือกปฏิบัติ อาชญากรรมจากความเกลียดชัง การปล่อยมลภาวะ และการละเมิด ความเป็นส่วนตัว จากการสำรวจส่วนใหญ่ที่พบ ได้แก่ ถูกเรียกรับสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ จำนวน 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.00 ถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว จำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.50 นอกจากนี้ยังพบ กรณีถูกดูหมิ่น หมิ่นประมาท หรือถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่างในเรื่องเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความพิการ ชนกลุ่มน้อย และได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พักอาศัย กรณีถูกเรียกรับสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้น จะเกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมายจราจรและเจ้าหน้าที่รับค่าปรับโดยไม่ได้ออกไปสั่งให้กับผู้เสียหาย ทั้งนี้ยังพบกรณีที่น่าสนใจ คือ กรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจบางประเภทซึ่งมีคนงานเป็นชาวต่างชาติแม้ว่าจะมี หนังสือหรือเอกสารการทำงานถูกต้องครบถ้วน แต่ด้วยความหวาดกลัวปัญหาจึงยอมจ่ายค่าสินบนเป็น รายเดือนให้กับเจ้าหน้าที่

1.2 ข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในเชิงพื้นที่

ในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 9 เป็นพื้นที่ซึ่งพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด ผลการเก็บข้อมูลพบว่ามีเหตุอาชญากรรมรวมถึง 127 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.60 ของอาชญากรรมที่พบทั้งหมด รองลงมาคือพื้นที่ภาค 2 (107 ครั้ง ร้อยละ 13.99) ภาค 7 และนครบาล (94 ครั้ง ร้อยละ 12.79) นอกจากนี้ ในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาลภาค 7 พบว่ามีเหตุอาชญากรรมความผิดต่อชีวิตร่างกายสูงที่สุด โดยพบ การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมชีวิตและร่างกายจำนวน 56 ครั้ง ทั้งนี้ กรณีฉ้อโกงหลอกลวงพบมากที่สุด ในกองบัญชาการตำรวจนครบาลภาค 2 โดยมีจำนวน 55 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.45 จากเหตุฉ้อโกงหลอกลวง ที่สำรวจพบทั้งหมด ทั้งนี้ ในส่วนของกองบัญชาการตำรวจนครบาลสำรวจพบอาชญากรรมในรูปแบบอื่นมากกว่า ในพื้นที่อื่น ๆ โดยกรณีที่พบส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับการเรียกรับสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ ส่วนพื้นที่ที่พบเหยื่อ อาชญากรรมน้อยที่สุดคือพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 6 โดยพบเหตุอาชญากรรมทั้งหมดเพียง 44 ครั้ง

1.3 ผลกระทบจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ร้อยละ 62.35 ไม่ถูกทำอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจ อย่างไรก็ตาม การสำรวจในปีนี้พบผู้เสียชีวิตจำนวนมากถึง 43 ราย (ร้อยละ 5.62) โดยส่วนใหญ่เสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจร

ในส่วนของทรัพย์สินเหยื่อส่วนใหญ่ร้อยละ 63.79 ไม่มีทรัพย์สินเสียหาย ทั้งนี้ หากมีความเสียหาย ส่วนใหญ่แล้วมีมูลค่าไม่เกิน 20,000 บาท โดยมูลค่าความเสียหายตั้งแต่ 1- 1,000 บาท (ร้อยละ 13.99) รองลงมา คือ เสียหายตั้งแต่ 1,001 – 5,000 บาท (ร้อยละ 9.41) และเสียหายตั้งแต่ 5,001 – 20,000 บาท (ร้อยละ 7.84) โดยส่วนใหญ่เป็นกรณีหลอกลวงขายสินค้าและไม่จัดส่งหรือส่งสินค้าไม่ตรงกับที่โฆษณา

อย่างไรก็ตาม พบว่ามูลค่าความเสียหายสูงสุดที่สำรวจพบในปีนี้สูงถึง 500,000 บาท โดยเป็นการหลอกให้ลงทุนในสินทรัพย์ดิจิทัลที่ไม่มีอยู่จริง

1.4 การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

จากการสำรวจครั้งนี้ พบว่าผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ จากผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมด 765 ครั้ง มีการแจ้งเหตุทั้งสิ้น 459 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 60 ซึ่งพบว่าเหตุความผิดชีวิตร่างกายมีจำนวนการแจ้งเหตุสูงที่สุด จำนวนถึง 226 ครั้ง จากเหตุทั้งหมด 280 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 80.71 ส่วนเหตุฉ้อโกงหลอกลวงพบว่ามี การแจ้งเหตุจำนวน 94 ครั้ง และไม่แจ้งเหตุจำนวนมากถึง 151 ครั้ง คิดเป็นแจ้งเหตุร้อยละ 38.37 ซึ่งพบว่าเป็นความผิดที่ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่แจ้งเหตุจำนวนมากที่สุดในการสำรวจครั้งนี้ โดยส่วนใหญ่พบว่าสาเหตุเนื่องมาจากผู้ตกเป็นเหยื่อมองว่าความเสียหายเล็กน้อยและคิดว่าเจ้าหน้าที่ไม่สามารถติดตามตัวผู้กระทำผิดได้

1.5 ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

ประชาชนส่วนใหญ่มีความรู้สึกปลอดภัยอยู่ในระดับค่อนข้างมาก โดยความรู้สึกปลอดภัยในละแวกที่พักอาศัยของประชาชนอยู่ที่ร้อยละ 72.25 เมื่อพิจารณาจากระดับความหวาดกลัวอาชญากรรมซึ่งเป็นค่าตรงกันข้ามจึงอยู่ที่ร้อยละ 27.75 ทั้งนี้ จากการสอบถามประชาชนที่รู้สึกไม่ปลอดภัยหรือหวาดกลัวอาชญากรรม พบว่า เนื่องมาจากหลายสาเหตุ เช่น ปัญหาเสพติดในชุมชน อีกทั้งยังมีผู้เสพกัญชาและกระท่อมบริเวณใกล้เคียงกับที่พักอาศัย ปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำทำให้คนไม่ได้ประกอบอาชีพ ไม่มีที่อยู่อาศัยเป็นคนเร่ร่อนเดินเตร็ดเตร่บริเวณที่พักอาศัย และคนดื่มสุราทะเลาะวิวาทเป็นประจำ เป็นต้น

1.6 ความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

ประชาชนส่วนใหญ่มีความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินโดยส่วนใหญ่แล้วประชาชนมีความคิดเห็นไปในทางเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ทั้งเมื่ออยู่ในบริเวณที่พักอาศัยและเมื่ออยู่นอกบริเวณพื้นที่พักอาศัย รวมถึงความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในภาพรวมทั่วไป โดยระดับความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินเมื่ออยู่ในบริเวณที่พักอาศัยในระดับร้อยละ 77.66 และเมื่ออยู่นอกบริเวณพื้นที่พักอาศัยร้อยละ 68.86 และในภาพรวมทั่วประเทศร้อยละ 73.42 รวมเฉลี่ยสามด้านร้อยละ 73.31

1.7 ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมของรัฐ

ในภาพรวมของระบบการป้องกันอาชญากรรม ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมในภาพรวมในระดับปานกลาง มีจำนวนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 42.14 ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาจากคำตอบซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มพอใจ ปานกลาง และไม่พอใจ ประชาชนส่วนใหญ่มีความรู้สึกในทางที่พึงพอใจมากกว่าไม่พอใจ โดยกลุ่มที่พอใจ (พอใจมาก ค่อนข้างพอใจ) เป็นกลุ่มใหญ่ที่สุดคิดเป็น

ร้อยละ 42.90 มากกว่ากลุ่มที่ไม่พอใจ (พอใจค่อนข้างน้อย พอใจน้อย และไม่พอใจเลย) ซึ่งมีรวมกันเพียงร้อยละ 14.96 ในขณะที่กลุ่มที่รู้สึกพอใจปานกลางมีใกล้เคียงกับกลุ่มที่พอใจคือร้อยละ 42.14

1.8 ประสบการณ์ผู้ที่เคยถูกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี จากการสำรวจ พบว่าจากผู้แทนครัวเรือนทั้งหมด ซึ่งมีอายุระหว่าง 18 – 29 ปี ตอบแบบสอบถามประสบการณ์ผู้ที่เคยถูกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี (ตัวชี้วัดการพัฒนาอย่างยั่งยืน SDG indicator) ทั้งสิ้น จำนวน 440 คน พบว่ามีผู้ที่เคยถูกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.14 เป็นเพศหญิงจำนวน 4 คน และเพศทางเลือกจำนวน 1 คน และพบว่ามีอายุเมื่อตกเป็นเหยื่อครั้งแรกอยู่ที่ 7, 10, 11, 12 และ 16 ปี โดยอายุเฉลี่ยของการตกเป็นเหยื่อคือ 11.20 ปี

2. การวิเคราะห์เปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของหน่วยงานภาครัฐ : สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

ผลการเปรียบเทียบพบว่า การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในภาพรวมเฉพาะกลุ่มความผิดที่สามารถเปรียบเทียบกันได้จำนวน 584 ครั้ง คิดเป็น 7,270.89 ครั้ง ต่อประชากรหนึ่งแสนคน และสถิติคดีของตำรวจพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในภาพรวมในความผิดประเภทเดียวกันจำนวน 94,694 ครั้ง คิดเป็น 143.28 ครั้งต่อประชากรหนึ่งแสนคน หรือกล่าวได้ว่าการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2565 พบเหยื่ออาชญากรรมมากกว่าสถิติอาชญากรรมของตำรวจประมาณ 50.74 เท่า

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน และสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามลักษณะความผิด

ลักษณะความผิด	สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน		สถิติการรับแจ้งคดีตำรวจ	
	จำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน	จำนวนคดี	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน
ความผิดต่อชีวิต ร่างกาย และเพศ	193	2,402.89	18,073	27.34
ความผิดต่อทรัพย์สิน	121	1,506.47	48,019	72.66
ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	245	3,050.28	19,350	29.28
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	25	311.25	9,252	14.00
รวมทั้งสิ้น	584	7,270.89	94,694	143.28

หมายเหตุ : เฉพาะกลุ่มความผิดที่มีข้อมูลและสามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับการสำรวจครั้งก่อนหน้า

ในภาพรวมพบว่าสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนมีแนวโน้มสำรวจพบเหยื่ออาชญากรรมมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในการสำรวจเมื่อ พ.ศ. 2564 ซึ่งมีการปรับเปลี่ยนวิธีการบันทึกข้อมูล ในขณะที่สถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจมีแนวโน้มลดลงในช่วงการระบาดของไวรัสโควิด - 19 และกลับเพิ่มสูงขึ้นในปี พ.ศ. 2565

4. ข้อเสนอแนะ

4.1 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1) เน้นป้องกันกลุ่มเป้าหมายผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมุ่งเน้นดำเนินมาตรการเชิงรุกในการป้องกันอาชญากรรมโดยเฉพาะประชาชนในกลุ่มดังกล่าว เช่น การประชาสัมพันธ์ข้อมูลเกี่ยวกับกลวิธีของคนร้ายในการฉ้อโกงหลอกลวงให้ตรงกับช่องทางการรับซื้อของกลุ่มเป้าหมาย เช่น ประชาชนอายุระหว่าง 26 - 35 ปี ในปัจจุบันรับชมสื่อทางโทรทัศน์น้อยลง จึงควรประชาสัมพันธ์ข้อมูลและแจ้งสิทธิ์/แนวทางปฏิบัติเมื่อตกเป็นเหยื่อผ่านช่องทางสื่อออนไลน์ให้มากขึ้นหรือประสานงานกับผู้ให้บริการแพลตฟอร์มซื้อขายออนไลน์ในการประชาสัมพันธ์โดยตรง และพัฒนาช่องทางในการรับแจ้งความทางออนไลน์ในคดีฉ้อโกงหลอกลวงซึ่งมีลักษณะเป็นการหลอกลวงขายสินค้าออนไลน์ เป็นต้น

2) ดำเนินมาตรการเชิงรุกเพื่อป้องกันอาชญากรรมโดยเฉพาะพฤติกรรมคดีที่มีความน่าสนใจ เหตุฉ้อ/พยายามฉ้อจำนวนมากมีการใช้อาวุธปืนในการก่อเหตุ หน่วยงานบังคับใช้กฎหมายจึงควรมีมาตรการที่เข้มข้นขึ้น ในการควบคุมอาวุธปืนและควรดำเนินการให้เด็ดขาดในความผิดที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืน กรณีการลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตร ซึ่งผู้ตกเป็นเหยื่อส่วนมากไม่ได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ เพราะมองว่ามีความเสียหายเพียงเล็กน้อย หน่วยงานจึงควรสร้างความร่วมมือกับผู้นำชุมชนในการป้องกันเหตุในกรณีเจ้าหน้าที่ไม่สามารถตรวจตราได้ทั่วถึง

เช่นเดียวกับลักษณะความผิดฉ้อโกงหลอกลวงซึ่งส่วนใหญ่เป็นเหตุสั่งซื้อสินค้าผ่านช่องทางออนไลน์แล้วได้รับสินค้าไม่ตรงปก/ไม่ได้รับสินค้า ซึ่งผู้ตกเป็นเหยื่อส่วนมากไม่ได้แจ้งความเพราะมีความเสียหายเพียงเล็กน้อยและเชื่อว่าเจ้าหน้าที่ไม่สามารถติดตามตัวคนร้ายได้ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรใช้มาตรการเชิงรุกเพื่อเปิดช่องทางให้ประชาชนสามารถแจ้งเหตุได้ง่ายขึ้นและพัฒนาระบบการคุ้มครองผู้บริโภคกรณีการซื้อขายหรือการโฆษณาสินค้าออนไลน์

ส่วนความผิดเกี่ยวกับเพศนั้นส่วนใหญ่คนร้ายไม่รู้จัก/ไม่มีความสัมพันธ์กับผู้ตกเป็นเหยื่อ ยกเว้นลักษณะข่มขืนโดยใช้กำลังบังคับพบว่าคนร้ายส่วนใหญ่ใช้ความใกล้ชิดสนิทสนมกับเหยื่อเพื่อหาโอกาสในการกระทำความผิด โดยความสัมพันธ์ที่พบมีทั้งเพื่อน เพื่อนบ้าน คนรัก และนายความส่วนตัว หน่วยงานจึงควรประชาสัมพันธ์ต่อประชาชนให้ทราบถึงข้อมูลส่วนนี้เพื่อลดปัจจัย/ความเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่อ

นอกจากนี้อาชญากรรมรูปแบบอื่น ๆ ที่มีความน่าสนใจเป็นการเรียกรับสินบนโดยเจ้าหน้าที่ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรกวดขันและดำเนินการทางวินัยและอาญากับเจ้าหน้าที่ที่มีความผิดลักษณะนี้

ให้เด็ดขาด เนื่องจากลักษณะความผิดเช่นนี้กระทบต่อความเชื่อมั่นของประชาชนที่มีต่อกระบวนการยุติธรรมอย่างมาก

3) บูรณาการความร่วมมือกับหน่วยงานที่มีความเชี่ยวชาญโดยเฉพาะคดีฉ้อโกงหลอกหลวงบางประเภท ความเสียหายต่อทรัพย์สินจำนวนมากที่สุดมีมูลค่าสูงถึง 500,000 บาท โดยเป็นการหลอกให้ลงทุนในสินทรัพย์ดิจิทัลที่ไม่มีอยู่จริง ซึ่งในช่วงปีที่ผ่านมาพบว่ามิจฉาชีพซึ่งหลอกให้ลงทุนลักษณะดังกล่าวเป็นจำนวนมาก ทั้งยังเกี่ยวข้องกับผู้มีชื่อเสียงทั้งในวงการบันเทิงและภาคธุรกิจซึ่งหลายคนยังอยู่ระหว่างการถูกดำเนินคดี ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรบูรณาการความร่วมมือกับหน่วยงานที่มีหน้าที่โดยตรงและเชี่ยวชาญเรื่องการตรวจสอบการลงทุน เพื่อเข้าตรวจสอบบริษัทหรือองค์กรที่ต้องสงสัยว่าจะเป็นการหลอกหลวงให้ลงทุน และประชาสัมพันธ์เชิงรุกให้ความรู้เรื่องการลงทุนในสินทรัพย์ดิจิทัลกับประชาชน

4) ลดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนเพิ่มสูงขึ้น โดยสาเหตุเนื่องมาจากเศรษฐกิจตกต่ำมีคนตกงานจำนวนมากเนื่องจากการแพร่ระบาดของไวรัสโควิด - 19 นโยบายของรัฐบาลซึ่งอนุญาตให้มีการใช้กัญชาและกระท่อมโดยเสรีทำให้เกิดการมั่วสุมของวัยรุ่นในชุมชนเพิ่มมากขึ้น การแพร่ระบาดของยาเสพติด เช่น ยาบ้า ยาเค (เคตามีน) ฯลฯ และการที่เจ้าหน้าที่ไม่สามารถลงพื้นที่ใกล้ชิดประชาชนได้ในช่วงการระบาดของไวรัสโควิด - 19 ทั้งนี้ หน่วยงานควรกลับมาดำเนินการลงพื้นที่เพื่อตรวจตราแหล่งมั่วสุมยาเสพติดและดำเนินงานด้านชุมชนสัมพันธ์ เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชน พร้อมกันนี้หน่วยงานควรเร่งผลักดันมาตรการดำเนินการแก้ปัญหาเสพติดที่เป็นรูปธรรมรวมทั้งเร่งออกมาตรการชั่วคราวเพื่อกำกับดูแลและควบคุมการใช้กัญชาและกระท่อมโดยเร็ว

4.2 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1) ปรับปรุงกฎหมายและมาตรการควบคุมอาวุธปืน ภาครัฐจึงควรมีการทบทวนกฎหมายและมาตรการเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนให้มีความเข้มงวดมากยิ่งขึ้นและกวดขันจับกุมแหล่งผลิตอาวุธปืนเถื่อนเพื่อจำกัดจำนวนอาวุธปืนและการเข้าถึงอาวุธปืนของประชาชน เช่น การบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนและเครื่องกระสุนอย่างเข้มงวด การพิจารณาลดระยะเวลาของใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนให้มีระยะเวลาที่สั้นลง การตรวจสอบสุขภาพจิตผู้ยื่นคำขออนุญาตมีและใช้อาวุธปืน รวมถึงกรณีขอต่อใบอนุญาตพกพาอาวุธปืน การเพิกถอนใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนทันทีเมื่อพบว่าบุคคลใดมีปัญหาทางจิต ใช้ยาเสพติด มีพฤติกรรมที่เป็นภัยต่อสังคม การปราบปรามอาวุธปืนเถื่อน ปืนประติษฐ์ และการซื้อขายอาวุธปืนออนไลน์ และพิจารณาดังชุดเฉพาะกิจที่มีหน้าที่ในการสืบสวนและจับกุมการกระทำผิดเกี่ยวกับอาวุธปืนโดยเฉพาะ ซึ่งภาครัฐควรผลักดันนโยบายข้างต้นให้มีการบังคับใช้โดยเร็วเพื่อลดความสูญเสียที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต

2) ผลักดันกฎหมายส่งเสริมแจ้งความออนไลน์อย่างเต็มรูปแบบ ในการสำรวจครั้งนี้พบว่าสาเหตุที่ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวนมากไม่แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ เนื่องจากเกิดความเสียหายเล็กน้อยยุ่งยากไม่อยากเป็นคดีความ และไม่สะดวกในการแจ้งเหตุแก่เจ้าหน้าที่ ซึ่งปัญหาประชาชนไม่แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่นั้นถือเป็นปัญหาสำคัญเพราะหากเจ้าหน้าที่ไม่ได้มีโอกาสรับรู้ถึงสถานการณ์อาชญากรรมที่แท้จริง

ก็ย่อมจะไม่สามารถวางแผนหรือกำหนดมาตรการในการแก้ปัญหาที่เหมาะสมต่อสถานการณ์ได้ โดยเฉพาะในความผิดข้อบกพร่องของห่วงโซ่อุปทานซึ่งพบว่าผู้ตกเป็นเหยื่อส่วนใหญ่ไม่ดำเนินการแจ้งความ ประกอบกับวิธีการห่วงโซ่อุปทานของผู้ก่อเหตุมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ส่งผลให้เจ้าหน้าที่ไม่สามารถวางมาตรการป้องกันหรือประชาสัมพันธ์กลไกต่าง ๆ ได้ หากไม่ได้รับข้อมูลจากประชาชน ดังนั้น การผลักดันกฎหมายเพื่อลดข้อจำกัดทางกฎหมายและส่งเสริมให้ประชาชนสามารถแจ้งความออนไลน์ ย่อมช่วยอำนวยความสะดวกให้กับประชาชนและเจ้าหน้าที่ นอกจากนี้ ยังทำให้เจ้าหน้าที่ได้รับข้อมูลวิธีการห่วงโซ่อุปทานรูปแบบใหม่ ๆ ของผู้ก่อเหตุ อันจะนำมาซึ่งการวางมาตรการป้องกันที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพอีกด้วย

3) นโยบายการเรียกรับสินบนเป็นศูนย์ ประเด็นการเรียกรับสินบนนั้นเป็นประเด็นที่ได้รับความสนใจเป็นอย่างมากในระดับสากล โดยเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) เป้าหมายที่ 16 ตัวชี้วัดที่ 16.5.1 สัดส่วนของบุคคลที่เคยติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างน้อย 1 ครั้ง ที่มีการให้สินบนหรือถูกเรียกรับสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐในช่วงระยะเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา และที่ผ่านมามีภาครัฐก็ได้ให้ความสำคัญอย่างยิ่งกับการป้องกันการเรียกรับสินบนของเจ้าพนักงาน โดยการกำหนดโทษจำคุกตลอดชีวิตเป็นโทษสูงสุด ภาครัฐควรกำหนดนโยบายให้หน่วยงานดำเนินการเชิงรุกเพื่อเข้าถึงผู้เสียหายจากเหตุถูกเรียกรับสินบน เช่น การสุ่มสอบถามประชาชน การเปิดช่องทางรับเรื่องร้องเรียนที่เกี่ยวกับการเรียกรับสินบนโดยเฉพาะ การกำหนดมาตรการคุ้มครองผู้เสียหายไม่ให้ถูกดำเนินคดีในฐานะผู้ให้สินบนแก่เจ้าหน้าที่ การดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่เรื่องการเรียกรับสินบนควรดำเนินการอย่างเด็ดขาดและรวดเร็วเพื่อให้เจ้าหน้าที่เกิดความเกรงกลัว เป็นต้น

4.3 ข้อเสนอแนะทางวิชาการ

1) การจัดเก็บและบันทึกข้อมูลผ่านแอปพลิเคชันเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของโครงการ ในการจัดเก็บข้อมูลในปี พ.ศ. 2565 นี้ มีการทดลองนำร่องบันทึกข้อมูลผ่านระบบแอปพลิเคชันต้นแบบ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นในการพัฒนาสถิติข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนให้เป็นรูปแบบดิจิทัล เพื่อที่จะสามารถนำไปพัฒนาการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบปัญญาประดิษฐ์ หรือ Big Data ได้ต่อไปในอนาคต แสดงว่าแอปพลิเคชันมีประสิทธิภาพและสามารถพัฒนาการจัดเก็บด้วยวิธีนี้ต่อไปได้ในอนาคต รวมทั้งพัฒนาวิธีการจัดเก็บแบบ Cohort Study โดยวิธีการจัดเก็บเป็นการกำหนดกลุ่มตัวอย่างและจัดเก็บข้อมูลโดยการติดตามกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดิมเป็นระยะเวลานาน และสามารถพัฒนาการจัดเก็บกับกลุ่มตัวอย่างที่สามารถเข้าถึงได้ยาก เช่น กลุ่มตัวอย่างซึ่งอยู่อาศัยบนอาคารสูงหรือพื้นที่ห่างไกล อย่างไรก็ตาม พบว่า แอปพลิเคชันยังคงต้องพัฒนาระบบในหลายประเด็น เช่น การพัฒนาในส่วนประสบการณ์ของผู้ใช้ (User Experience) และส่วนติดต่อผู้ใช้ UI (User Interface) ระบบสั่งการและบันทึกข้อมูลด้วยเสียง VUI (Voice User Interface) ให้สามารถช่วยเหลือผู้สัมภาษณ์และผู้ให้ข้อมูลเพื่อให้การจัดเก็บข้อมูลมีประสิทธิภาพมากขึ้น การพัฒนาแอปพลิเคชันให้สามารถใช้งานแบบออฟไลน์เพื่อรองรับการเก็บข้อมูลในพื้นที่ห่างไกล เป็นต้น

2) ควรพัฒนามาตรฐานการสำรวจเพื่อให้เหมาะสมกับการใช้รายงานตัวชี้วัดระดับชาติและระดับสากล เมื่อพิจารณาข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2565 พบว่าข้อมูลสามารถนำไปรายงาน

ตัวชี้วัดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 (SDG 16) ได้ในหลายประเด็น ทั้งนี้ เมื่อเปรียบเทียบความสอดคล้องของข้อมูลกับตัวชี้วัด พบว่าข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนมีความสอดคล้องกับตัวชี้วัดมากกว่าข้อมูลซึ่งใช้รายงานตัวชี้วัดในปัจจุบัน ซึ่งกำหนดโดยสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เช่นเดียวกับกับแผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2562 - 2565) และแผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2566 - 2569) ซึ่งสอดคล้องกันในหลายตัวชี้วัดและบางส่วนสามารถนำไปเปรียบเทียบกับข้อมูลสถิติทางการที่ใช้รายงานเพื่อพิจารณาถึงความน่าเชื่อถือของรายงานสถิติทางการ ดังนั้น ในการสำรวจครั้งต่อไปจึงควรพิจารณาพัฒนาการสำรวจให้มีมาตรฐานเหมาะสมสำหรับการรายงานตัวชี้วัดในระดับชาติและระดับสากล เช่น การเพิ่มกลุ่มตัวอย่าง การสนับสนุนเครื่องมือเครื่องใช้ในการจัดเก็บข้อมูล การพัฒนาทักษะผู้จัดเก็บข้อมูลในพื้นที่ และการกำหนดการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนให้เป็นภารกิจหลักประจำปีของกระทรวงยุติธรรม ฯลฯ เพื่อลดความคลาดเคลื่อนของข้อมูลและเพิ่มความน่าเชื่อถือของสถิติให้เหมาะสมกับการนำไปรายงานตัวชี้วัดระดับชาติและระดับสากล

Executive Summary

The Thai National Crime Victimization Survey (TNCVS) aims to survey the prevalence of crimes experienced by the general public within the past year, with a particular focus on investigating unreported crimes, commonly referred to as the "Dark Figure of Crime." Currently, a significant number of crime victims choose not to report these cases to the authorities. By comparing the survey results with official crime statistics provided by the police, the TNCVS offers valuable insights into the situation, enabling a more accurate prediction of future crime trends. This information is essential for developing effective crime control and prevention policies that address the real challenges faced by society.

The data collection for the survey covered crime cases from January 1st, 2022, to December 31st, 2022, and involved 3,021 respondents selected as samples of the national population through stratified three-stage sampling. This rigorous sampling approach ensured that the sample group adequately represented diverse geographic areas and the entire nation.

1. Findings

In this survey, a total of 3,021 respondents participated, representing 8,032 household members. Among them, 688 respondents reported being victims of crime in 2022, accounting for 8.57% of the surveyed population. These 688 crime victims experienced a total of 765 crime cases, resulting in the likelihood of being a victim of crime at 9.53%.

1.1 Crime Victimization by Types of Offenses

The survey further revealed that the most common type of crime experienced by respondents was violent crime, with a likelihood of 3.49%, resulting in 280 reported cases. Following closely was fraud and deception, with likelihood of 3.05% and 280 cases. The survey also identified 121 property crime cases, with a likelihood of being a victim at 1.51%, and 54 sexual assaults, with likelihood of being a victim at 0.67%. Additionally, respondents reported 40 cases of other crimes of interest, with a likelihood of being a victim at 0.50%. Among the various types of crimes, the risk of becoming a victim of cybercrime was the lowest, with 25 cases reported and a likelihood of being a victim at 0.31%. The survey also highlighted the female and people age group between 26 and 35 years had the highest likelihood of being victims of crime.

Table 1 Crime Victimization by Types of Offenses

Types of Crime	Victimization	Percentage	Crime per 100,000 Capita
Violent Crime	280	36.60%	3.49
Property Crime	245	32.03%	3.05
Fraud	121	15.82%	1.51
Sexual Offense	54	7.06%	0.67
Other Crimes of Interest	40	5.23%	0.50
Cybercrime	25	3.26%	0.31
Total	765	100.00%	9.53

1) Violent Crime

According to the Crime Victimization Survey of 2022, violent crime emerged as the most prevalent offence. The majority of violent cases consisted of 134 traffic accidents (47.87%) and 44 assaults (15.71%). Notably, a significant number of these cases were attributed to alcohol intoxication. Additionally, cases involving reckless driving and excessive noise disturbance leading to assaults were also observed.

Furthermore, the survey identified a considerable number of homicides and attempted homicides, totaling 49 cases (17.50%). Out of these cases, firearms were prominently involved in 17 cases. It is noteworthy that the accessibility and possession of firearms, both legally and illegally, have become increasingly prevalent in society. This has resulted in a higher incident of life-threatening and escalated violence related to the use of firearms.

2) Property Crime

According to the survey, burglary emerged as the most common category of property crime, with a total of 20 cases (16.53%), followed by vandalism and vehicle theft with an amount of 18 cases (14.88%).

Robbery, pickpocketing, and snatching theft were particularly prevalent, with a combined total of 26 cases (21.48%) of the reported property offences. It is worth noting that the perpetrators of these offences often exhibited a high level of professionalism, resorting to physical harm or the use of firearms. Furthermore, the survey identified that these criminals

tend to take action when the victims are alone, as is often the case with pickpocketing in crowded communities. It is noteworthy that there were 23 cases (19.01%) classified as other property offences. Among these cases, agricultural product theft occurs relatively frequently in agricultural areas and the stolen products mainly comprised rubber latex, and fruits (i.e., durian and coconuts)

3) Sexual Offense

Sexual offense consisted of two main offenses as 15 indecent assaults (27.78%) and forcible rape 14 cases (25.93%). Rape cases were mostly committed by acquaintances or those who have relationships with the victims. Indecent assaults often occurred in public space while victims traveled on public transportation. Sexual harassment happened quite frequently. There were 12 cases of sexual harassment (22.22%). Most victims did not report the cases to authorities because they considered those offenses as a small matter and did not have bodily danger. When considering sexual harassment in the workplace, 6 victims of workplace sexual harassment were found. Only 2 of them reported their cases to the authorities with concern about their reputation and adverse effect on their job.

4) Fraud

In this survey, almost all samples responded that they had been approached by phone scammers or other media many times per person. The survey has therefore been adjusted to collect victim data only for those who suffer the losses. There were 245 cases of victim to fraudulent scams (46.12%). The top fraud attack was merchant fraud, involving 113 cases where victims purchased goods or services from perpetrator sellers. The second most prevalent fraud is scammer (i.e., call centre, impersonating social media account or phone call to borrow money) with 56 cases (22.86%). Ponzi schemes were still high with 18 cases (7.35%). In many scamming cases, victims are threatened by claiming to be government officials, warning that failure to transfer the money may result in money laundering investigation or taxation fraud. It was observed that victims who fell for these scams usually suffer minimal financial losses (not exceeding 1,000 Baht). However, Ponzi schemes could significantly result in higher losses.

5) Cybercrime

There were 25 reported victims of cybercrime, representing 3.27% of the total reported crimes in the TNCVS survey. Cybercrime emerged as the least prevalent offence in the survey. The cases of cybercrime primarily revolved around unauthorized access to victims' social media accounts, such as Facebook or Line. Perpetrators would then exploit this access to impersonate the victims, deceiving their friends or relatives.

6) Other Crimes of Interest

Other crimes in this context refer to criminal offences that may cause harm to life and property but are distinct in nature and draw international attention. These crimes include bribery, power abuse by authorities, miscarriage of justice, discrimination, hate crimes, pollution offences and breaches of privacy. Among these, the most prevalent form of crime was bribery by state officials, accounting for 12 cases (30.00%), followed by breach of privacy at 9 cases (22.50%).

Additionally, a number of cases of hate crime, discrimination, and pollution offences were found. The cases of solicited bribery by state officials often related to violations of traffic laws, where the police requested bribes instead of issuing official traffic tickets. Notably, there were also cases of bribery, involving business owners in certain industries employing foreign workers who, despite having authorised work documents, felt compelled to pay monthly bribes due to fear of potential problems with officials.

1.2 Geographical Analysis

When analyzing geographical areas, it was found that Region 9 had the highest crime, with a total of 127 cases, accounting for 16.60% of all cases surveyed. Following closely was Region 2 with 107 cases (13.99%), and Region 7 and the metropolitan area with 94 cases (12.79%) each. Meanwhile, Region 6 had the lowest crime rate, with only 44 cases.

In terms of the types of offences in each region, Region 7 ranked highest in violent crimes, reporting 56 cases, making up 20% of all violent cases. Meanwhile, Region 2 topped the list in terms of fraud, with 55 cases reported, accounting for 22.45% of all fraud cases. The survey also revealed that in the metropolitan area, other crimes were more frequent than in other regions, with the majority of cases being associated with solicited bribery.

1.3 Victim's Losses and Damage

62.35% of victims did not receive any physical or psychological harm. However, it would be noted that this survey found a high number of fatalities at 43 cases (5.62%), mostly resulting from traffic accidents.

Regarding property losses, the majority of victims (63.79%) reported no damages or losses. In cases where property losses were incurred, most of them were valued at less than 20,000 Baht, ranging from 1 to 1,000 Baht (13.99%), 1,001 to 5,000 Baht (9.41%), and 5,001 to 20,000 Baht (7.84%). Notably, a significant portion of these property losses resulted from merchant fraud, where goods were not delivered as advertised or were different from what was promoted. Additionally, some cases involved higher losses, with the maximum amount in this survey reaching 500,000 Baht due to Ponzi Scheme on non-existent digital assets investment.

1.4 Access to Justice Service and Authorities

According to this survey, out of all 765 crime cases, 459 cases were reported to authorities (60%). The most prevalence of reported cases was related to violent crime with 226 out of 280 cases accounting for 80.71%. Fraud had the lowest rate of reported crime with 94 out of 245 reported cases, only 38.37% of reported cases. The main reason for not reporting crime was that victims lost not much criminal damage and they believed that the authorities could not arrest the perpetrator.

1.5 Fear of Crime

In terms of fear of crime estimation, most respondents felt relatively safe with a sense of safety in residential areas reaching 72.25%, referring to 27.5% fear of crime. The main causes of fear were drug problems, the spread of marijuana and Kratom addiction, economic issues (such as unemployment and homelessness) and alcohol-related violence within residential areas. From the survey of people who felt unsafe, the underlying causes include drug-related issues in the community, as well as marijuana and Kratom usage near residential areas. Moreover, economic crises have led to unemployment, homelessness, and people loitering around residential areas, causing alcohol-related disputes and altercations to be a common occurrence.

1.6 Public Confidence in Safety.

Based on the survey, the majority of people expressed confidence in their safety, both within and outside their residential areas, as well as in overall public safety. The levels of confidence were 77.66% within the residential area, 68.86% outside the residential area, and 73.42% for overall public safety, with an average level of 73.31%.

1.7 Satisfaction with the Criminal Prevention Measures

Regarding public opinion on the overall criminal prevention system, the most prevalent of respondents expressed moderate satisfaction, accounting (42.14% out of all respondents). When considering overall satisfaction, people felt more satisfied than dissatisfied. The satisfied group (very satisfied, quite satisfied) was the largest group (42.90%), much more than the dissatisfied group (quite slightly satisfied, slightly satisfied, and dissatisfied) with a total of only 14.96%, while the moderately satisfied group was similar to the satisfied group at 42.14%.

1.8 Experiences of Sexual Violence during Childhood

This content from the survey aims at representing SDG indication (Sustainable Development Goals). It was found that out of the total 440 respondents aged between 18 and 29, 5 respondents reported their experiences of sexual violence before the age of 18, accounting for 1.14%. Those sexual violences attacked against 4 females and 1 non-binary gender person. The ages at which they were first attacked were 7, 10, 11, 12, and 16 years old respectively, with an average age of 11.20 years.

2. Comparison between Crime Victimization Survey and the Police Crime Record

In comparison to the police record statistics with specific comparable 584 cases from the crime victimization survey through crime per 100,000 capita instances, the crime victimization survey found 7,270.89 cases per 100,000 capita, while the police recorded 143.28 cases per 100,000 capita. Therefore, it can be concluded that the crime victimization survey discovered a greatly higher number of victims compared to the police crime statistics at approximately 50.74 times in 2022.

Table 2 Comparison between Crime Victimization Survey and the Police Crime Record by Types of Offenses

Offenses	Crime Victimization Survey		Police Crime Record	
	Victimization (cases)	cases per 100,000 capita	Cases	cases per 100,000 capita
Violent Crime	193	2,402.89	18,073	27.34
Property Crime	121	1,506.47	57,226	72.66
Fraud	245	3,050.28	19,350	29.28
Cybercrime	25	311.25	9,252	14.00
Total	584	7,270.89	103,901	143.28

3. Analysis and Comparison with Previous Crime Victimization Survey

The overall statistics show that the Thai National Crime Victimization Survey has consistently detected an increasing number of crime victims. This trend is particularly noticeable in the survey conducted in the year 2021 (BE 2564), where changes in data recording methods were implemented. Conversely, the statistics for reported cases received by the police exhibited a downward trend during the COVID-19 pandemic and subsequently increased in the year 2022.

4. Recommendations

4.1 Recommendations for Crime Prevention Practice

1) Relevant justice agencies should emphasize the prevention of crimes against the most prevalent target groups. For example, the most vulnerable target for fraud was people in the age group between 26 and 35 who rarely viewed TV. It is advisable to promote guidance to avoid crime through online media or online trading platforms which are normally used by those age groups. In addition to guidance, online channels for reporting fraudulent activities would be promoted to attack online scams and merchant frauds.

2) Due to the significant number of homicides and attempted homicides involving the use of firearms, law enforcement agencies should implement stricter measures to control firearms and take decisive action against firearm-related offences.

In cases of agricultural product theft, most victims do not report the cases to the officials, considering the damage to be minor. However, the agencies should collaborate with community leaders to prevent such cases where it is not practical to show authorities' force in all agricultural areas.

Similar to cases of agricultural product theft, many fraud cases involve counterfeit or fake online commerce, most victims choose not to report the cases due to their slight losses and a perception that the authorities cannot arrest the perpetrators. Relevant agencies should implement proactive measures to expand reporting channels and develop consumer protection systems for online purchases or advertisements.

Sexual offences are generally challenging to prevent because, in most cases, these crimes took place in public space, providing an open opportunity to approach the victims. However, in cases of forcible rape, the offenders often have a close or intimate relationship with the victims, such as friends, neighbors, or even personal lawyers, enabling them to take advantage of the situation for committing the crime. In response to sexual offences, law enforcement agencies should provide guidance on how to avoid becoming a victim and educate the public about the risks involved.

Another significant crime highlighted in this survey is bribery, particularly the solicitation of bribes by authorities. The relevant agencies should strictly enforce policies against such practices and take serious disciplinary actions against public officers involved in bribery. This offence greatly undermines the public's confidence and trust in the justice system.

3) Collaboration with specialized agencies should be established to tackle fraudulent scams, particularly cases involving large-scale financial losses of up to 500,000 Baht (i.e., Ponzi scheme on digital asset investment). In recent years, many business organizations have been found to engage in fraudulent activities and those businesses were frequently involved with seemingly reliable celebrities from the entertainment society. Therefore, relevant agencies should do more on business scrutiny, especially for suspect businesses.

engaging in criminal schemes. Proactive public awareness campaigns should be also conducted to educate people, especially on digital asset investments.

4) The fear of crime among the public had been increasing due to the economic downturn and the significant rise in unemployment resulting from the COVID-19 pandemic. The government's policy of allowing the free use of marijuana and kratom had led to a significant increase in drug use among the youth in the community. The spread of narcotics, such as methamphetamine and ecstasy, was still high. Additionally, the limited presence of law enforcement officers during the COVID-19 outbreak had contributed to the increasing fear of crime. Given these circumstances, government agencies should resume field operations to conduct inspections and crackdowns on narcotics usage and build trust among the public. Furthermore, agencies should expedite efforts to implement practical long-term measures to address narcotics and promptly introduce temporary regulations to supervise and control the use of marijuana and kratom.

4.2 Policy Recommendations:

1) The government should thoroughly review and strengthen laws and measures concerning gun control to enhance their effectiveness. This involves cracking down on illegal firearm production to reduce the number of firearms in circulation and limit access to them.

Decisive measures against reckless firearm possession would strictly be implemented such as: reducing the duration of gun carry licenses; mental health assessment for gun license and license renewals; and immediate revocation of gun carry licenses when individuals exhibit signs of mental health issues, drug abuse, or behaviour that poses a threat to society. Furthermore, combating the production and sale of counterfeit firearms, homemade guns, and online firearm sales should be a priority for the government. Swift and effective implementation of these policy recommendations is crucial to prevent future losses and ensure the safety of the public.

2) From this survey, it became evident that a considerable number of crime victims choose not to report cases to the authorities. Several factors contribute to this reluctance, including their perception of slight criminal damages, aversion to legal involvement, and the inconvenience of the reporting process. The issue of underreported crime poses a significant concern, impeding law enforcement's ability to plan and implement appropriate measures to address the true scope of criminal activities. This concern is particularly pronounced in cases

of fraud and scams, where victims are less likely to report criminal cases. Furthermore, perpetrators' tactics and methods are constantly evolving, complicating law enforcement's efforts to develop effective preventive measures and educate the public about various scams.

Therefore, promoting more convenient application for crime complaint that minimizes procedural barriers and encourages online crime reporting is of utmost importance. By offering convenient reporting channels for both citizens and law enforcement agencies, these channels will provide valuable insights into emerging scam techniques, enabling law enforcement to respond promptly and effectively to criminal cases.

3) The issue of solicited bribery has drawn significant international attention, particularly in the context of Sustainable Development Goals (SDGs), specifically target 16.5.1. This target measures the proportion of individuals who have had contact with state officials and have either given or been asked for bribes or facilitation payments in the past 12 months. The government has acknowledged the importance of preventing such kind of bribery by state officials, imposing life imprisonment as the maximum penalty for this offence.

To effectively combat solicited bribery, the government should implement proactive measures. Agencies should reach out to potential victims of asset seizure through methods like public surveys and establishing complaints channels specifically for solicited bribery. Moreover, measures must be put in place to protect victims from being prosecuted as bribe-givers. This issue should be addressed immediately and ruthlessly to instil fear among potential wrongdoers.

4.3 Academic Recommendations

1) Data collection in 2022 was carried out using a data recording application This served as the initial step towards transforming public crime statistics into a digital format, enabling future data analysis using artificial intelligence (AI) or Big Data. The application demonstrated its effectiveness, paving the way for future improvements in data collection. Furthermore, the development of cohort study data collection methods should be explored, involving the selection and long-term tracking of sample groups, even those residing in hard-to-reach areas like high-rise buildings or remote locations. However, the application still requires enhancements in various aspects, such as improving user experience (UX) and user interface (UI), incorporating voice user interface (VUI) for data recording and guidance, which

can aid interviewees and data providers to optimize data collection efficiency. Additionally, offline functionality should be developed to support data collection in remote areas.

2) When analyzing the crime statistics data for the year 2022, it became evident that the dataset aligns with several Sustainable Development Goals (SDG) indicators, notably SDG Target 16. Additionally, this dataset proved relevant to indicators outlined in multiple national development plans, such as the 3rd National Economic and Social Development Plan (2019-2022) and the 4th National Economic and Social Development Plan (2023-2026). Moreover, the data collected from the TNCVS could be cross-referenced with official statistical data to verify the credibility of the statistical reports. To ensure accurate and reliable reporting at both domestic and global levels, it is essential to prioritize the development of standardized survey methods. This involves expanding sample groups, providing necessary government support in terms of tools and equipment for data collection, enhancing the skills of data collectors in the field, and designating crime statistics surveys as a core annual responsibility of the Ministry of Justice. Implementing these measures will not only reduce data discrepancies but also bolster the credibility of the statistics, making them highly suitable for reporting indicators on both domestic and international.

บทที่ 1

บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล

สำนักงานกิจการยุติธรรม มีบทบาทและภารกิจสำคัญในการพัฒนานโยบายด้านกระบวนการยุติธรรม เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถดำเนินการอำนวยความสะดวกยุติธรรมให้แก่ประชาชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ควบคู่ไปกับการศึกษา วิจัย สืบสวนคดี จัดเก็บ และวิเคราะห์ข้อมูลด้านกระบวนการยุติธรรม เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงสถานการณ์ด้านอาชญากรรมและกระบวนการยุติธรรม พร้อมทั้งแสวงหามาตรการเพื่อการป้องกัน และแก้ไขปัญหาอาชญากรรม โดยที่ผ่านมาสำนักงานกิจการยุติธรรมได้มีการพัฒนาและดำเนินโครงการสำรวจ ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนมาอย่างต่อเนื่อง มีเป้าหมายเพื่อสำรวจข้อมูลอาชญากรรมที่ไม่ได้มีการแจ้งความหรือเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม (Dark Figure of Crime) เนื่องจากในปัจจุบันยังมีผู้ประสบเหตุ หรือเหยื่ออาชญากรรมอีกจำนวนมากที่ไม่ได้แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ โดยที่การตัดสินใจไม่แจ้งเหตุหรือแจ้งความ ดำเนินคดีอาจมีสาเหตุจากประชาชนรู้สึกไม่เชื่อมั่นต่อหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม การปฏิบัติงานของ เจ้าหน้าที่และหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมใช้ระยะเวลาและมาตรฐานในการดำเนินงานซึ่งอาจทำให้ ประชาชนเชื่อว่าผู้ก่อเหตุจะไม่ถูกเจ้าหน้าที่จับกุมดำเนินคดี ทั้งนี้ ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรม ภาคประชาชนดังกล่าว ได้มีการนำมาเทียบเคียงกับข้อมูลสถิติทางทะเบียน (Administrative Data) ของหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม เช่น สถิติการเกิดอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ซึ่งสามารถ สะท้อนให้เห็นสถานการณ์อาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงในปัจจุบันได้ระดับหนึ่ง และสามารถนำมาใช้คาดการณ์ แนวโน้มการเกิดอาชญากรรมในอนาคต อันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางการพัฒนานโยบายด้าน การบริหารงานและการป้องกันอาชญากรรมที่มีประสิทธิภาพและเป็นรูปธรรม

เพื่อให้การดำเนินงานดังกล่าวมีความต่อเนื่อง และเป็นการพัฒนาการสำรวจ จัดเก็บ วิเคราะห์ข้อมูล สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 สำนักงานกิจการ ยุติธรรมจึงได้จัดทำโครงการจ้างเหมาบริการเพื่อสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2565 ทั้งนี้ ผลการสำรวจและวิเคราะห์ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน จะนำไปใช้ประโยชน์ในการกำหนด แนวทางการพัฒนาหรือการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และนำไปประกอบ การจัดทำรายงานสถานการณ์ความก้าวหน้าของการขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 (Sustainable Development : SDG 16) และการประเมินผลการดำเนินงานตามแผนแม่บทการบริหารงาน ยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2562 - 2565) ในตัวชี้วัดและประเด็นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์

1.2.1 เพื่อทบทวนเครื่องมือสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในส่วนของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันและการนำไปใช้ประโยชน์

1.2.2 เพื่อดำเนินการสำรวจ จัดเก็บและวิเคราะห์ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในส่วนของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey)

1.2.3 เพื่อวิเคราะห์ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและจัดทำข้อเสนอแนะ/แนวทางที่นำไปสู่การกำหนดแนวทางการพัฒนาหรือการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและการนำไปใช้ประโยชน์ในทางวิชาการ

1.3 เป้าหมายในการดำเนินงาน

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน โดยเป็นการสุ่มสำรวจประชาชนที่เกี่ยวข้องกับการประสบเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2565 (1 มกราคม ถึง 31 ธันวาคม พ.ศ. 2565)

1.4 ขอบเขตการดำเนินงาน

1.4.1 ทบทวนเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) ที่สำนักงานกิจการยุติธรรมได้จัดทำขึ้น เพื่อให้การจัดทำเครื่องมือมีความสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน และสามารถดำเนินการจัดเก็บข้อมูลได้ตามวัตถุประสงค์ของโครงการ

1.4.2 ดำเนินการสุ่มกลุ่มตัวอย่างดังนี้

การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) จำนวนไม่น้อยกว่า 2,500 ตัวอย่าง โดยดำเนินการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

ขั้นที่ 1 การสุ่มจังหวัด จำแนกตามพื้นที่กองบัญชาการตำรวจ 10 แห่ง โดยแต่ละกองบัญชาการตำรวจ เลือกจังหวัด 3 จังหวัด โดยครอบคลุมตัวแทนจังหวัดที่มีระดับการพัฒนารายได้ระดับสูง กลาง ต่ำ โดยใช้ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคนเป็นตัวชี้ระดับรายได้ในการแบ่งกลุ่มจังหวัด

ขั้นที่ 2 การสุ่มสถานีตำรวจ ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากรายชื่อสถานีตำรวจภูธรในจังหวัดตัวอย่างจำนวน 3 สถานี กรณีเก็บข้อมูลในกองบัญชาการตำรวจนครบาล (กรุงเทพฯ) เก็บอย่างน้อย 3 สถานี

ขั้นที่ 3 การสุ่มข้อมูลระดับชุมชนย่านที่อยู่อาศัยและย่านการค้า

1.4.3 ดำเนินการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) โดยใช้เครื่องมือที่ได้ทำการทบทวนแล้วตามข้อ 1.4.1 โดยสำรวจหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนครัวเรือนซึ่งมีอายุ 18 ปีขึ้นไป โดยอยู่อาศัยในบ้านที่ทำการสำรวจในห้วง พ.ศ. 2565 มากกว่า 6 เดือนขึ้นไป

1.4.4 วิเคราะห์ผลการสำรวจข้อมูลและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน

1.4.4.1 การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) ประกอบด้วย ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ (ผู้แทนครัวเรือน) ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม และข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งประกอบด้วย ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม ลักษณะของผู้ก่อเหตุ ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ และข้อมูลการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม โดยนำเสนอภาพรวมทั้งประเทศและรายกองบัญชาการตำรวจ เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์หรือความเชื่อมโยงข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับข้อมูลสถิติอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

1.4.4.2 การวิเคราะห์ข้อเสนอแนะ/แนวทางที่นำไปสู่การพัฒนาแนวทางการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการนำไปใช้ประโยชน์ในทางวิชาการ

1.4.5 จัดประชุมนำเสนอผลงาน เพื่อนำข้อเสนอแนะไปพัฒนาเป็นรายงานการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนฉบับสมบูรณ์

1.4.6 จัดทำรายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2565 ฉบับสมบูรณ์อย่างน้อยต้องประกอบด้วย บทสรุปผู้บริหารทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ และผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามข้อ 1.4.4 และ One Concept Paper ที่แสดงให้เห็นถึงผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน

1.5 ขั้นตอนและระยะเวลาดำเนินงาน

การดำเนินโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนได้กำหนดแผนการดำเนินงานเพื่อบรรลุเป้าหมายของข้อกำหนดการดำเนินการในแต่ละระยะ โดยแบ่งวิธีการศึกษาออกเป็นแต่ละส่วน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ทบทวนเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) กำหนดพื้นที่และกลุ่มเป้าหมายของการเก็บข้อมูล กำหนดมาตรฐานการเก็บข้อมูลและการบันทึกผลรวมทั้งจัดเตรียมทีมเก็บข้อมูลและจัดอบรมก่อนลงพื้นที่จริง

ขั้นตอนที่ 2 ส่งงานงวดที่ 1 โดยจัดทำโครงร่างรายงานฉบับสมบูรณ์ (Inception Report) ซึ่งประกอบด้วยผลการทบทวนเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) และแผนการดำเนินงาน โดยเสนอผู้ว่าจ้างภายใน 20 วัน นับถัดจากวันลงนามในสัญญา

ขั้นตอนที่ 3 ประสานหน่วยงานยุติธรรมจังหวัดหรือหน่วยงานยุติธรรมชุมชนในจังหวัดตัวอย่างเพื่อเตรียมความพร้อมในการลงพื้นที่ คัดเลือกเจ้าหน้าที่เก็บข้อมูล จัดการอบรมและทดลองจัดเก็บข้อมูลดำเนินการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ขั้นตอนที่ 4 วิเคราะห์ผลและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจข้อมูลจากแบบสำรวจ โดยวิเคราะห์ภาพรวมทั้งประเทศและรายกองบัญชาการตำรวจ เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์หรือความเชื่อมโยงข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับข้อมูลสถิติอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ขั้นตอนที่ 5 ส่งงานงวดที่ 2 โดยจัดทำร่างรายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนเสนอผู้ว่าจ้าง ซึ่งประกอบด้วย วิธีการสำรวจข้อมูล รายละเอียดการลงพื้นที่สำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวนไม่น้อยกว่า 2,500 ตัวอย่าง และผลการวิเคราะห์ข้อมูลเหยื่ออาชญากรรม ภายใน 120 วันนับถัดจากวันลงนามในสัญญา

ขั้นตอนที่ 6 นำผลการวิเคราะห์ที่ได้มาทำการทบทวนและพัฒนาเป็นข้อเสนอแนะ/แนวทางการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมทั้งเชิงนโยบายและเชิงปฏิบัติสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และข้อเสนอแนะการนำไปใช้ประโยชน์ทางวิชาการ ในขั้นนี้จะมีการประสานงานเชิญผู้แทนหน่วยงานและผู้ทรงคุณวุฒิที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมการประชุม/สัมมนา เพื่อนำเสนอผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2565 เพื่อให้คณะผู้วิจัยได้ประมวลแนวคิดที่ได้จากการประชุม/สัมมนา และนำข้อเสนอแนะไปจัดทำรายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนฉบับสมบูรณ์

ขั้นตอนที่ 7 ส่งงานงวดที่ 3 โดยจัดทำรายงานการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนฉบับสมบูรณ์พร้อมบทสรุปผู้บริหารทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรม สรุปผลการประชุมนำเสนอผลการสำรวจข้อมูล ข้อเสนอแนะ/แนวทางการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมทั้งเชิงนโยบายและเชิงปฏิบัติสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ข้อเสนอแนะการนำไปใช้ประโยชน์ทางวิชาการ และ One Concept Paper เพื่อนำเสนอผลจากการดำเนินโครงการ ภายใน 180 วันนับถัดจากวันลงนามในสัญญา

1.6 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ผลผลิต ให้มีผลผลิตของโครงการอย่างน้อยดังต่อไปนี้

1. รายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2565 ซึ่งประกอบด้วย ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ (ผู้แทนครัวเรือน) ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม และข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งประกอบด้วย ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม ลักษณะของผู้ก่อเหตุ ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ และข้อมูลการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

2. บทวิเคราะห์ รวมถึงข้อเสนอแนะและแนวทางที่นำไปสู่การพัฒนาแนวทางการป้องกันแก้ไขปัญหาอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และสามารถนำไปปรับใช้ในงานศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องต่อไป

1.6.2 ผลลัพธ์

สำนักงานกิจการยุติธรรม มีข้อมูลการจัดเก็บสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนระดับพื้นที่ และการสำรวจความคิดเห็นภาคประชาชนต่อกระบวนการยุติธรรมที่เป็นมาตรฐาน มีความแม่นยำ ทันทสมัย สามารถใช้งานได้จริง มีความน่าเชื่อถือ ไม่ซ้ำกับการดำเนินการของหน่วยงานอื่น อันจะนำมาซึ่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการวางแผนป้องกันอาชญากรรมและพัฒนากระบวนการยุติธรรมไทยในอนาคต

1.7 นิยามศัพท์

1) อาชญากรรม หมายถึง การกระทำความผิดอาญาที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อชีวิตหรือทรัพย์สิน ซึ่งผู้กระทำความผิดต้องได้รับบทลงโทษตามที่กฎหมายกำหนด

2) เหยื่ออาชญากรรม หมายถึง ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการก่ออาชญากรรม ทั้งผลกระทบต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ และทรัพย์สิน

3) การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Crime Victimization Survey) หมายถึง การจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรม ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลจากมุมมองของเหยื่ออาชญากรรม ทำให้ได้ข้อมูลที่มีความแตกต่างจากข้อมูลที่มีการรายงานอย่างเป็นทางการ และทำให้สามารถเข้าถึงข้อมูลที่ไม่ได้มีการรายงานให้หน่วยงานหรือเจ้าหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรมทราบ

4) การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจ (Police Crime Record) หมายถึง การจัดเก็บข้อมูลคดีอาญาที่ดำเนินการโดยเจ้าพนักงานสอบสวนเจ้าของคดี ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลจากมุมมองของผู้กระทำความผิด เน้นการเก็บข้อมูลลักษณะของการกระทำความผิด เหตุจูงใจ และพฤติการณ์ของคดีเป็นสำคัญ

5) เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals) หมายถึง เป้าหมายการพัฒนาตามกระบวนทัศน์การพัฒนาอย่างยั่งยืน ที่องค์การสหประชาชาติได้กำหนดขึ้นและใช้เป็นทิศทางการพัฒนาในช่วงระยะเวลา 15 ปี (พ.ศ. 2558 – 2573) ซึ่งมีเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานยุติธรรม อยู่ในเป้าหมายที่ 16 ในเรื่องของการเสริมสร้างสังคมสงบสุข สร้างความปลอดภัย ทุกคนสามารถเข้าถึงความยุติธรรมได้อย่างเท่าเทียม และสร้างสถาบันที่มีธรรมาภิบาล โปร่งใส ตรวจสอบได้ โดยในการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมภาคประชาชน มีตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

เป้าหมายที่ 16.1.1 จำนวนเหยื่อของการฆาตกรรมโดยเจตนาต่อจำนวนประชากร 100,000 คน จำแนกตามเพศและอายุ

เป้าหมายที่ 16.1.4 สัดส่วนประชากรที่รู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง

เป้าหมายที่ 16.2.3 สัดส่วนของผู้หญิงและผู้ชายวัยรุ่น อายุ 18-29 ปี ที่เคยถูกกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี

เป้าหมายที่ 16.5.1 สัดส่วนของบุคคลที่เคยติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างน้อย 1 ครั้ง เพื่อให้สิ้นบนหรือถูกเรียกสิ้นบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ ในช่วงระยะเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา

เป้าหมายที่ 16.b.1 สัดส่วนของประชากรที่รายงานว่า รู้สึกถูกเลือกปฏิบัติ หรือถูกล่วงละเมิด ใน 12 เดือนที่ผ่านมา ตามข้อบัญญัติพื้นฐานของการห้ามเลือกปฏิบัติ ภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ

6) การวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) หมายถึง การศึกษาประเด็นปัญหา ผ่านการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ โดยใช้แบบสอบถามเป็นหลัก เพื่อให้สามารถทำความเข้าใจเรื่องที่ศึกษา สามารถวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาแนวทางในการแก้ปัญหา กำหนดนโยบาย วางแผนโครงการ ประเมินผล หรือวิจัยต่อยอดได้

7) การสุ่มตัวอย่างแบบมีชั้นภูมิ (Stratified One Stage Sampling) หมายถึง รูปแบบการสุ่มตัวอย่างเพื่อการสำรวจ โดยสุ่มจากประชากรที่มีการแบ่งเป็นชั้นภูมิ (Stratum) แล้วสุ่มเลือกตัวแทนประชากรในแต่ละชั้นภูมิขึ้นมาตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

8) การสุ่มตัวอย่างอย่างเป็นระบบ (Systematic Sampling) หมายถึง การสุ่มตัวอย่างจากรายชื่อประชากรที่เรียงกันเป็นระบบบัญชีรายชื่อ โดยสุ่มแบ่งประชากรออกเป็นช่วงเท่า ๆ กัน ซึ่งอาจกำหนดช่วงจากสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างต่อประชากร จากนั้นจึงทำการสุ่มตัวอย่างจากช่วงแรกและช่วงต่อ ๆ ไปจนได้กลุ่มตัวอย่างขนาดที่ต้องการ

9) แผนที่อาชญากรรม (Crime Map) หมายถึง การจัดระบบข้อมูลสารสนเทศทางภูมิศาสตร์ เพื่อทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพื้นที่ สำหรับการแก้ไขปัญหาอาชญากรรมหรือเพื่อการบริหารกระบวนการยุติธรรมที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรมและกรอบแนวคิด

ในการดำเนินงานตามข้อเสนอโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2565 คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการ รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะครอบคลุมรายละเอียดดังต่อไปนี้

- 1) ความสำคัญและพัฒนาการของกระบวนการสำรวจและจัดเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในประเทศไทย
- 2) ทบทวนการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน
- 3) การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของสำนักงานกิจการยุติธรรม (สจร.)
- 4) กระบวนการมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปัจจุบัน
- 5) งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ความสำคัญและพัฒนาการของกระบวนการสำรวจและจัดเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในประเทศไทย

การจัดทำสถิติอาชญากรรมหรือการจัดเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมมีการดำเนินการโดยการจัดเก็บข้อมูลจากสถิติทางการที่มาจากฐานข้อมูลกระบวนการยุติธรรม (Criminal Justice Database System) การรายงานสถิติอาชญากรรมจากบันทึกการรับแจ้งข้อมูลคดีซึ่งอาจจัดอยู่ในรูปแบบ 1) การรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการ (Uniform Crime Report or Official Report) หรือในประเทศไทยคือสถิติอาชญากรรม 4 กลุ่มของตำรวจ 2) การสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรม (National Crime Victimization Survey) ซึ่งเป็นการเก็บข้อมูลโดยสอบถามข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากประชาชนทั่วไปเช่นในโครงการนี้ และ 3) การสำรวจอาชญากรรมด้วยการรายงานตนเอง (Self-Reported Crime Survey หรือ Self-Reported Measures of Crime) ซึ่งเป็นการสำรวจอาชญากรรมจากประชาชนในอีกมิติหนึ่งคือให้ประชาชนเป็นผู้รายงานพฤติกรรมการก่อเหตุอาชญากรรมของตนเอง (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2552)

ประเทศไทยกำลังอยู่ในระหว่างพัฒนาระบบการจัดเก็บข้อมูลและสถิติอาชญากรรมให้เป็นไปตามมาตรฐานสากลโดยมีการพัฒนาระบบสถิติอาชญากรรมทางการจากฐานข้อมูลกระบวนการยุติธรรม และการพัฒนาการจัดทำอาชญากรรมแห่งชาติ (Crime Rate) หรือที่เรียกว่า การรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการ (Uniform Crime Report or Official Report) ซึ่งส่วนใหญ่เป็นรายงานในรูปสถิติคดีจึงรู้จักกันอีกชื่อหนึ่งว่า รายงานสถิติคดีอาชญากรรม เป็นการจัดเก็บฐานข้อมูลอาชญากรรมโดยพนักงานสอบสวนเจ้าของคดีและมีการรายงานอาชญากรรมอย่างเป็นทางการในรูปของสถิติอาชญากรรมของทางราชการ แต่เดิมใช้ชื่อเรียกว่า “สถิติคดีอาญา 5 กลุ่ม” โดยในปี พ.ศ. 2557 สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ประกาศปรับเปลี่ยนกลุ่มการจัดเก็บสถิติคดีอาชญากรรม โดยปรับจำนวนกลุ่มเหลือเพียง 4 กลุ่ม และให้เรียกว่า “สถิติความผิดในคดีอาญาที่สำคัญ”

และให้ใช้ระบบการจัดเก็บนี้แทน “สถิติคดีอาญา 5 กลุ่ม” โดยเริ่มทำการจัดเก็บในปี พ.ศ. 2558 เป็นต้นไป (ชวน์สท์ เจนการ และคณะ, 2565)

ในส่วนของการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน หรือโดยทั่วไปรู้จักกันในนามของการสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรม (National Crime Victimization Survey) นั้น กระทรวงยุติธรรมโดยสำนักงานกิจการยุติธรรมดำเนินการมาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่โครงการนำร่องในปี พ.ศ. 2548-2549 อันเป็นการจัดเก็บข้อมูลโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ แล้วมีการขยายพื้นที่จัดเก็บข้อมูลทั่วประเทศมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550 และ พ.ศ. 2555 ปัจจุบันมีการพัฒนาการจัดเก็บข้อมูลอย่างต่อเนื่องโดยมีรอบการจัดเก็บข้อมูล 1-2 ปี ต่อครั้ง (ธัญพร สุนทรธรรม และคณะ, 2563)

ในส่วนของการสำรวจอาชญากรรมด้วยการรายงานตนเอง (Self-Reported Crime Survey หรือ Self-Reported Measures of Crime) ได้มีการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมตามโครงการจ้างเหมาบริการเพื่อสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2564 ฉบับสมบูรณ์ ที่ได้มีการสำรวจอาชญากรรมด้วยการรายงานตนเอง (Self-Reported Crime Survey) ควบคู่กันไปด้วย (ปรีชญา นักพ่อน และคณะ, 2565) ถือว่าเป็นการพัฒนาาระบบจัดเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมของประเทศไทยได้ครบถ้วนตามมาตรฐานสากล การเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนเป็นการดำเนินการในฐานะมาตรฐานสถิติข้อมูลอาชญากรรมหลักประการหนึ่งที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง เพื่อนำมาทบทวนควบคู่กับสถิติทางการจากฐานข้อมูลกระบวนการยุติธรรม เพื่อให้ทราบข้อมูลที่ใกล้เคียงอาชญากรรมที่แท้จริงมากที่สุด

2.2 ทบทวนการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน

การสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมได้ดำเนินการอย่างเป็นระบบอย่างต่อเนื่องในสหรัฐอเมริกา โดยเริ่มสำรวจครั้งแรกเมื่อปี ค.ศ. 1973 เนื่องจากสหรัฐอเมริกาประสบปัญหาสถิติอาชญากรรมที่ใช้การอยู่นั้นไม่สามารถวัดจำนวนสถิติอาชญากรรมที่เกิดขึ้นได้อย่างแท้จริง จากการที่สหรัฐอเมริกาแบ่งการปกครองออกเป็นหลายมลรัฐ แต่ละมลรัฐก็มีระบบการปกครองและการบริหารจัดการระบบข้อมูลอาชญากรรมที่แตกต่างกัน จึงเป็นความยากลำบากในการรวบรวมสถิติข้อมูลอาชญากรรมทั่วประเทศ ประกอบกับปัญหาผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวนมากที่ไม่ได้รายงานให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบ ด้วยเหตุนี้รัฐบาลกลางสหรัฐอเมริกาจึงได้เริ่มต้นการสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมดังกล่าว โดยอนุมัติงบประมาณเพื่อใช้ในการดำเนินการสำรวจอาชญากรรมจากผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้เกิดความถูกต้องและสร้างความน่าเชื่อถือของสถิติอาชญากรรมในประเทศสหรัฐอเมริกามากยิ่งขึ้น โดยรัฐบาลในขณะนั้นได้มอบหมายให้องค์การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนแห่งชาติ (National Crime Victimization Survey : NCVS) เป็นผู้รับผิดชอบ (จอมเดช ตรีเมฆ, 2558)

ในปัจจุบันผู้รับผิดชอบหลักในการสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติ คือ สำนักงานสถิติข้อมูลกระบวนการยุติธรรม (Bureau of Justice Statistics) โดยรายงานฉบับล่าสุดตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 2022 เป็นการเก็บข้อมูลของปี ค.ศ. 2021 (Thompson and Tapp, 2022) ปัจจุบันอยู่ระหว่างการทบทวนและพัฒนา

การออกแบบการเก็บข้อมูลใหม่ในปี ค.ศ. 2023 จึงยังไม่มีกรออกรายงานในปีล่าสุดของปี ค.ศ. 2023 การเก็บข้อมูลโดยสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติของสหรัฐอเมริกาจะทำการเก็บข้อมูลประมาณ 240,000 ตัวอย่าง จากประมาณ 150,000 ครัวเรือน ซึ่งการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนนี้มีค่าใช้จ่ายแต่เป็นการสำรวจจำนวนอาชญากรรมที่เกิดขึ้นเท่านั้น แต่ยังเป็นข้อมูลรายบุคคลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มบุคคลที่มีความเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมด้วย ซึ่งรวมถึงการสำรวจพื้นที่และช่วงเวลาที่เกี่ยวข้องต่อการเกิดอาชญากรรม เป็นต้น การสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติในประเทศสหรัฐอเมริกาจะทำการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์เป็นหลักในการเก็บข้อมูล โดยจะทำการเก็บข้อมูลทุก ๆ 6 เดือน รวมทั้งหมด 7 ครั้ง ในช่วงระยะเวลา 3 ปี โดยในการเก็บข้อมูลครั้งที่ 1 และครั้งที่ 5 จะเก็บข้อมูลแบบสัมภาษณ์ตัวต่อตัว (Face to Face) ส่วนครั้งอื่น ๆ จะทำการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ ในการสัมภาษณ์ครั้งแรกจะเป็นการสัมภาษณ์ที่มีการกำหนดขอบเขตของคำถามชัดเจน เพื่อใช้ในการบันทึกอาชญากรรมที่เกิดขึ้นและเป็นการหลีกเลี่ยงการเล่าเรื่องอาชญากรรมที่เกิดขึ้นซ้ำอีกครั้งในการสัมภาษณ์ครั้งต่อไป ในการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ในปัจจุบันเรียกว่า Computer-Assisted Telephone Interviewing (CATI) โดยมีการเก็บข้อมูลผ่านศูนย์ข้อมูลกลาง และใช้ระบบคอมพิวเตอร์ในศูนย์ข้อมูล CATI ในการเก็บข้อมูล ตั้งอยู่ที่เมือง Hagerstown, Maryland, Tucson และ Arizona ในปัจจุบันการเก็บข้อมูลของ NCVS จะใช้การสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เว้นแต่การเก็บข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมจากกลุ่มตัวอย่างเป็นครั้งแรกเท่านั้นที่จะเป็นการสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัว (Truman and Brotsos, 2023)

ในสหราชอาณาจักรก็มีการสำรวจอาชญากรรมแห่งสหราชอาณาจักร (The British Crime Survey) ซึ่งปัจจุบันได้เปลี่ยนชื่อเป็น The Crime Survey for England and Wales ดำเนินการโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ (Office for National Statistics) เริ่มดำเนินการตั้งแต่ ค.ศ. 1981 โดยรายงานล่าสุดมีการรายงานในปี ค.ศ. 2022 ซึ่งเป็นการสุ่มตัวแทนจากประชาชนที่อาศัยในพื้นที่ต่าง ๆ กันทั่วประเทศ จำนวน 26,621 ตัวอย่าง เพื่อสำรวจถึงจำนวนของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยเฉพาะการสำรวจถึงกรณีอาชญากรรมที่ผู้เสียหายไม่ได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ นอกจากนี้ยังมีการสำรวจความรู้สึกของประชาชนและสังคมต่ออาชญากรรม และมีการสำรวจความพึงพอใจในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือกระบวนการยุติธรรมอีกด้วย วิธีการดำเนินการสำรวจเฉพาะบุคคลที่อายุ 16 ปี ขึ้นไป (เฉพาะที่พักอาศัยอยู่ในบ้านพักส่วนตัว) โดยวิธีการทางโทรศัพท์ และมีโครงการแยกข้อมูลเฉพาะเด็กและเยาวชนช่วงอายุระหว่าง 10 ถึง 15 ปี โดยสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้า (Face to Face) โดยจะมีการรายงานผลอาชญากรรมต่อเด็กโดยเฉพาะ ซึ่งจะเผยแพร่ในปี ค.ศ. 2023 การสำรวจสถิติอาชญากรรมแห่งชาติในประเทศอังกฤษและเวลส์นั้น ได้มีการแยกกลุ่มหรือประเภทความผิดเอาไว้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ ได้แก่ อาชญากรรมระดับครัวเรือน (Household crimes) และอาชญากรรมระดับบุคคล (Personal crimes)

ปัจจุบันการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมหรืออาชญากรรมภาคประชาชนนั้น มีความพยายามผลักดันให้มีการดำเนินการในประเทศต่าง ๆ ทั้งในประเทศที่พัฒนาแล้วและประเทศด้อยพัฒนา โดยสำนักงานด้าน

อาชญากรรมและยาเสพติดสหประชาชาติ (United Nations Office on Drug and Crime: UNODC) ในปี ค.ศ. 2007 ทางสำนักงานด้านอาชญากรรมและยาเสพติดสหประชาชาติได้รวบรวมผลการดำเนินการ จัดทำ การสำรวจเหยื่ออาชญากรรมหรืออาชญากรรมภาคประชาชนของประเทศต่าง ๆ ทั้งในสหรัฐอเมริกา ยุโรป และประเทศด้อยพัฒนา จำนวน 28 ประเทศ ในการสำรวจข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมหรืออาชญากรรม ภาคประชาชนมีประเทศที่ใช้การเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์โดยใช้คอมพิวเตอร์อำนวยความสะดวกในการ เก็บข้อมูล (Computer-assisted telephone interview: CATI) จำนวน 16 ประเทศ และเก็บข้อมูลแบบ สัมภาษณ์เผชิญหน้า (Face to Face) จำนวน 12 ประเทศ โดยส่วนใหญ่แล้วประเทศที่พัฒนาแล้วและมีระบบ เครือข่ายโทรศัพท์บ้านที่เป็นมาตรฐานจะเลือกใช้การสำรวจแบบสัมภาษณ์เผชิญหน้า (Face to Face) การสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้าส่วนใหญ่แล้วจะสามารถเก็บข้อมูลตัวอย่างได้ไม่เกิน 2,000 ตัวอย่าง ในการเก็บ ข้อมูลทั่วประเทศต่อครั้ง ซึ่งอาจมีปัญหากับข้อผิดพลาดในการสรุปผลจากการที่ตัวอย่างน้อยเกินไป โดยใน ส่วนการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์จะสามารถเข้าถึงตัวผู้ตอบแบบสอบถามได้กว้างมากขึ้น ซึ่งในกลุ่ม ประเทศสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และประเทศในกลุ่มยุโรปส่วนใหญ่ใช้วิธีการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์เพื่อให้เข้าถึง กลุ่มตัวอย่างมากขึ้นและใช้งบประมาณน้อยลง โดยทั่วไปแล้วเกินกว่า 20,000 ตัวอย่าง ในการเก็บข้อมูล ทั่วประเทศต่อครั้ง

มาตรฐานของการสำรวจตามบริบทประเทศไทยนั้น จะมีวงรอบการสำรวจอยู่ประมาณ 1 – 2 ปี เป็นส่วนมาก เนื่องจากการใช้วงรอบสำรวจนี้ จะทำให้สามารถนำข้อมูลไปจัดทำแนวโน้ม (Trend Line) ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้ โดยหากเป็นการเก็บข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติดำเนินการโดยใช้เจ้าหน้าที่ จากสำนักงานสถิติแห่งชาติที่มีประสบการณ์การเก็บข้อมูลภาคสนามเป็นผู้สัมภาษณ์ และเก็บข้อมูลโดยตรง จากกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ Stratified Multi-Stage Sampling เป็นหลัก เนื่องจากเป็นวิธี ที่ได้รับการยอมรับว่ามีมาตรฐานตามหลักวิชาการและประหยัดงบประมาณในการสำรวจจริง และมีขนาดของ กลุ่มตัวอย่างอยู่ตั้งแต่ประมาณ 30,000 จนถึง 80,000 กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งแตกต่างกันไปตามลักษณะของการสำรวจ แต่ละโครงการ ส่วนการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนของประเทศไทยกำหนดให้ใช้ตัวอย่างพื้นที่ระดับ จังหวัดไม่น้อยกว่า 30 เขตพื้นที่ตัวอย่าง และมีการจัดเก็บข้อมูลอย่างน้อย 2,500 ตัวอย่าง โดยหากพบ ว่าในการจัดเก็บข้อมูลมีผู้ปฏิเสธการตอบคำถามจำนวนมากหรือไม่ให้ข้อมูลก็อาจจำเป็นต้องเพิ่มขนาดให้มี สัดส่วนใหญ่ขึ้นเป็น 3,125 ตัวอย่าง สำหรับการจัดเก็บข้อมูลแบบสัมภาษณ์เผชิญหน้า (Face-to-Face) และ 4,167 ตัวอย่าง สำหรับการจัดเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ (ฉันทพร สุนทรธรรม และคณะ, 2563)

2.3 การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของสำนักงานกิจการยุติธรรม (สจร.)

การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนนั้นจะแบ่งเป็น 3 ช่วงเวลาหลัก ได้แก่ ช่วงแรกจัดเก็บโดย สำนักงานสถิติแห่งชาติ ช่วงที่สองเป็นช่วงที่มีการพัฒนาการจัดเก็บและออกแบบวิธีการจัดเก็บข้อมูลโดย มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ และช่วงสุดท้ายหรือในช่วงปัจจุบันเป็นช่วงที่มีการพัฒนาการจัดเก็บและออกแบบ วิธีการจัดเก็บข้อมูลโดยมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยในแต่ละช่วงมีการพัฒนาระบบการจัดเก็บข้อมูล ดังนี้

2.3.1 การสำรวจระยะแรกในช่วงปี พ.ศ. 2548 ถึง พ.ศ. 2555

ในช่วงปี พ.ศ. 2548 ถึง พ.ศ. 2555 การจัดทำรายงานสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Crime Victimization Survey) นั้น มีจุดเริ่มต้นจากหน่วยงานศูนย์พัฒนาข้อมูลกระบวนการยุติธรรม สำนักงานกิจการยุติธรรม ได้ริเริ่มโครงการนำร่องสำรวจเหยื่ออาชญากรรมแห่งชาติขึ้นครั้งแรก ปี พ.ศ. 2548 เป็นการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมนำร่องในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2550) และการสำรวจในปี พ.ศ. 2549 เป็นการสำรวจโครงการนำร่องในพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นตัวแทนพื้นที่ต่างจังหวัด (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2551) โดยการจัดเก็บข้อมูลทั้งสองครั้งเป็นโครงการความร่วมมือร่วมกับสำนักงานสถิติแห่งชาติเป็นผู้ทำการเก็บข้อมูล

จากผลการสำรวจโครงการนำร่องดังกล่าวมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับกระบวนการสำรวจ ได้แก่ 1) ในช่วง 3 ปีแรก ควรมีการสำรวจปีละครั้งติดต่อกันเพื่อสร้างฐานข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการบริหารกระบวนการยุติธรรม หลังจากนั้นอาจสำรวจทุก 3-5 ปี 2) ช่วงเวลาในการสำรวจควรเป็นช่วงกุมภาพันธ์ถึงมีนาคมของทุกปี เนื่องจากเป็นช่วงที่เหยื่อยังสามารถจำเหตุการณ์อาชญากรรมได้อย่างแม่นยำ หรือสำรวจไปพร้อมกับการสำรวจสำมะโนประชากร 3) ควรสำรวจรอบอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในปีก่อน เพื่อให้สามารถนำข้อมูลมาเปรียบเทียบกับฐานข้อมูลอื่นได้ 4) ควรสำรวจเหยื่อที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ตามการสำรวจของแคนาดา หรือ 12 ปีขึ้นไป ตามการสำรวจของสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ 5) ควรสำรวจเฉพาะอาชญากรรมพื้นฐาน สำหรับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจหรืออาชญากรรมลักษณะใหม่ ให้ทำการศึกษาวิจัยเชิงลึกควบคู่กันไป 6) ควรมีการออกแบบแบบสำรวจทั้ง สอญ. 1 (แบบเก็บสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม) และ สอญ. 2 (แบบเก็บข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรมที่ตกเป็นเหยื่อ) ให้สอดคล้องกัน สามารถเป็นตัวแทนของประชากรและอัตราการเกิดอาชญากรรมในพื้นที่จริงได้ เพื่อประโยชน์ในการบริหารงานยุติธรรม 7) ควรสำรวจข้อมูลเฉพาะอาชญากรรมพื้นฐาน และ 8) ควรจำแนกการสำรวจทั่วประเทศออกเป็น 9 ภูมิภาค ตามการจัดแบ่งเขตพื้นที่ศาลยุติธรรมและหน่วยงานตำรวจ เพื่อให้สามารถบูรณาการระบบเก็บข้อมูลกับหน่วยงานอื่นได้

ในปี พ.ศ. 2551 สำนักงานกิจการยุติธรรมได้มีการจัดเก็บข้อมูลทั่วประเทศขึ้นอย่างเป็นทางการครั้งแรก (National Crime Victimization Survey) โดยยังเป็นโครงการดำเนินการร่วมกับสำนักงานสถิติแห่งชาติ การดำเนินการจัดเก็บข้อมูลได้ใช้วิธีการจัดเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามโดยร่วมดำเนินการกับเจ้าหน้าที่จัดเก็บข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติตามโครงการสำมะโนประชากร ซึ่งในการทำงานนั้นเจ้าหน้าที่จากสำนักงานสถิติแห่งชาติจะทำการถามข้อคำถามในแบบสอบถามของรายงานสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Crime Victimization Survey) เพิ่มขึ้นจากข้อคำถามที่มีอยู่ในโครงการสำมะโนประชากร ซึ่งแบบสอบถามที่ถูกใช้เป็นที่ใช้ในการสัมภาษณ์นี้ถูกประยุกต์จากแบบสอบถามของ National Crime Victimization Survey Questionnaire ของสหรัฐอเมริกา) ส่วนในด้านระเบียบวิธีวิจัย การเลือกกลุ่มตัวอย่างวิธีการแบ่งชั้นครัวเรือน ใช้วิธีการเช่นเดียวกับการสุ่มตัวอย่างของสำนักงานสถิติแห่งชาติ โดยใช้เขตแดนนับ (Enumeration Area : EA) ตามฐานข้อมูลของสำนักงานสถิติสำหรับการแบ่งตัวอย่างตามมาตรฐานของ

สำนักงานสถิติแห่งชาติในการจัดเก็บข้อมูล ในการจัดเก็บข้อมูลครั้งนี้มีประเด็นข้อเสนอแนะเพิ่มเติม 2 ประเด็น คือ ควรมีการสำรวจทั่วประเทศรายจังหวัดเพิ่มเติมจากการสำรวจรายภาค 9 ภาค เพื่อเพิ่มความละเอียดของข้อมูลให้มากขึ้น และการสำรวจข้อมูลยังไม่เหมาะสมกับบริบทอาชญากรรมและบริบทสังคมไทย อาจจะต้องมีการพิจารณาปรับปรุงประเภทอาชญากรรมให้เหมาะสมต่อไป (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2552)

หลังจากปี พ.ศ. 2551 จนถึง 2555 สำนักงานกิจการยุติธรรมไม่ได้รับงบประมาณจากสำนักงานงบประมาณในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน แต่สำนักงานสถิติแห่งชาติได้เห็นประโยชน์ของการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนจึงได้ปรับแบบสอบถามอย่างย่อแล้วยังมีการเก็บข้อมูลร่วมกับโครงการอื่น ๆ ของสำนักงานสถิติแห่งชาติ แต่มีการสอบถามเพียงว่า “ในรอบปีที่ผ่านมาท่านเคยประสบเหตุอาชญากรรมหรือไม่” และเป็นอาชญากรรมประเภทอะไร จนกระทั่งปี พ.ศ. 2555 จึงได้รับการจัดสรรงบประมาณตามวงรอบปีการจัดสรรงบประมาณและได้ทำการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศอีกครั้ง ในครั้งนี้ได้มหาวิทยาลัยสวนดุสิตเป็นผู้ประมวลผลข้อมูล (อาภาสิริ สุวรรณานนท์, 2556)

โดยทั่วไปจะพบว่าในช่วงปี พ.ศ. 2548 ถึง พ.ศ. 2555 ได้มีการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศจำนวน 2 ครั้ง โดยส่วนใหญ่แล้วจะเป็นการพัฒนาการจัดเก็บข้อมูลในลักษณะของการขยายพื้นที่สำรวจ และช่วงเวลาในการสำรวจข้อมูล อย่างไรก็ตามในการจัดเก็บข้อมูลทั่วประเทศที่ผ่านมามีปัญหาว่าข้อมูลอาชญากรรมที่พบนั้นไม่แตกต่างกับอาชญากรรมจากสารบบคดีอาญาของตำรวจหรืออาชญากรรมบางประเภทมีน้อยกว่าสถิติอาชญากรรมของตำรวจ จึงทำให้เกิดการพัฒนากระบวนการสำรวจอาชญากรรมและออกแบบวิธีการจัดเก็บข้อมูลและแบบสอบถามขึ้นมาใหม่ ซึ่งถูกนำมาใช้ในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในระยะต่อไป

2.3.2 การสำรวจระยะที่ 2 ในช่วงปี พ.ศ. 2557 ถึง พ.ศ. 2561

จากการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศในช่วงแรกได้พบปัญหาสำคัญคือสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในความผิดหลายประเภทประมาณการเป็นจำนวนสถิติอาชญากรรมทั่วประเทศได้น้อยกว่าสถิติอาชญากรรมของตำรวจมาก ทั้งที่ในทางทฤษฎีแล้วการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนมุ่งเน้นการเก็บข้อมูลในคดีที่ไม่ได้มีการรายงานต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือรายงานแล้วแต่ไม่ได้บันทึกลงสารบบคดี ดังนั้น การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนจึงควรมีจำนวนอาชญากรรมมากกว่าสถิติของตำรวจ จากปัญหาที่พบดังกล่าวในปี พ.ศ. 2557 สำนักงานกิจการยุติธรรมจึงได้ร่วมมือกับสำนักวิจัยเอแบคโพล มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ดำเนินการศึกษาวิจัย “โครงการทบทวนและเตรียมความพร้อมเพื่อการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2557” ขึ้น (เทวินทร์ อินทรจำนงค์, จิรศักดิ์ สมบัติ และณัฐพัชร์ วงศ์ธรรมมา, 2557) เพื่อทำการทบทวนการจัดเก็บข้อมูลภาคประชาชนตั้งแต่วิธีการจัดเก็บ เนื้อหาในแบบสอบถาม และทบทวนวิธีการสุ่มตัวอย่างให้มีประสิทธิภาพสูงสุด ภายใต้งบประมาณจำกัดที่ได้รับการจัดสรร โดยผลการทบทวน พัฒนา และออกแบบการจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนขึ้นใหม่มีรายละเอียด ดังนี้

1) เครื่องมือสำรวจหรือแบบสอบถาม

การทบทวนและเตรียมความพร้อมการจัดเก็บข้อมูลได้พัฒนาวิธีการจัดเก็บข้อมูลขึ้นมาใหม่ จากเดิมที่สำนักงานสถิติแห่งชาติใช้การสอบถามตัวแทนครัวเรือนเป็นผู้ให้ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยตรง เป็นการเก็บข้อมูลแบบตัวแทนครัวเรือนเป็นผู้ให้ข้อมูลแทนบุคคลในครัวเรือน เนื่องจากที่ผ่านมารายการถามประสบการณการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้แทนครัวเรือนโดยตรงอาจทำให้เกิดปัญหาอคติของการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากกรณีผู้ให้ข้อมูล คือ ผู้ที่อยู่บ้านในขณะที่ผู้เก็บข้อมูลเข้าไปเก็บข้อมูล ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นบุคคลวัยชราที่อยู่ติดบ้านจึงมีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมน้อย และปรับเนื้อหาโดยเฉพาะในส่วนของ การสำรวจรายละเอียดอาชญากรรม (แบบสอญ. 2) ให้สั้นกระชับลง เนื่องจากพบว่าหากมีการสำรวจอาชญากรรมแล้ว พบว่าผู้ตอบตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจะต้องทำการสอบถามรายละเอียดการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมอีก ซึ่งในแบบสอบถามมีรายละเอียดจำนวนมากทำให้ผู้ตอบเกิดความเบื่อหน่ายและตัดบทการสัมภาษณ์ หรือทำให้ผู้เก็บแบบสอบถามเกิดความเบื่อหน่ายจึงไม่ได้พยายามรวบรวมข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเท่าที่ควร ดังนั้นในการทบทวนการเก็บข้อมูลจึงได้พัฒนาแบบสอบถามขึ้นมาใหม่สำหรับการสำรวจ มีการตัดข้อคำถามบางประการที่ไม่จำเป็น ยุบข้อคำถามให้มีความกระชับ และเพิ่มข้อคำถามบางประเด็นเพื่อให้ครอบคลุมลักษณะอาชญากรรมและความต้องการนำไปใช้ ทำให้สามารถรวบรวมและสะท้อนปัญหาอาชญากรรมภาคประชาชนได้ในอัตราที่สูงกว่าการสำรวจครั้งที่ผ่านมา และมากกว่าอาชญากรรมจากสถิติคดีอาญาของตำรวจมาก

2) การสุ่มตัวอย่าง

การสุ่มตัวอย่างที่ผ่านมาใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างโดยการกำหนดให้เขตแดนนับ (Enumeration Area : EA) ตามมาตรฐานการเก็บข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ซึ่งการกำหนดเขตแดนนับ และพื้นที่ EA นั้นเป็นข้อมูลเฉพาะของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ไม่ได้เป็นข้อมูลเปิดเผยให้หน่วยงานเก็บข้อมูลอื่น และพื้นที่ EA นั้นไม่ได้ครอบคลุมถึงพื้นที่ปิด เช่น หมู่บ้านจัดสรรที่มีการรักษาความปลอดภัย อาคารพื้นที่สูง พื้นที่ห่างไกล การสุ่มตัวอย่างแบบนี้อาจมีการกระจายตัวไม่ครอบคลุมประชากรได้ รวมถึงที่ผ่านมาใช้การสุ่มตัวอย่างแบบ (Stratified cluster Sampling) โดยกำหนดให้มีเขตแดนนับ (Enumeration Area: EA) เป็นพื้นที่ที่กรอบการสุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มพื้นที่ (cluster) โดยเน้นการกระจายตัวของพื้นที่เป็นหลัก แต่ไม่ได้มีการนำเอาปัจจัยที่อาจส่งผลต่อการเก็บข้อมูลทางด้านอาชญากรรมมาพิจารณาด้วย เช่น กรณีมีพื้นที่ซึ่งอาชญากรรมกระจุกตัว เช่นในเขตเมือง แล้วหากพื้นที่ซึ่งอาชญากรรมกระจุกตัวถูกกำหนดเป็นเขตแดนนับก็อาจจะทำให้เกิดการประมาณการผิดพลาด ในการสุ่มตัวอย่างทางศูนย์วิจัยเอแบคโพลได้นำเทคนิคการสุ่มตัวอย่างที่เป็นที่นิยมอีกวิธีคือการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิหลายชั้น (Stratified Multi-Stage Sampling) ตั้งแต่การสุ่มตัวอย่างระดับประเทศ ภูมิภาค และการสุ่มตัวอย่างจังหวัดเป็นชั้นภูมิ แล้วค่อยกำหนดการสุ่มในระดับครัวเรือน โดยนำข้อมูลซึ่งอาจส่งผลต่อการเกิดอาชญากรรมเช่นความหนาแน่นของประชาชนมากำหนดพื้นที่ ด้วย

การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิหลายชั้นตามโครงการฯ จะมีความยืดหยุ่นมากกว่าในกรณีที่ได้รับงบประมาณสนับสนุนไม่มากนัก ไม่สามารถจัดเก็บข้อมูลตามโครงการใหญ่แบบโครงการของสำนักงานสถิติแห่งชาติ แต่ยังมีความน่าเชื่อถือของการสุ่มตัวอย่างที่เพียงพอและสามารถใช้เป็นตัวแทนของประชากรได้และถูกนำมาใช้เป็นมาตรฐานการสุ่มตัวอย่างของการจัดเก็บข้อมูลระยะต่อไป

3) การเก็บรวบรวมข้อมูล

การสำรวจข้อมูลที่ผ่านมาโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติพบข้อจำกัดหลายประการเนื่องจากเป็นการเก็บข้อมูลในลักษณะของการเก็บข้อมูลร่วมกับโครงการอื่น ทำให้การกำหนดกลุ่มตัวอย่างและพื้นที่จัดเก็บข้อมูลต้องเป็นไปตามข้อกำหนดในโครงการหลักของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ในบางพื้นที่ก็อาจไม่ได้ข้อมูล อาทิ ไม่สามารถเข้าถึงที่อยู่อาศัยคอนโดมิเนียม หรือที่อยู่อาศัยที่มีการรักษาความปลอดภัยสูงได้ ผู้ตอบส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้ประสบเหตุอาชญากรรมโดยตรง ช่วงเวลาจัดเก็บไม่เหมาะสม เช่น ช่วงเวลาสัมภาษณ์เป็นช่วงฤดูทำนา หรือช่วงเวลากลางวันซึ่งเป็นช่วงเวลาที่คนออกจากบ้านไปทำงาน ระยะเวลาที่ต้องการใช้ข้อมูลไม่ตรงกัน รวมถึงขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่น่าเชื่อถือและงบประมาณที่ได้รับการจัดสรรไม่สัมพันธ์กัน ทางโครงการฯ จึงได้ปรับให้เป็นการเก็บข้อมูลซึ่งเป็นโครงการโดยเฉพาะของสำนักงานกิจการยุติธรรม สามารถปรับความถี่ในการจัดเก็บข้อมูลได้บ่อยครั้งมากขึ้นตามกรอบงบประมาณที่ได้รับการจัดสรร

4) การจัดการและการวิเคราะห์ข้อมูล

จากระบบการวิเคราะห์ข้อมูลเดิมที่ใช้การแบ่งประเภทอาชญากรรมเป็นกลุ่มหลักกว้าง ๆ สี่กลุ่มหลัก ได้แก่ กลุ่มชีวิตร่างกาย ทรัพย์สิน เพศ และการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัว (เช่น กรณีนำข้อมูลบัตรเครดิตไปซื้อสินค้า) นั้น ไม่ได้ระบุรายละเอียดของชนิดอาชญากรรมย่อย ๆ ให้ชัดเจนลงไป ทำให้การวิเคราะห์ข้อมูลอาชญากรรมอาจจะขาดรายละเอียดสำคัญ และขาดข้อมูลรายละเอียดอาชญากรรมสำหรับการนำไปกำหนดนโยบายในการป้องกันอาชญากรรม โดยในการวิเคราะห์ข้อมูลควรมีการนำเสนอข้อมูลในระดับประเทศและการนำเสนอรายละเอียดในระดับกลุ่ม เช่น ในระดับพื้นที่ ระดับภาค หรือตามกลุ่มประเภทอาชญากรรม และจากการออกแบบการจัดเก็บข้อมูลได้มีการแยกความผิดกลุ่มหลอกลวงฉ้อโกงขึ้นเป็นกลุ่มใหม่ แทนที่ความผิดการแอบอ้างใช้ข้อมูลส่วนตัว

ภายหลังจากที่ “โครงการทบทวนและเตรียมความพร้อมเพื่อการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2557” ต่อมาในปี พ.ศ. 2559 สำนักงานกิจการยุติธรรมจึงได้สนับสนุนงบประมาณให้กับวิทยาลัยรัฐกิจ มหาวิทยาลัยรังสิต โดยสถาบันรัฐประศาสนศาสตร์, สถาบันอาชญาวิทยาและการบริหารงานยุติธรรม, และคณะรัฐศาสตร์ มาดำเนินการ “โครงการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2559” (สมบูรณ์ สุขสำราญ และคณะ, 2560) เพื่อดำเนินการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนและวิเคราะห์ข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนตามแนวทางใหม่โดยมีกลุ่มตัวอย่างละ 400 ตัวอย่างต่อภาค (นับตามพื้นที่กองบัญชาการตำรวจ 11 หน่วยงาน) รวมแล้วได้จำนวนตัวอย่าง 4,400 ตัวอย่าง ในการจัดเก็บข้อมูลครั้งนี้ได้มีการพัฒนาการเก็บข้อมูลอาชญากรรมรูปแบบใหม่ (Non-traditional Crime) โดยการศึกษา

มาตรฐานจากตัวอย่างการสำรวจเหยื่ออาชญากรรมหรือการจัดเก็บอาชญากรรมภาคประชาชนในบางประเทศ เริ่มมีการจัดเก็บอาชญากรรมรูปแบบใหม่ที่มีเหยื่ออาชญากรรม เช่น การเรียกรับสินบน การตกเป็นเหยื่อ ในกระบวนการยุติธรรม (ถูกเจ้าหน้าที่ใช้อำนาจเกินขอบเขตรังแกหรือถูกจับทั้งที่เป็นผู้บริสุทธิ์) อาชญากรรม ทางคอมพิวเตอร์ และการถูกเลือกปฏิบัติ (Discrimination) ทำให้การจัดเก็บอาชญากรรมภาคประชาชน ได้ขยายออกเป็น 5 กลุ่มความผิด ได้แก่ คดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน คดีกระทำ ทางเพศ คดีหลอกลวงฉ้อโกง และอาชญากรรมในรูปแบบใหม่ นอกจากนี้ในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้มีการ ทดลองการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์จากกลุ่มตัวอย่างที่ได้ทำการสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้า (Face-to-Face) ในการเก็บข้อมูลในรอบแรกและผู้ตอบยินดีให้หมายเลขโทรศัพท์ไว้ อย่างไรก็ตามการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ยังได้ ข้อมูลตอบกลับมาน้อยมากจึงถือว่ายังไม่ประสบความสำเร็จ นอกจากนี้การกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างที่ 4,400 ตัวอย่าง ทั่วประเทศนั้น ยังมีจำนวนน้อยเกินไป ซึ่งตามโครงการ ฯ นี้ ได้เสนอว่าในระยะต่อไปควรทำ การสำรวจกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ประมาณ 40,000 ตัวอย่าง ให้ใกล้เคียงกับมาตรฐานสากลที่มีการจัดเก็บ ในสหรัฐอเมริกาหรืออังกฤษ

ในปี พ.ศ. 2561 สำนักงานกิจการยุติธรรม ได้รับการสนับสนุนงบประมาณในการดำเนินโครงการ สืบสวนข้อมูลสถิติอาชญากรรมปี พ.ศ. 2561 อีกครั้ง ซึ่งจากการปรับลดงบประมาณลงจากกรอบเงิน การสำรวจตามโครงการและมาตรฐานของสำนักงานสถิติแห่งชาติ ทำให้ได้รับงบประมาณสนับสนุนในการ จัดเก็บข้อมูลได้มากขึ้นประมาณ 1-2 ปี ต่อหนึ่งวงรอบ และสามารถดำเนินการได้ต่อเนื่องมากขึ้น โดยในการ จัดเก็บข้อมูล พ.ศ. 2561 ได้ปรับเอาการเก็บข้อมูลตามมาตรฐานสากล เพื่อให้สามารถใช้เป็นข้อมูลของ ประเทศไทยรายงานข้อมูลแนวโน้มอาชญากรรม (UN-CTS) ของสหประชาชาติ และตอบตัวชี้วัดเป้าหมาย การพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) เป้าหมายที่ 16 ไว้ด้วย (ธัญพร สุนทรธรรม และคณะ, 2562) ในการสุ่มตัวอย่าง ในครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างพื้นที่ภาคละ 440 ตัวอย่าง รวมเป็น 4,400 ตัวอย่างทั่วประเทศ เก็บจริง 4,549 ตัวอย่าง ปัญหาสำคัญที่ถูกยกขึ้นมาอภิปรายในการจัดเก็บข้อมูลครั้งนี้จะเกี่ยวข้องกับจำนวนอาชญากรรมที่พบ ซึ่งตามปกติแล้วพฤติกรรมอาชญากรรมเป็นพฤติกรรมที่ไม่ได้พบเห็นได้บ่อยครั้งนัก ดังนั้นโอกาสในการพบ เหยื่ออาชญากรรมค่อนข้างต่ำ จึงอาจทำให้ไม่ได้พบเหยื่ออาชญากรรมในบางประเภทเลย เช่น กรณีฆ่าผู้อื่น ลักพาตัว ในการนำเสนอข้อมูลอาชญากรรมแยกประเภทหรือแยกเขตพื้นที่เป็นภูมิภาคก็อาจมีความ คลาดเคลื่อนได้ โดยในโครงการฯ นี้ ได้นำเสนอให้มีการเก็บข้อมูลความถี่ในการเกิดเหตุแยกจากการเก็บข้อมูล รายละเอียดและรูปแบบการกระทำผิดออกจากกันเป็นโครงการย่อย โดยกำหนดเป้าหมายในการสำรวจ แต่ละกลุ่มให้ชัดเจน

2.3.3 การสำรวจในระยะที่ 3 ในช่วงปี พ.ศ. 2563 ถึง พ.ศ. 2564

ในปี พ.ศ. 2562 สำนักงานกิจการยุติธรรม ได้ร่วมมือกับสำนักงานศูนย์วิจัยและให้คำปรึกษาแห่ง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ธัญพร สุนทรธรรม และคณะ, 2563) ดำเนินโครงการพัฒนากระบวนการ มาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน โดยทำการทบทวนและออกแบบการจัดเก็บ

ข้อมูลจากปัญหาการจัดเก็บข้อมูลที่ผ่านมา รวมทั้งการเพิ่มเติมลักษณะความผิดตามแบบสากลซึ่งอ้างอิงจากคู่มือมาตรฐานการจำแนกอาชญากรรมเพื่อใช้ประโยชน์ทางสถิติของสหประชาชาติ (ICCS: International Classification of Crime for Statistics Purposes) และยังใช้ตัวแบบรายงานข้อมูลแนวโน้มอาชญากรรม (UN-CTS) ของสหประชาชาติ และตัวชี้วัดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) เป้าหมายที่ 16 สำหรับการกำหนดกลุ่มความผิดและประเด็นข้อคำถามในแบบสอบถามและได้มีการเพิ่มประเภทความผิดให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล

จากการทบทวนการเก็บข้อมูลที่ผ่านมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 พบปัญหาสำคัญตรงกันทั้งการเก็บข้อมูลในระยะแรกและระยะที่สองว่าการเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ. 2 (แบบเก็บข้อมูลรายละเอียดพฤติกรรมอาชญากรรม) นั้น ได้ข้อมูลจำนวนอาชญากรรมในแต่ละประเภทจำนวนไม่มากนัก โดยบางประเภทอาชญากรรมก็อาจไม่ได้พบเลยต่อการเก็บข้อมูลหนึ่งครั้ง ซึ่งจำนวนที่ได้ยังถือว่าน้อยเกินไปสำหรับการนำเสนอข้อมูลรูปแบบและลักษณะของอาชญากรรม (pattern) ที่น่าเชื่อถือ ประกอบกับตั้งแต่มีการเก็บข้อมูลมา ข้อมูลในส่วนของ สอญ. 2 ของอาชญากรรมแต่ละประเภทที่พบน้อยเกินกว่าจะนำมาวิเคราะห์และนำเสนอรายงานผลได้ ดังนั้น เพื่อให้การจัดเก็บข้อมูลมีความสั้นกระชับและสามารถเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างได้มากขึ้น โครงการดังกล่าวจึงได้ออกแบบให้ข้อคำถามของ สอญ. 1 (แบบสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม) ให้มีรายละเอียดสำคัญสำหรับการกำหนดนโยบายให้ครบถ้วน ส่วนการเก็บข้อมูลรายละเอียด การเก็บข้อมูลรูปแบบ และลักษณะการก่ออาชญากรรม ตามแบบ สอญ. 2 นั้น หากมีความต้องการควรนำไปเก็บข้อมูลเป็นโครงการย่อยและให้สามารถมีกลุ่มตัวอย่างในแต่ละประเภทอาชญากรรมไม่น้อยกว่า 440 ตัวอย่าง เพื่อเป็นตัวแทนของการนำเสนอกลุ่มอาชญากรรมในแต่ละประเภทได้

จากการปรับลดการเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ. 2 ออกไป ทำให้ในการเก็บข้อมูลตาม สอญ. 1 จะต้องมีการจำแนกกลุ่มอาชญากรรมให้ละเอียดมากขึ้น ให้สามารถระบุรายละเอียดของลักษณะการก่อเหตุได้จากแบบ สอญ. 1 โดยไม่จำเป็นต้องเก็บสอญ. 2 เพิ่มเติม เช่น กลุ่มความผิดต่อชีวิตร่างกายเพิ่มความผิดวางยาพิษและความรุนแรงในครอบครัวให้ชัดเจน กลุ่มความผิดทางเพศได้มีการเพิ่มความผิดเกี่ยวกับการข่มขู่คุกคามลอบติดตาม ลวนลาม เพิ่มเติมจากเดิมที่มีแต่ความผิดที่กระทำต่อร่างกายในกรณีข่มขืนและกระทำอนาจารในกลุ่มคดีความผิดต่อทรัพย์สินและหลอกลวงฉ้อโกงได้มีการจำแนกลักษณะความผิดต่าง ๆ โดยละเอียดมากขึ้น และที่สำคัญคือเพิ่มเติมกลุ่มอาชญากรรมรูปแบบใหม่ตามมาตรฐานสถิติอาชญากรรมสากล ซึ่งจัดว่าเป็นกลุ่มอาชญากรรมมีเหยื่อโดยมีการจำแนกอาชญากรรมให้ละเอียดขึ้น ได้แก่ 1) เพิ่มการจำแนกความผิดการเรียกรับสินบนให้ละเอียดมากขึ้นครอบคลุมถึงการเรียกรับเงิน การอำนวยความสะดวกตามตำแหน่งหน้าที่ การเรียกรับสินบนในภาคธุรกิจ 2) เพิ่มถูกล่วงละเมิดโดยเจ้าหน้าที่รัฐ (จากการใช้อำนาจเกินขอบเขต) และความผิดเกี่ยวกับหน้าที่ในกระบวนการยุติธรรม 3) เพิ่มความผิดเกี่ยวกับการปล่อยมลภาวะในบริเวณที่พักอาศัย 4) เพิ่มความผิดเกี่ยวกับการเลือกปฏิบัติหรืออาชญากรรมที่มาจากความเกลียดชัง (Discrimination and Hate Crime) และ 5) เพิ่มความผิดเกี่ยวกับการล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว

นอกจากนี้ในการทบทวน พัฒนา และออกแบบการเก็บข้อมูลดังกล่าวยังได้พัฒนามาตรฐานการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ โดยนำปัญหาข้อขัดข้องจากการเก็บข้อมูลในปี พ.ศ. 2559 (สมบูรณ์ สุขสำราญ และคณะ, 2560) มาพัฒนาปรับปรุง โดยในการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ได้กำหนดมาตรฐานและแนวทางปฏิบัติให้มีการประสานงานผู้นำชุมชนในพื้นที่ก่อน แล้วจึงขอหมายเลขโทรศัพท์ของกลุ่มตัวอย่างจากผู้นำชุมชนในพื้นที่ เพื่อให้เกิดความไว้วางใจในการตอบคำถามมากขึ้น โดยเมื่อมีการปรับลดเนื้อหาของแบบสอบถามลงก็ทำให้กระบวนการสอบถามสั้นลงเหมาะกับการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์มากขึ้น

ในปี พ.ศ. 2563 สำนักงานกิจการยุติธรรม ได้ร่วมมือกับสำนักงานศูนย์วิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ชวนีสถ์ เจนการ และคณะ, 2564) ดำเนินโครงการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนตามแนวทางที่ได้พัฒนาขึ้นใหม่ โดยเป็นการทดลองเก็บข้อมูลตามแบบจำแนกความถี่การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (สอญ. 1) จากตัวแทนครัวเรือน 3,538 ตัวอย่าง เป็นตัวแทนประชาชนจำนวน 11,834 ตัวอย่าง และทดลองการเก็บข้อมูลโครงการย่อยตามแบบ สอญ. 2 ในความผิดเฉพาะหลอกหลวงฉ้อโกง โดยได้ข้อมูลจากการลงพื้นที่และคดีที่มีการรับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 586 ตัวอย่าง นอกจากนี้ในช่วงที่มีการเก็บข้อมูลเป็นช่วงที่มีการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 และมีการจำกัดการเดินทางไปในพื้นที่ต่าง ๆ ทำให้การเก็บข้อมูลในลักษณะสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้า (Face-to-Face) ทำได้เพียงครึ่งทาง โดยมีการปรับการเก็บข้อมูลส่วนที่เหลือมาเป็นการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ (Telephone Interview) ถือได้ว่าเป็นการทดลองการเก็บข้อมูลตามที่ได้ออกแบบไว้ตามโครงการพัฒนากระบวนการมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (ธัญพร สุนทรธรรม และคณะ, 2563) ทั้งสามรูปแบบ โดยการเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ. 1 ที่ออกแบบใหม่อย่างเดียวยังได้ทำให้กระบวนการเก็บข้อมูลสั้นกระชับลงมาก และยังได้ข้อมูลประกอบการวิเคราะห์ที่สำคัญครบถ้วนไม่แตกต่างกับการเก็บข้อมูลแบบเดิม

ส่วนการเก็บข้อมูลตามแบบ สอญ. 2 ได้ทำการเก็บรายละเอียดอาชญากรรมจากข้อมูลการรับแจ้งอาชญากรรมของตำรวจรวมกับข้อมูลจากผู้นำชุมชนซึ่งพาไปพบเหยื่ออาชญากรรม ร่วมกับการเก็บข้อมูลจากการลงพื้นที่สำรวจอาชญากรรม การเปรียบเทียบการเก็บข้อมูล สอญ. 2 โดยวิธีการเก็บข้อมูลผู้ตกเป็นเหยื่อโดยตรงนั้น มีข้อดีมากกว่าการให้ผู้แทนครัวเรือนเป็นผู้ตอบแทนตรงที่จะได้ข้อมูลในประเด็นต่าง ๆ ครบถ้วนมากกว่า เนื่องจากข้อมูลตามแบบ สอญ. 2 ในหลายประเด็นนั้น ควรจะต้องเป็นเหยื่อโดยตรงถึงจะให้ข้อมูลได้ เช่น กิจกรรมที่ทำอยู่ขณะเกิดเหตุ การระวังป้องกันภัยของเหยื่อ และความต้องการในการรับบริการเพิ่มเติมจากกระบวนการยุติธรรม อย่างไรก็ตาม การเก็บข้อมูล สอญ. 2 โดยวิธีการเก็บข้อมูลเหยื่ออาชญากรรมในพื้นที่นั้น มีข้อจำกัดที่สำคัญที่จะไม่สามารถเข้าถึงเหยื่ออาชญากรรมในจำนวนที่มากพอ จำเป็นจะต้องหาเหยื่ออาชญากรรมที่มาแจ้งความกับเจ้าหน้าที่ควบคู่ไปด้วย แต่การจัดเก็บข้อมูลแบบ สอญ. 2 ที่มีการแจ้งความจะเป็นเหตุค่อนข้างรุนแรงหรือเกิดความเสียหายจำนวนมาก ในบางครั้งเจ้าหน้าที่ไม่อนุญาตให้ติดต่อผู้เสียหายโดยตรงเนื่องจากเป็นการรบกวนและมีข้อกังวลใจเกี่ยวกับความเป็นส่วนตัวของผู้เสียหาย ข้อมูลที่ได้จากการเก็บข้อมูล สอญ. 2 ในสองแบบจึงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ โดยการเก็บข้อมูลจากเหยื่ออาชญากรรม

โดยตรงในพื้นที่ที่จะได้ข้อมูลที่มีความหลากหลายกว่า แต่การเก็บข้อมูลจากการรับแจ้งอาชญากรรมจะมีความเสียหายที่สูงกว่า โดยทุกเหตุที่สอบถามจะเป็นเหตุที่มีการรายงานเหตุต่อเจ้าหน้าที่ และในประเด็นความคืบหน้าทางคดีจะมีข้อมูลที่ครบถ้วนกว่า

ในส่วนของการจัดเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ผ่านการประสานงานโดยผู้นำชุมชนผ่านหน่วยงานยุติธรรมจังหวัดนั้น สามารถดำเนินการได้ครบถ้วนตามจำนวนเป้าหมายซึ่งเป็นการยืนยันว่าการจัดเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ตามวิธีที่ออกแบบนั้นสามารถดำเนินการได้จริง การเข้าถึงข้อมูลสามารถเข้าถึงข้อมูลและได้รับความไว้วางใจจากผู้ให้ข้อมูลเป็นส่วนใหญ่แม้ว่าจะมีการยกเลิกการให้ข้อมูลกลางคันหรือมีประชาชนในบางพื้นที่ที่มีความกังวลเกี่ยวกับการให้ข้อมูลทางโทรศัพท์กับบุคคลภายนอก ก็ยังอยู่ในระดับที่ประมวลผลข้อมูลได้ สามารถได้ข้อมูลตามกำหนดและสามารถบริหารจัดการในการเก็บข้อมูลในพื้นที่อื่นทดแทนได้ อย่างไรก็ตาม การเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์จะสามารถเข้าถึงเหยื่ออาชญากรรมได้ในจำนวนที่น้อยลงและมีข้อควรระวังว่าจะมีความหลากหลายในเชิงพื้นที่น้อยกว่าการลงพื้นที่เก็บข้อมูลซึ่งสามารถควบคุมลักษณะพื้นที่เก็บได้

ในปี พ.ศ. 2564 สำนักงานกิจการยุติธรรมได้รับการสนับสนุนงบประมาณในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนอย่างต่อเนื่อง โดยเป็นโครงการร่วมกับมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ปริชญา นักพ่อน และคณะ 2565) ทำการสำรวจอาชญากรรมจากตัวแทนครัวเรือน 2,784 ตัวอย่าง ได้ข้อมูลประชาชน 5,732 ตัวอย่าง ในการเก็บข้อมูลตั้งแต่ปี พ.ศ. 2564 สำนักงานกิจการยุติธรรมได้ปรับลดจำนวนกลุ่มตัวอย่างเป้าหมายลงเหลือ 2,500 ตัวอย่าง ตามมาตรฐานขั้นต่ำ เนื่องจากได้รับการสนับสนุนงบประมาณลดลง (อัญพร สุนทรธรรม และคณะ, 2563) นอกจากนี้ในการเก็บข้อมูลปี พ.ศ. 2564 ยังเพิ่มเติมข้อมูลจากการสำรวจการกระทำผิดด้วยวิธีรายงานตนเองของกลุ่มเด็กและเยาวชน (Self-report Delinquency Survey) มาใช้ในการวิเคราะห์สถานการณ์อาชญากรรมร่วมกับข้อมูลสถิติอาชญากรรมจากฐานข้อมูลการรับแจ้งคดีของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ทั้งนี้ในส่วนของการสำรวจเฉพาะการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ. 2564 นั้น การกำหนดพื้นที่สำรวจและสร้างเครื่องมือสำรวจ ใช้กระบวนการเช่นเดียวกันกับในปี พ.ศ. 2563 ตามมาตรฐานที่พัฒนาขึ้นในปี พ.ศ. 2562 โดยเป็นการเก็บข้อมูลแบบจำแนกความถี่อาชญากรรม สอด 1 เท่านั้น ในการเก็บข้อมูลในปี พ.ศ. 2564 ผู้วิจัยได้นำวิธีการเก็บแบบกึ่งรายงานด้วยตนเองโดยนำแบบสอบถามไปพัฒนาผ่านระบบแบบสอบถามออนไลน์ซึ่งผู้ตอบสามารถสแกน QR Code และตอบผ่านโทรศัพท์มือถือของตนเองเพื่อความเป็นส่วนตัวของผู้ตอบ เพื่อลดความกังวลของผู้ตอบแบบสำรวจที่จะให้ข้อมูลที่มีความละเอียดอ่อน (Sensitive) โดยจะมีพนักงานเก็บข้อมูลเป็นผู้ให้คำแนะนำและตอบข้อสงสัยในกรณีมีข้อคำถามหรือข้อสงสัย จากผลการสำรวจพบประเด็นที่น่าสนใจเมื่อเปรียบเทียบอัตราการตกเป็นเหยื่อต่อประชากรหนึ่งแสนคนระหว่างการสำรวจเมื่อปี พ.ศ. 2563 กับ พ.ศ. 2564 พบว่าการสำรวจในปี พ.ศ. 2564 ในภาพรวมมีอัตราการตกเป็นเหยื่อสูงกว่าผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2563 ซึ่งมีลักษณะการสำรวจใกล้เคียงกันถึง 16.2 เท่า นอกจากนี้เมื่อเปรียบเทียบผลสำรวจในปี พ.ศ. 2563 การสำรวจในปี พ.ศ. 2564 ยังพบอาชญากรรมในความผิดทางเพศและอาชญากรรมในความผิดชีวิตและร่างกายสูงกว่าในปี พ.ศ. 2563

ถึง 299.5 เท่า และ 77.6 เท่า ตามลำดับ ซึ่งอาจเนื่องด้วยลักษณะของการดำเนินการสำรวจข้อมูลซึ่งแตกต่างจากการสำรวจในปี พ.ศ. 2564 ในประเด็นสำคัญ ดังนี้

1) การเข้าถึงกลุ่มเป้าหมาย ซึ่งในปี พ.ศ. 2563 ใช้วิธีการเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายในที่พักอาศัยโดยตรง ส่งผลให้ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนมากอยู่ในกลุ่มอายุ 46 – 65 ปี แต่ใน พ.ศ. 2564 ใช้วิธีการเข้าถึงเป้าหมายในพื้นที่ย่านที่พักอาศัยและย่านการค้าส่งผลให้ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนมากอยู่ในกลุ่มอายุ 18 – 25 ปี จึงอาจส่งผลให้การให้ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีความแตกต่างกัน

2) วิธีการกรอกข้อมูล โดยในปี พ.ศ. 2563 ใช้วิธีการสอบถามข้อมูลโดยทีมเก็บข้อมูลเป็นผู้บันทึกข้อมูลจากการสอบถาม แต่ทว่าในปี พ.ศ. 2564 เน้นวิธีการเก็บข้อมูลโดยให้ผู้ตอบแบบสำรวจเป็นผู้กรอกข้อมูลด้วยตนเอง เพื่อสร้างความมั่นใจว่าข้อมูลจากการสำรวจเป็นความลับ ซึ่งอาจส่งผลให้ผู้ตอบแบบสำรวจมีเวลาในการพิจารณารายละเอียดของแบบสำรวจได้มากขึ้น และผู้ตอบแบบสำรวจไม่รู้สึกกดดัน หวั่นเกรง หรืออับอายในการให้ข้อมูลการตกเป็นเหยื่อในอาชญากรรมบางประเภท เช่น อาชญากรรมความผิดเกี่ยวกับเพศ ทั้งนี้ อาจเกี่ยวเนื่องกับการเพิ่มขึ้นของอัตราการประสบเหตุอาชญากรรมเพิ่มสูงขึ้นใน พ.ศ. 2564 อย่างไรก็ตาม การให้ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นผู้บันทึกข้อมูลอาจมีข้อจำกัดเกี่ยวกับการอธิบายหรือการทำความเข้าใจในข้อคำถาม เนื่องจากผู้ตอบแบบสอบถามบางส่วนอาจไม่มีการสอบถามหรือขอคำอธิบายเพิ่มเติมจากผู้เก็บข้อมูลและตอบจากความเข้าใจของตนเองเป็นสำคัญ และการตอบแบบสอบถามสำรวจการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่มีการสอบถามข้อมูลหลายช่วงชั้น ซึ่งอาจนำไปสู่การให้ข้อมูลที่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงได้ หรือการบันทึกข้อมูลซ้ำซ้อนจากความเข้าใจผิดได้ง่าย

2.3.4 สรุปวิธีการสำรวจและผลการดำเนินโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ผ่านมาของประเทศไทย

จากการศึกษาวิธีการสำรวจและผลการดำเนินโครงการสำรวจที่ผ่านมาพบว่า ในช่วงปี พ.ศ. 2548 ถึง พ.ศ. 2555 การสำรวจของประเทศไทยได้มีการประยุกต์แบบสอบถาม National Crime Victimization Survey Questionnaire ของสหรัฐอเมริกาใช้ในการสำรวจ การดำเนินการสำรวจจัดทำโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติโดยใช้มาตรฐานการสุ่มตัวอย่างกำหนดให้เขตแดนนับ (Enumeration Area : EA) ตามมาตรฐานการเก็บข้อมูลของสำนักงานสถิติแห่งชาติ โดยการเก็บข้อมูลตามมาตรฐานของสำนักงานสถิติแห่งชาติเหมาะสำหรับการจัดเก็บข้อมูลขนาดใหญ่และใช้งบประมาณจำนวนมาก ทำให้วงรอบการจัดเก็บข้อมูลขยายเป็นทุก 5 ปี

ต่อมาโครงการสำรวจในช่วงปี พ.ศ. 2557 ถึง พ.ศ. 2561 ได้มีการพัฒนารูปแบบของการสำรวจให้เหมาะสมมากขึ้นโดย “โครงการศึกษาทบทวนและเตรียมความพร้อมเพื่อการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2557” ได้มีการแบ่งเนื้อหาอาชญากรรมออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ คดีชีวิตและร่างกาย คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน การกระทำผิดทางเพศ และคดีหลอกลวงฉ้อโกงและการแอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว รวมถึงยังมีการปรับข้อคำถามหลาย ๆ ส่วนให้กระชับขึ้น และปรับวิธีการเก็บข้อมูลโดยให้ผู้แทนครัวเรือนเป็นผู้ตอบแบบสอบถามแทนสมาชิกในครัวเรือน การตัดข้อคำถามบางข้อที่ไม่จำเป็นทิ้งสอญ. 1

และ สอญ. 2 เป็นผลให้การทดลองสำรวจข้อมูลในปี พ.ศ. 2557 สามารถรวบรวมข้อมูลอาชญากรรมเป็นอัตราที่สูงกว่าการสำรวจครั้งที่ผ่านมา นอกจากนี้ในด้านของการสุ่มตัวอย่างก็ได้รับการพัฒนาในโครงการศึกษา ทบทวนและเตรียมความพร้อมเพื่อการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2557 ด้วยเช่นกัน โดยได้ใช้วิธีการสุ่มแบบ Stratified Multi-Stage Sampling ทำให้สามารถได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของ ประชากรและสามารถนำข้อมูลไปวิเคราะห์ได้อย่างน่าเชื่อถือเพียงพอ แม้จะมีการเก็บข้อมูลตัวอย่างลดน้อยลง เพื่อประหยัดงบประมาณให้สัมพันธ์กับวงเงินที่ได้รับการจัดสรร (เทวินทร์ อินทรจำนงค์, จิรศักดิ์ สมบัติ และณัฐพัชร์ วงศ์ธรรมมา, 2557)

ในปี พ.ศ. 2562 ได้มีการปรับปรุงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในหลายประเด็น สำคัญตามข้อเสนอแนะจากโครงการพัฒนากระบวนการมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรม ภาคประชาชน ทั้งการเพิ่มเติมลักษณะความผิดตามแบบสากลซึ่งอ้างอิงจากคู่มือการจำแนกอาชญากรรม ตามรูปแบบสากลเพื่อการสถิติของสหประชาชาติ (ICCS: International Classification of Crime for Statistical Purposes) เพื่อให้การจำแนกลักษณะความผิดชัดเจนและเป็นสากลมากยิ่งขึ้น รวมทั้งการ ออกแบบข้อคำถามให้กระชับยิ่งขึ้นสามารถระบุรายละเอียดของลักษณะการก่อเหตุได้จากแบบ สอญ. 1 โดยไม่จำเป็นต้องเก็บ สอญ. 2 เพิ่มเติม เพื่อแก้ไขปัญหาผู้ตอบแบบสำรวจที่ปฏิเสธการตอบหรือขอยุติการตอบ แบบสำรวจเมื่อถามไปได้สักระยะหนึ่ง เพราะเห็นว่าคำตอบแบบสำรวจใช้เวลานานเกินไปหรือพบว่า ข้อคำถามมีความยืดเยื้อ ประกอบกับที่ผ่านมาข้อมูลที่ได้จาก สอญ. 2 ก็มีน้อยเกินไปไม่สามารถนำมาวิเคราะห์ และแสดงผลได้อย่างน่าเชื่อถือ หากต้องการจัดเก็บรายละเอียดรูปแบบและลักษณะอาชญากรรม ก็ควรแยก เป็นโครงการย่อยต่างหาก ทั้งนี้ โครงการฯ ยังได้จัดทำคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเหยื่ออาชญากรรม ในประเทศไทยเพื่อสร้างรูปแบบมาตรฐานในการสำรวจเป็นมาตรฐานเดียวกันและใช้ในการจัดเก็บข้อมูล จนถึงปัจจุบัน โดยในคู่มือดังกล่าวมีการแจกแจงรายละเอียดของกระบวนการสำรวจอย่างละเอียด รวมทั้งยังมีการกำหนดคุณสมบัติและทักษะของเจ้าหน้าที่เก็บข้อมูลซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ชุดเดียวกันทั่วประเทศเพื่อให้เกิด ความเข้าใจในข้อคำถามของทีมผู้สำรวจมีมาตรฐานเดียวกันในทุกพื้นที่ ภายใต้คำอธิบายการบันทึก แบบสอบถามในแต่ละลักษณะอาชญากรรมโดยละเอียด ทั้งยังง่ายสำหรับเจ้าหน้าที่ในการทำความเข้าใจกับ ผู้ตอบแบบสำรวจ

จากนั้นในการสำรวจเมื่อปี พ.ศ. 2563 และ พ.ศ. 2564 ได้มีการดำเนินโครงการตามข้อเสนอแนะ จากโครงการพัฒนากระบวนการมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2562 และได้มีการเก็บข้อมูลจริงทั้งในรูปแบบการจัดเก็บข้อมูลแบบสัมภาษณ์ตัวต่อตัว (Face-to-Face) การเก็บ ข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ (Telephone Interview) และการจัดเก็บโครงการย่อยในความผิด หลอกหลวงฉ้อโกงตามแบบ สอญ. 2 ในปี พ.ศ. 2564 ยังมีการสำรวจการกระทำผิดด้วยวิธีรายงานตนเอง ของกลุ่มเด็กและเยาวชนมาใช้ในการวิเคราะห์สถานการณ์อาชญากรรมเพิ่มเติมอีกด้วย นอกจากนี้ ทางคณะผู้วิจัยยังได้ทดลองนำวิธีการเก็บแบบกึ่งรายงานด้วยตนเองโดยนำแบบสอบถามไปพัฒนาผ่านระบบ

แบบสอบถามออนไลน์ซึ่งผู้ตอบสามารถสแกน QR Code และตอบผ่านโทรศัพท์มือถือของตนเอง เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของผู้ตอบเพื่อลดความกังวลของผู้ตอบแบบสำรวจที่จะให้ข้อมูลที่มีความละเอียดอ่อน อย่างไรก็ตาม แม้จะมีลักษณะของแบบสอบถามและกลุ่มตัวอย่างคล้ายคลึงกับการสำรวจในปี พ.ศ. 2563 แต่ผลการสำรวจกลับพบผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสูงขึ้นมากแบบสุดโต่ง (Outlier) ซึ่งอาจเกิดจากแบบสอบถามมีความซับซ้อนและเกิดการแจงนับซ้ำได้ง่าย

ในการเก็บข้อมูลในปี พ.ศ. 2565 จึงได้มีการพัฒนาเครื่องมืออำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลหลายช่วงชั้น โดยนักวิจัยได้พัฒนาโปรแกรมประยุกต์ (Application) สำหรับใช้ในการจัดเก็บข้อมูลในลักษณะการเก็บข้อมูลหลายช่วงชั้นเป็นการเฉพาะเพื่อให้สามารถบันทึกข้อมูลได้โดยง่ายและไม่ซ้ำซ้อนกัน

2.4 มาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปัจจุบัน

มาตรฐานการจัดเก็บข้อมูลในปัจจุบันเป็นไปตามคู่มือกระบวนการสำรวจสถิติเหยื่ออาชญากรรมในประเทศไทย Thai Crime Victimization Survey ในปี พ.ศ. 2563 ตามโครงการที่สำนักงานกิจการยุติธรรมได้ร่วมมือกับสำนักงานศูนย์วิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ดำเนินโครงการพัฒนาระบบการมาตรฐานในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (ฉันทพร สุนทรธรรม และคณะ, 2563) โดยมีประเด็นสำคัญ ดังนี้

2.4.1 การกำหนดวงรอบการสำรวจ

1) การกำหนดวงรอบในการสำรวจแบบ สอญ. 1 แบบตัวต่อตัว (face-to-face)

วัตถุประสงค์หลักของการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมด้วยแบบ สอญ. 1 แบบ (face-to-face) คือ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลโอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชน ซึ่งจำแนกตามประเภทอาชญากรรมต่าง ๆ รวมทั้งอัตราการแจ้งเหตุอาชญากรรมของผู้ตกเป็นเหยื่อ ดังนั้น หากงบประมาณในการจัดเก็บแบบ สอญ. 1 มีมากเพียงพอ ก็ควรสำรวจโดยใช้วงรอบการสำรวจรายปี (Annual Surveys) เพื่อให้สามารถนำข้อมูลมาจัดทำแนวโน้มอาชญากรรม (Crime Trend) ที่มีความสมบูรณ์ สามารถนำข้อมูลมาเปรียบเทียบกับข้อมูลสถิติทางการ และสามารถตอบตัวชี้วัดได้ตามวัตถุประสงค์ของการสำรวจ แต่หากงบประมาณของหน่วยงานมีจำกัด อาจพิจารณาใช้วงรอบมากกว่า 1 ปี (Periodic Surveys) เช่น กำหนดเป็นการสำรวจทุก ๆ 2 หรือ 3 ปี

2) การกำหนดวงรอบในการสำรวจแบบ สอญ. 1 (โทรศัพท์)

วัตถุประสงค์ของการสำรวจแบบ สอญ. 1 (โทรศัพท์) ต้องการให้เกิดการประหยังบประมาณในการสำรวจมากขึ้น และสามารถสำรวจในวงรอบที่ถี่มากขึ้น จึงใช้แบบสำรวจที่มีคำถามสั้นกว่า สอญ. 1 แบบตัวต่อตัว และอาจพิจารณาใช้การสำรวจต่อเนื่องวงรอบต่ำกว่า 1 ปี (Continuous Surveys) เช่น ใช้วงรอบสำรวจทุก ๆ 6 เดือน เป็นต้น เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์แนวโน้มอาชญากรรมที่มีความต่อเนื่อง (Smooth trend)

และสามารถลดปัจจัยผันแปรตามฤดูกาล (Seasonal Variation) ลงได้ โดยอาจสำรวจควบคู่ไปกับการสำรวจแบบ สอญ. 1 แบบตัวต่อตัว (face-to-face) ที่มีรายละเอียดการสำรวจที่ครบถ้วนมากกว่า

3) การกำหนดวงรอบในการสำรวจข้อมูลเฉพาะประเภทอาชญากรรม (สอญ. 2)

วัตถุประสงค์ของการสำรวจ คือต้องการข้อมูลลักษณะหรือรูปแบบการเกิดเหตุอาชญากรรมในรายละเอียด วงรอบการสำรวจที่เหมาะสมไม่มีวงรอบแน่ชัด (Irregular Surveys) เนื่องจากการสำรวจนี้ไม่ได้มีเป้าหมายในการนำข้อมูลมาจัดทำเป็นแนวโน้มอาชญากรรม (Crime Trend) และเป็นการสำรวจที่เป็นลักษณะของการสำรวจเพิ่มเติม (Supplement survey) เพื่อให้เกิดความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับลักษณะอาชญากรรมที่เกิดขึ้นเท่านั้น หน่วยงานด้านกระบวนการยุติธรรมอื่น ๆ อาจพิจารณานำแบบสำรวจนี้มาทำการสำรวจต่อไปได้ เมื่อมีคำถามเชิงนโยบายที่จำเป็นจะต้องใช้ข้อมูลเฉพาะในแต่ละด้านอาชญากรรมในการตอบคำถามเป็นรายกรณี

2.4.2 ระเบียบวิธีการสุ่มตัวอย่างและการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง

1) การสุ่มตัวอย่าง

คณะผู้วิจัยได้ออกแบบวิธีการสุ่มตัวอย่างโดยอาศัยหลักความน่าจะเป็น (Probability sampling) ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่าง 2 วิธีผสมผสานกัน ได้แก่ 1) วิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling) และ 2) วิธีสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage sampling) โดยแบ่งประชากรออกเป็นลำดับชั้นต่าง ๆ แบบลดหลั่น ทำการสุ่มประชากรจากหน่วยหรือลำดับชั้นที่ใหญ่ก่อน แล้วจึงทำการสุ่มหน่วยที่มีลำดับใหญ่รองลงไปทีละชั้น ๆ จนถึงกลุ่มตัวอย่างในชั้นที่ต้องการ ซึ่งในการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมของประเทศไทยใช้การสุ่ม 3 ชั้น เรียกว่า Three-stage sampling ประกอบด้วย

หน่วยตัวอย่างขั้นที่หนึ่ง (Primary Sampling Unit : PSU) คือ จังหวัดตัวอย่าง จำแนกตามพื้นที่กองบัญชาการตำรวจ 10 แห่ง โดยแต่ละแห่งควรเลือกจังหวัดมาอย่างน้อย 2 จังหวัดให้ครอบคลุมตัวแทนจังหวัดที่มีระดับการพัฒนาหรือระดับรายได้ทั้งที่อยู่ในระดับสูงและระดับต่ำ สำหรับหน่วยตัวอย่างขั้นที่สอง (Secondary Sampling Unit : SSU) ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากรายชื่อสถานีตำรวจภูธร (สภ.) ในจังหวัดตัวอย่าง หรือหน่วยตัวอย่างขั้นที่หนึ่ง จำนวน 3 สถานี โดยเลือกพื้นที่ในเขตเมือง 1 สภ. และ นอกเขตเมือง 2 สภ. กรณีการเก็บข้อมูลในกองบัญชาการตำรวจนครบาล (กรุงเทพฯ) ควรเก็บข้อมูลในเขตสถานีตำรวจนครบาล (สน.) อย่างน้อย 2 แห่ง ต่อเขตพื้นที่กองบังคับการ และในส่วนของหน่วยตัวอย่างขั้นที่สาม (Tertiary Sampling Unit : TSU) จะเป็นขั้นตอนการสุ่มที่มีลักษณะแตกต่างกันออกไปตามแบบ สอญ. ที่ต่างกัน โดยในการสำรวจ สอญ. 1 นั้น คือ การสุ่มตามตัวอย่างขั้นที่สองโดยเมื่อได้ชุมชนแล้วให้เจ้าหน้าที่เลือกถนนหรือหมู่บ้าน หรือย่านชุมชนที่จะสำรวจในบริเวณดังกล่าว เพื่อให้สามารถสำรวจข้อมูลในพื้นที่ที่มีลักษณะทางกายภาพและลักษณะอาชญากรรมที่ต่างกันได้ ส่วนแบบ สอญ. 2 ในขั้นตอนนี้จะเป็นการสุ่มเหยื่ออาชญากรรมแต่ละประเภทจากรายชื่อข้อมูลคดีของหน่วยงานตำรวจ

2) การกำหนดขนาดตัวอย่างสำหรับการสำรวจแบบ สอญ. 1

เนื่องจากการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมของประชาชนทั่วไปนั้น ประชากรมีจำนวนไม่แน่นอน (Infinite population) และไม่ทราบค่าสัดส่วนของประชากร ผู้วิจัยได้ใช้สูตรในการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างของคอคแรน (Cochran, 1977) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญที่ 0.05 และค่าความคลาดเคลื่อนในการสุ่มตัวอย่างที่ 0.02 ได้ขนาดตัวอย่างเท่ากับ 2,401 ตัวอย่าง ซึ่งเป็นขนาดตัวอย่างจำนวนน้อยที่สุดที่สามารถใช้ในการวิจัย เพื่อให้ตัวอย่างสามารถเป็นตัวแทนของประชากรทั้งหมดได้

อย่างไรก็ตาม เพื่อลดข้อผิดพลาดในกระบวนการสุ่มตัวอย่าง คณะผู้วิจัยได้กำหนดขนาดตัวอย่างเพิ่มขึ้นอีกจำนวน 99 ตัวอย่าง ทำให้จำนวนตัวอย่างที่จะใช้ทั้งหมดรวม 2,500 ตัวอย่าง โดยเฉลี่ยการเก็บข้อมูลไปตามเขตพื้นที่กองบัญชาการของตำรวจใน 9 ภาคจังหวัด และ 1 กองบัญชาการ รวมทั้งหมด 10 กองบัญชาการ โดยเก็บกองบัญชาการละ 250 ตัวอย่าง โดยหากพบว่าการจัดเก็บข้อมูลหากมีผู้ปฏิเสธการตอบจำนวนมากหรือไม่ให้ข้อมูลก็อาจจำเป็นต้องเพิ่มขนาดให้มีสัดส่วนใหญ่ขึ้นเป็น 3,125 ตัวอย่าง

3) การกำหนดขนาดตัวอย่างสำหรับการสำรวจแบบ สอญ. 1 สำหรับทางโทรศัพท์

ในการกำหนดขนาดตัวอย่างสำหรับการเก็บข้อมูลทางโทรศัพท์ ใช้มาตรฐานการกำหนดกลุ่มตัวอย่างในลักษณะเดียวกันโดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างที่จะใช้ทั้งหมดรวม 2,500 ตัวอย่าง โดยเฉลี่ยการเก็บข้อมูลไปตามเขตพื้นที่กองบัญชาการของตำรวจใน 9 ภาคจังหวัด และ 1 กองบัญชาการ รวมทั้งหมด 10 กองบัญชาการ โดยเก็บกองบัญชาการละ 250 ตัวอย่าง โดยหากพบว่าการจัดเก็บข้อมูลหากมีผู้ปฏิเสธการตอบจำนวนมากหรือไม่ให้ข้อมูลก็อาจจำเป็นต้องเพิ่มขนาดให้มีสัดส่วนใหญ่ขึ้นเป็น 4,167 ตัวอย่าง

4) การกำหนดขนาดตัวอย่างสำหรับการสำรวจแบบ สอญ. 2

จากข้อมูลพบว่าในแต่ละปี มีประชากรผู้ประสบเหตุอาชญากรรมประมาณ 363,889 คน การคำนวณกลุ่มตัวอย่างจึงใช้สูตรการคำนวณกรณีทราบจำนวนประชากรแน่นอน (Finite population) และได้ขนาดตัวอย่างเท่ากับ 400 ซึ่งเป็นขนาดตัวอย่างจำนวนน้อยที่สุดที่สามารถใช้ในการวิจัย เมื่อเพิ่มขนาดตัวอย่างขึ้นอีก 10 เปอร์เซ็นต์ (40 ตัวอย่าง) เพื่อลดความผิดพลาดในการรวบรวมข้อมูล ทำให้จำนวนตัวอย่างที่จะใช้ทั้งหมดในการวิจัยนี้คือ 440 ตัวอย่าง

2.4.3 การเก็บข้อมูล (Survey Model)

ในการจัดเก็บข้อมูลคณะผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่ารูปแบบการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนของประเทศไทยที่เหมาะสม คือ การสำรวจแบบใช้การสัมภาษณ์แบบตัวต่อตัว (Face-to-Face Interviews) มากกว่าการสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ (telephone interview) เนื่องจากจะสามารถทำให้เกิดความเชื่อใจและสามารถซักถามรายละเอียดได้ดีกว่า แต่ถ้าหากมีความจำเป็นก็สามารถใช้การสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ทดแทนได้ อย่างเช่นการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ. 2563 ที่มีสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 และมีการจำกัดการเดินทางในหลายพื้นที่

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ฉันทพร สุนทรธรรม และคณะ (2562) ดำเนินการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ประจำปี พ.ศ. 2561 จากประชาชนจำนวน 4,549 ตัวอย่างทั่วประเทศ โดยมุ่งเน้นเก็บข้อมูลอาชญากรรมพื้นฐาน 5 ประเภท ได้แก่ อาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย อาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน อาชญากรรมเกี่ยวกับเพศ อาชญากรรมเกี่ยวกับการถูกลอกหลวง อาชญากรรมรูปแบบใหม่ โดยจากการสำรวจพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 244 ครั้ง จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 4,549 คน (ร้อยละ 5.36) โดยส่วนใหญ่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับการถูกลอกหลวง 121 ครั้ง (ร้อยละ 2.66) รองลงมาคือ อาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำนวน 77 ครั้ง (ร้อยละ 1.69) อาชญากรรมรูปแบบใหม่จำนวน 24 ครั้ง (ร้อยละ 0.53) อาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย จำนวน 20 ครั้ง (ร้อยละ 0.44) และอาชญากรรมเกี่ยวกับเพศ 2 ครั้ง (ร้อยละ 0.04)

ข้อค้นพบสำคัญจากการสำรวจ ได้แก่ เพศมีความสัมพันธ์กับการก่อเหตุโดยเพศชายจะมีโอกาสประสบเหตุอาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายมากกว่าเพศหญิง และเพศหญิงมีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับการถูกลอกหลวงมากกว่าเพศชาย เช่นเดียวกับอาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกายที่มักเกี่ยวข้องกับการใช้แอลกอฮอล์และเมินเมาสุรา ส่วนอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินส่วนใหญ่เป็นการลักทรัพย์ในบ้านเรือนหรือที่พักอาศัย ประเด็นที่น่าสนใจ คือ อาชญากรรมเกี่ยวกับการถูกลอกหลวงเพิ่มมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด และมีผู้เสียหายหลงเชื่อสูญเสียทรัพย์สินจำนวนมาก ทั้งนี้ ในส่วนของอาชญากรรมรูปแบบใหม่พบว่าเกี่ยวข้องกับ การถูกเรียกรับสินบนจากเจ้าหน้าที่รัฐ อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ และการถูกเลือกปฏิบัติโดยมิชอบ นอกจากนี้ พบว่าในอาชญากรรมที่สำรวจพบการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่เพียงร้อยละ 7.79 เนื่องจากได้รับความเสียหายเพียงเล็กน้อยและไม่เชื่อมั่นในกระบวนการยุติธรรม โดยที่แจ้งเหตุส่วนใหญ่พบว่าตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

ในส่วนของข้อเสนอแนะ ทางคณะผู้วิจัยมีประเด็นเสนอแนะเชิงนโยบาย ได้แก่ การกำหนดนโยบายให้ความสำคัญกับกลุ่มบุคคลซึ่งมีโอกาสตกเป็นเหยื่อสูง และควรให้ความสำคัญต่อมาตรการในการควบคุม แอลกอฮอล์และสถานที่จำหน่ายสุรา เนื่องจากมีความเกี่ยวข้องกับการก่อเหตุอาชญากรรมชีวิตและร่างกาย เช่นเดียวกับควรเพิ่มมาตรการในการป้องกันเหตุอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินในเวลากลางวันและมาตรการป้องกันปราบปรามการกระทำผิดเกี่ยวกับการถูกลอกหลวง สำนักงานตำรวจแห่งชาติควรมีมาตรการกระตุ้นให้ประชาชนแจ้งเหตุและสร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชน นอกจากนี้ ในการกำหนดนโยบายป้องกันอาชญากรรมควรใช้ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนประกอบกับสถิติการรับแจ้งความของตำรวจด้วย และในส่วนของข้อจำกัดและข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในอนาคต ได้แก่ ควรเพิ่มกลุ่มตัวอย่างเพื่อเพิ่มอัตราการพบเหยื่ออาชญากรรม การศึกษาวิธีการที่เหมาะสมสำหรับการสำรวจอาชญากรรมเกี่ยวกับเพศซึ่งมีความละเอียดอ่อน

ชวนีสร์ เจนการ และคณะ (2564) รายงานผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ประจำปี พ.ศ. 2563 โดยเป็นการสำรวจผู้แทนครัวเรือนจำนวน 3,538 ตัวอย่าง ซึ่งให้ข้อมูลสมาชิกครัวเรือนจำนวน 11,834 คน โดยจากการสำรวจพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีโอกาสตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 1,237 ครั้ง (ร้อยละ 10.45) โดยส่วนใหญ่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมความผิดฉ้อโกงหลอกลวง 738 ครั้ง (ร้อยละ 6.24) รองลงมา คือ อาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน จำนวน 289 ครั้ง (ร้อยละ 2.44) อาชญากรรมรูปแบบอื่น จำนวน 155 ครั้ง (ร้อยละ 1.31) อาชญากรรมเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย จำนวน 43 ครั้ง (ร้อยละ 0.36) และอาชญากรรมเกี่ยวกับเพศ 12 ครั้ง (ร้อยละ 0.10)

ข้อค้นพบสำคัญจากการสำรวจ ได้แก่ กลุ่มที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุดในการสำรวจครั้งนี้ เป็นเพศหญิง กลุ่มอายุ 26 – 35 ปี จบการศึกษาระดับปริญญาตรี อาชีพค้าขาย/อิสระ รายได้ระหว่าง 15,000 – 25,000 บาท พักอาศัยอยู่ในย่านการค้า และพบเจอเจ้าหน้าที่บ่อยครั้ง ความผิดชีวิตและร่างกาย โดยมากเป็นการทะเลาะวิวาทของคนแปลกหน้าไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ความผิดต่อทรัพย์สินพบเหตุส่วนใหญ่เป็นการลักทรัพย์ภายในบ้านพักอาศัยและลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตร ความผิดทางเพศพบการก่อเหตุและเข้าถึงเหยื่อผ่านช่องทางออนไลน์จำนวนมาก ในกลุ่มความผิดฉ้อโกงหลอกลวงพบว่าโดยส่วนใหญ่เป็นการหลอกลวงผ่านช่องทางออนไลน์และโทรศัพท์ โดยผู้ก่อเหตุมีพฤติกรรมที่หลากหลายและเปลี่ยนแปลงวิธีการหลอกลวงตลอดเวลา และความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น พบว่าส่วนใหญ่เป็นกรณีได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะหรือทำลายทรัพยากรธรรมชาติและ การเรียกรับสินบน ในประเด็นการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ พบว่ามีการแจ้งเหตุเพียงร้อยละ 16 เท่านั้น ทั้งนี้ มีการประมาณการความเสียหายจากอาชญากรรมทั่วประเทศ พบว่ามีมูลค่าความเสียหายโดยรวมสูงถึง 2.88 แสนล้านบาท

ในส่วนของข้อเสนอแนะ ทางคณะผู้วิจัยมีประเด็นเสนอแนะเชิงปฏิบัติ ได้แก่ ควรมุ่งเน้นป้องกันอาชญากรรมในกลุ่มที่มีโอกาสตกเป็นเหยื่อสูง และในพฤติกรรมความผิดที่พบเจอเป็นจำนวนมาก เช่น การหลอกลวงผ่านช่องทางออนไลน์และโทรศัพท์ และควรเน้นมาตรการเชิงรุกกับประชาชนเพื่อเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงปัญหาของประชาชนและนำไปสู่การเพิ่มอัตราการเข้าแจ้งเหตุอีกด้วย ทั้งนี้ ในส่วนข้อเสนอแนะเชิงนโยบายมีประเด็นสำคัญ ดังนี้ ควรเน้นสร้างความรับรู้และความเชื่อมั่นให้กับประชาชนในประสิทธิภาพของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา การพัฒนามาตรการป้องกันปราบปรามการฉ้อโกงหลอกลวงผ่านช่องทางออนไลน์อย่างเร่งด่วน พิจารณาให้ความสำคัญกับอาชญากรรมตามมาตรฐานสากลให้มากขึ้น และในส่วนข้อจำกัดของการเก็บข้อมูลและข้อเสนอแนะสำหรับการเก็บข้อมูลในอนาคต พบว่า การจัดเก็บเฉพาะ สอญ. 1 เพียงอย่างเดียวสามารถเข้าถึงเหยื่ออาชญากรรมได้มากขึ้น แต่ได้รับรายละเอียดแต่ละคดีน้อยกว่า จึงต้องกำหนดให้ชัดเจนว่าในการสำรวจแต่ละครั้งจะมุ่งเน้นสำรวจประเด็นใดเป็นสำคัญ ส่วนการจัดเก็บข้อมูลรายละเอียดคดีตามแบบ สอญ. 2 โดยเจาะจงเข้าถึงเหยื่ออาชญากรรมผ่านทางเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยตรงนั้น สามารถจัดเก็บข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพและช่วยประหยัดงบประมาณ นอกจากนี้ยังพบว่าการสัมภาษณ์

ทางโทรศัพท์นั้นควรมีการประสานงานไปยังผู้นำชุมชนเพื่อให้สามารถเข้าถึงข้อมูลและได้รับความไว้วางใจจากผู้ให้ข้อมูล

ปรีชญาณ์ นักพ่อน (2565) ได้ดำเนินการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ประจำปี พ.ศ. 2564 จากประชาชนจำนวน 2,784 ตัวอย่าง ซึ่งให้ข้อมูลสมาชิกในครัวเรือนจำนวนทั้งหมด 5,732 คน โดยจากการสำรวจ พบว่าผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ตกเป็นเหยื่อในความผิดต่อชีวิตและร่างกาย จำนวน 3,142 ครั้ง โอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 54.8 รองลงมา ได้แก่ ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง จำนวน 2,353 ครั้ง (โอกาสตกเป็นเหยื่อร้อยละ 41.1) ความผิดต่อทรัพย์สิน จำนวน 2,302 ครั้ง (โอกาสตกเป็นเหยื่อร้อยละ 40.2) ความผิดทางเพศ จำนวน 1,931 ครั้ง (โอกาสตกเป็นเหยื่อร้อยละ 33.7) ความผิดรูปแบบอื่น จำนวน 1,681 ครั้ง (โอกาสตกเป็นเหยื่อร้อยละ 29.3) และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ จำนวน 989 ครั้ง (โอกาสตกเป็นเหยื่อร้อยละ 17.3) ทั้งนี้ ในการสำรวจครั้งนี้ พบว่ามีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ร้อยละ 42.2 โดยร้อยละ 35.2 เป็นการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

และในการสำรวจครั้งนี้มีการสำรวจข้อมูลด้วยวิธีการรายงานตนเองในกลุ่มเด็กและเยาวชน ช่วงอายุ 12 – 18 ปี จำนวน 2,979 คน พบว่าส่วนใหญ่เด็กและเยาวชนกระทำผิดเกี่ยวกับการซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การขบขี้หลังจากดื่มแอลกอฮอล์ การดื่มแอลกอฮอล์ในโรงเรียน การทำร้ายร่างกายผู้อื่น รวมกลุ่มทะเลาะวิวาท แอบดูภาพถ่ายเปลือยของผู้อื่นโดยไม่ได้รับความยินยอม จับต้องร่างกายผู้อื่นโดยไม่สมัครใจ การลักทรัพย์ คนในครอบครัว การทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น การส่งเสียงดังรบกวนเพื่อนบ้าน/ชุมชน การพกมีดติดตัว การเล่นพนันและพนันออนไลน์ การโพสต์ข้อความที่เป็นเท็จสร้างความเสียหายให้ผู้อื่น เป็นต้น

ในส่วนของข้อเสนอแนะพบว่ามีประเด็นสำคัญ ดังนี้ ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติเห็นควรให้ความสำคัญในการป้องกันอาชญากรรมกับกลุ่มเยาวชนและสตรี การกำหนดมาตรการป้องกันอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สิน เช่น การจัดพื้นที่เพื่อลดความเสี่ยง การสร้างความร่วมมือกับเครือข่าย/ชุมชน เพื่อป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่ และการเพิ่มช่องทางในการเข้าถึงเหยื่ออาชญากรรมทางเพศซึ่งพบว่ามีอัตราการแจ้งเหตุค่อนข้างน้อย และปรับ/ลดขั้นตอนการดำเนินงานเพื่ออำนวยความสะดวกในการแจ้งเหตุและติดตามความคืบหน้าของคดีให้กับประชาชนโดยใช้เทคโนโลยีสนับสนุน ในส่วนข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ควรมีการกำหนดกลไกและแนวทางการตอบสนองต่อเหตุอาชญากรรมที่รวดเร็ว เป็นรูปธรรม และเอื้อต่อการแจ้งเหตุของประชาชน และการกำหนดแนวทางสร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภาครัฐและภาคประชาชนในการแก้ไขปัญหาอาชญากรรม ทั้งนี้ ในส่วนข้อเสนอแนะสำหรับการสำรวจในอนาคต ได้แก่ ควรมีการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและการสำรวจข้อมูลการกระทำผิดด้วยการรายงานตนเอง การพัฒนารูปแบบการตอบแบบสอบถามด้วยตนเองให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และการสำรวจเชิงลึกในบางประเด็น/พื้นที่ ซึ่งอาจนำมาใช้ประโยชน์ในการกำหนดแนวทางป้องกันปราบปรามอาชญากรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ปี พ.ศ. 2565 นั้น กำหนดให้มีการทบทวนเครื่องมือสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนก่อนการจัดเก็บ เพื่อให้เครื่องมือมีความสอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันและการนำไปใช้ประโยชน์ จากนั้นจึงดำเนินการสุ่มตัวอย่างและดำเนินการเก็บข้อมูล แล้วจึงนำข้อมูลที่ได้จากการจัดเก็บมาวิเคราะห์และจัดทำรายงานเสนอต่อที่ประชุมเพื่อวิพากษ์ผลการสำรวจร่วมกับผู้แทนหน่วยงานและนักวิชาการที่เกี่ยวข้อง

3.1 ผลการทบทวนเครื่องมือการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey)

การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนที่ผ่านมาได้มีการพัฒนาเครื่องมือและวิธีการจัดเก็บข้อมูลมาตลอดตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548 และมีการจัดเก็บข้อมูลอย่างต่อเนื่องโดยมีระเบียบวิธีการจัดเก็บข้อมูลที่ผ่านการทดสอบและมีความน่าเชื่อถือ อย่างไรก็ตามในการเก็บข้อมูลมีผลสะท้อนจากผู้ให้ข้อมูลในหน่วยงานสำนักงานกิจการยุติธรรม ซึ่งควรนำมาพิจารณาปรับปรุงเครื่องมือและวิธีการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในระยะต่อไป ดังต่อไปนี้

3.1.1 ในการเก็บข้อมูลโดยการให้ผู้แทนครัวเรือนตอบข้อมูลแทนสมาชิกในครัวเรือนหลายคน และมีความเป็นไปได้ว่าสมาชิกครัวเรือนหนึ่งคนอาจตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมหลายครั้ง ซึ่งต้องมีการบันทึกข้อมูลเหตุอาชญากรรมซ้ำหลายครั้งทำให้มีโอกาสในการเก็บข้อมูลคลาดเคลื่อนซ้ำซ้อนได้สูง เนื่องจากต้องใช้แบบสอบถามที่มีความยุ่งยากซับซ้อนในการเก็บข้อมูลหลายชั้น ในส่วนนี้ควรมีการพัฒนากระบวนการจัดเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ซึ่งจำเป็นจะต้องมีการแยกประเภท จัดเรียง และการตอบคำถามสำหรับการเก็บข้อมูลโดยไม่ซ้ำซ้อน ดังนั้น จะมีการแยกสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ข้อมูลครัวเรือน รายละเอียดการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมออกจากกัน และแยกแบบสอบถามอื่น ๆ ที่มีการจัดเก็บไปพร้อมกันกับข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนออกมาเช่นกัน เพื่อให้ง่ายต่อการจัดเก็บและประมวลผลทางอิเล็กทรอนิกส์

3.1.2 มีการปรับปรุงข้อคำถามเพื่อให้สอดคล้องกับการสำรวจเป้าหมายแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) เป้าหมายที่ 16.3 ยุติการข่มเหงการแสวงหาประโยชน์อย่างไม่ถูกต้อง การค้ามนุษย์ และความรุนแรงและการทรมาณทุกรูปแบบที่มีต่อเด็ก ตัวชี้วัดที่ 16.2.3 สัดส่วนของผู้หญิงและผู้ชาย อายุ 18 – 29 ปี ที่เคยถูกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี และนำข้อมูลมาเก็บไปพร้อมกันกับข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2565

3.1.3 มีความต้องการในการเก็บข้อมูลอาชญากรรมประเภทต่าง ๆ เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ ซึ่งในแบบสอบถามการเก็บข้อมูลยังไม่มีกำหนดรายละเอียดในคำอธิบายลักษณะการกระทำผิด หรือบางความผิดยังไม่มีคำอธิบาย ในส่วนนี้ได้มีการเพิ่มเติมเนื้อหาให้ครบถ้วนถูกต้อง

3.1.4 เพิ่มเติมเรื่องความเสียหายต่อชีวิต ร่างกายให้มีรายละเอียดมากยิ่งขึ้น รวมทั้งข้อคำถามเกี่ยวกับมูลค่าความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการเป็นเหยื่ออาชญากรรม เนื่องจากเป็นข้อมูลสำคัญที่สามารถนำมาวิเคราะห์ประเด็นต่าง ๆ ได้ อย่างเช่น ความคุ้มค่าในการกำหนดมาตรการป้องกันปราบปรามผลกระทบทางเศรษฐกิจของอาชญากรรมทางเทคโนโลยี เป็นต้น

3.1.5 เพิ่มเติมข้อคำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยย่อ เพื่อสอบถามเหตุการณ์จากผู้ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในรายละเอียด เพื่อให้เข้าใจลักษณะของเหตุอาชญากรรมอย่างลึกซึ้งและอาจนำมาซึ่งข้อค้นพบหรือวิธีการป้องกันเหตุอาชญากรรม

3.1.6 เพิ่มเติมนิยามการกระทำความผิดทั้ง 6 กลุ่ม ด้านท้ายแบบสอบถาม

ทั้งนี้ ทางคณะผู้วิจัยได้ปรับปรุงเพิ่มเติมแบบสอบถามการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและแบบสอบถามอื่น ๆ ที่มีการเก็บข้อมูลไปพร้อมกันกับการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชน และนำเสนอสำนักงานกิจการยุติธรรมแล้ว รายละเอียดปรากฏตามภาคผนวก

3.2 ระเบียบวิธีการสุ่มตัวอย่าง

การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (Victimization Survey) ปี พ.ศ. 2565 สุ่มกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 3,021 ตัวอย่าง เนื่องจากการสำรวจนี้มีกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ซึ่งมีลักษณะเป็นระดับชั้น จึงเลือกใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi - Stage Random Sampling) เพื่อให้ได้ตัวอย่างที่มีความเป็นตัวแทนของประชากรได้อย่างแท้จริง โดยมีขั้นตอนและรายละเอียด ดังนี้

1) หน่วยตัวอย่างขั้นที่หนึ่ง (Primary Sampling Unit: PSU) คือ จังหวัดตัวอย่างจำแนกตามพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธร 9 ภาค และกองบัญชาการตำรวจนครบาล รวมจำนวน 10 พื้นที่ โดยดำเนินการคัดเลือกจังหวัดในแต่ละพื้นที่กองบัญชาการของตำรวจภูธรภาค 9 ภาค พื้นที่ละ 3 จังหวัด โดยพิจารณาให้ครอบคลุมตัวแทนจังหวัดที่ผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคน (Gross Province Product per capita) ทั้ง 4 ระดับ คือ กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวต่ำ กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวค่อนข้างต่ำ กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวค่อนข้างสูง และกลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่อหัวสูง จำแนกตามลำดับควอไทล์ (Quartile) จังหวัดที่มีรายได้ต่ำที่สุด 19 อันดับแรกอยู่ในกลุ่มรายได้ต่ำ 19 อันดับต่อมาอยู่ในกลุ่มรายได้ค่อนข้างต่ำ 20 อันดับต่อมาอยู่ในกลุ่มรายได้ค่อนข้างสูง และ 19 อันดับต่อมาจัดอยู่ในกลุ่มรายได้สูง โดยใช้ข้อมูลจากรายงานผลิตภัณฑ์ภาคและจังหวัดแบบปริมาณลูกโซ่ พ.ศ. 2563 ซึ่งเป็นข้อมูลล่าสุด (สำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2563)

ตาราง 3.1 การแบ่งกลุ่มจังหวัดตามระดับรายได้โดยพิจารณาจากข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัดต่อคน (Gross Province Product per Capita) (หน่วย : บาท)

รายได้สูง		รายได้ค่อนข้างสูง		รายได้ค่อนข้างต่ำ		กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ	
จังหวัด	GPP per Capita	จังหวัด	GPP per Capita	จังหวัด	GPP per Capita	จังหวัด	GPP per Capita
ระยอง	831,734	ตราด	166,451	ระนอง	110,240	สุโขทัย	80,206
กรุงเทพ	585,689	กระบี่	163,070	พิษณุโลก	107,854	สุรินทร์	79,182
ปราจีนบุรี	510,887	สุราษฎร์ธานี	155,156	ตรัง	105,449	น่าน	78,147
ชลบุรี	471,723	สมุทรสงคราม	150,169	สุพรรณบุรี	105,238	พัทลุง	77,516
พระนครศรีอยุธยา	436,363	เพชรบุรี	143,591	ยะลา	102,821	ร้อยเอ็ด	76,334
ฉะเชิงเทรา	403,574	สิงห์บุรี	140,890	ลำปาง	100,591	บุรีรัมย์	76,038
สมุทรสาคร	382,372	สงขลา	140,562	อุดรดิตถ์	99,236	ปัตตานี	75,779
สระบุรี	321,625	ลพบุรี	137,004	พิจิตร	97,221	อุบลราชธานี	74,408
นครปฐม	288,232	กำแพงเพชร	134,926	เลย	95,989	กาฬสินธุ์	73,404
สมุทรปราการ	285,173	เชียงใหม่	131,967	พะเยา	95,197	อำนาจเจริญ	72,573
จันทบุรี	254,246	อ่างทอง	127,940	หนองคาย	92,947	สระแก้ว	71,924
ชุมพร	250,823	ชัยนาท	123,905	อุทัยธานี	91,578	ชัยภูมิ	69,375
ปทุมธานี	239,753	กาญจนบุรี	123,679	เชียงราย	88,281	สกลนคร	69,009
ภูเก็ต	226,158	ขอนแก่น	121,648	เพชรบูรณ์	86,198	บึงกาฬ	68,497
ราชบุรี	222,261	นครสวรรค์	121,070	อุดรธานี	85,982	ยโสธร	65,254
พังงา	219,867	นครนายก	119,304	นครพนม	82,712	แม่ฮ่องสอน	63,419
ลำพูน	209,668	ตาก	118,508	แพร่	82,657	มุกดาหาร	61,345
นนทบุรี	193,682	นครศรีธรรมราช	117,801	ศรีสะเกษ	80,747	หนองบัวลำภู	59,157
ประจวบคีรีขันธ์	187,718	นครราชสีมา	117,521	มหาสารคาม	80,422	นราธิวาส	55,417
		สตูล	111,682				

ที่มา : ผลิตภัณฑ์ภาคและจังหวัด แบบปริมาณลูกโซ่ พ.ศ. 2563 (สำนักงานพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2563)

ตาราง 3.2 ตารางผลการคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง

พื้นที่ภาค/ จังหวัด	จังหวัด	GPP per Capita	ระดับ รายได้	การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง
ภาค 1	พระนครศรีอยุธยา	436,363	สูง	<p>เนื่องจากมีกลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูงและค่อนข้างสูง จึงคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูง 2 จังหวัด (เนื่องจากมีจำนวนมากกว่า) คือ พระนครศรีอยุธยา และนนทบุรี - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง 1 จังหวัด คือ ชัยนาท
	สระบุรี	321,625	สูง	
	สมุทรปราการ	285,173	สูง	
	ปทุมธานี	239,753	สูง	
	นนทบุรี	193,682	สูง	
	สิงห์บุรี	140,890	ค่อนข้างสูง	
	ลพบุรี	137,004	ค่อนข้างสูง	
	อ่างทอง	127,940	ค่อนข้างสูง	
	ชัยนาท	123,905	ค่อนข้างสูง	
ภาค 2	ระยอง	831,734	สูง	<p>เนื่องจากมีกลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูงค่อนข้างสูง และต่ำ จึงคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูง คือ จันทบุรี - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง คือ นครนายก - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ คือ สระแก้ว
	ปราจีนบุรี	510,887	สูง	
	ชลบุรี	471,723	สูง	
	ฉะเชิงเทรา	403,574	สูง	
	จันทบุรี	254,246	สูง	
	ตราด	166,451	ค่อนข้างสูง	
	นครนายก	119,304	ค่อนข้างสูง	
	สระแก้ว	71,924	ต่ำ	
ภาค 3	นครราชสีมา	117,521	ค่อนข้างสูง	<p>เนื่องจากมีกลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูงค่อนข้างต่ำ และต่ำ จึงคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง คือ นครราชสีมา
	ศรีสะเกษ	80,747	ค่อนข้างต่ำ	
	สุรินทร์	79,182	ต่ำ	
	บุรีรัมย์	76,038	ต่ำ	
	อุบลราชธานี	74,408	ต่ำ	
	อำนาจเจริญ	72,573	ต่ำ	
	ชัยภูมิ	69,375	ต่ำ	

พื้นที่ภาค/ จังหวัด	จังหวัด	GPP per Capita	ระดับ รายได้	การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง
	ยโสธร	65,254	ต่ำ	- กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ คือ ศรีสะเกษ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ คือ บุรีรัมย์
ภาค 4	ขอนแก่น	121,648	ค่อนข้างสูง	เนื่องจากมีกลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง ค่อนข้างต่ำ และต่ำ จึงคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่ม อย่างง่าย ดังนี้ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง คือ ขอนแก่น - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ คือ มหาสารคาม - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ คือ มุกดาหาร
	เลย	95,989	ค่อนข้างต่ำ	
	หนองคาย	92,947	ค่อนข้างต่ำ	
	อุดรธานี	85,982	ค่อนข้างต่ำ	
	นครพนม	82,712	ค่อนข้างต่ำ	
	มหาสารคาม	80,422	ค่อนข้างต่ำ	
	ร้อยเอ็ด	76,334	ต่ำ	
	กาฬสินธุ์	73,404	ต่ำ	
	สกลนคร	69,009	ต่ำ	
	บึงกาฬ	68,497	ต่ำ	
	มุกดาหาร	61,345	ต่ำ	
	หนองบัวลำภู	59,157	ต่ำ	
ภาค 5	ลำพูน	209,668	สูง	เนื่องจากมีกลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูง ค่อนข้างต่ำ และต่ำ จึงคัดเลือกจังหวัด ตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง คือ ลำพูน - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ คือ ลำปาง - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ คือ น่าน
	เชียงใหม่	131,967	ค่อนข้างต่ำ	
	ลำปาง	100,591	ค่อนข้างต่ำ	
	พะเยา	95,197	ค่อนข้างต่ำ	
	เชียงราย	88,281	ค่อนข้างต่ำ	
	แพร่	82,657	ค่อนข้างต่ำ	
	น่าน	78,147	ต่ำ	
	แม่ฮ่องสอน	63,419	ต่ำ	
ภาค 6	กำแพงเพชร	134,926	ค่อนข้างต่ำ	
	นครสวรรค์	121,070	ค่อนข้างต่ำ	

พื้นที่ภาค/ จังหวัด	จังหวัด	GPP per Capita	ระดับ รายได้	การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง
	ตาก	118,508	ค่อนข้างต่ำ	เนื่องจากมีกลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ และต่ำ จึงคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ 2 จังหวัด (เนื่องจากมีจำนวนมากกว่า) คือ พิษณุโลก และอุทัยธานี - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ 1 จังหวัด คือ สุโขทัย
	พิษณุโลก	107,854	ค่อนข้างต่ำ	
	อุตรดิตถ์	99,236	ค่อนข้างต่ำ	
	พิจิตร	97,221	ค่อนข้างต่ำ	
	อุทัยธานี	91,578	ค่อนข้างต่ำ	
	เพชรบูรณ์	86,198	ค่อนข้างต่ำ	
	สุโขทัย	80,206	ต่ำ	
ภาค 7	สมุทรสาคร	382,372	สูง	เนื่องจากมีกลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูง และค่อนข้างต่ำ จึงคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูง 2 จังหวัด (เนื่องจากในภาพรวมจังหวัดที่มีรายได้สูง ถูกคัดเลือกน้อยกว่า) คือ สมุทรสาคร และ ประจวบคีรีขันธ์ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ 1 จังหวัด คือ เพชรบุรี
	นครปฐม	288,232	สูง	
	ราชบุรี	222,261	สูง	
	ประจวบคีรีขันธ์	187,718	สูง	
	สมุทรสงคราม	150,169	ค่อนข้างต่ำ	
	เพชรบุรี	143,591	ค่อนข้างต่ำ	
	กาญจนบุรี	123,679	ค่อนข้างต่ำ	
	สุพรรณบุรี	105,238	ค่อนข้างต่ำ	
ภาค 8	ชุมพร	250,823	สูง	เนื่องจากมีกลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูง ค่อนข้างสูง และค่อนข้างต่ำ จึงคัดเลือก จังหวัดตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้สูง คือ ชุมพร - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง คือ สุราษฎร์ธานี - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ คือ ระนอง
	ภูเก็ต	226,158	สูง	
	พังงา	219,867	สูง	
	กระบี่	163,070	ค่อนข้างสูง	
	สุราษฎร์ธานี	155,156	ค่อนข้างสูง	
	นครศรีธรรมราช	117,801	ค่อนข้างต่ำ	
	ระนอง	110,240	ค่อนข้างต่ำ	

พื้นที่ภาค/ จังหวัด	จังหวัด	GPP per Capita	ระดับ รายได้	การคัดเลือกจังหวัดตัวอย่าง
ภาค 9	สงขลา	140,562	ค่อนข้างสูง	เนื่องจากมีกลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง ค่อนข้างต่ำ และต่ำ จึงคัดเลือกจังหวัดตัวอย่างด้วยวิธีการ สุ่มอย่างง่าย ดังนี้ - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างสูง คือ สงขลา - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ค่อนข้างต่ำ คือ ยะลา - กลุ่มจังหวัดที่มีรายได้ต่ำ 1 จังหวัด คือ ปัตตานี
	สตูล	111,682	ค่อนข้างสูง	
	ตรัง	105,449	ค่อนข้างต่ำ	
	ยะลา	102,821	ค่อนข้างต่ำ	
	พัทลุง	77,516	ต่ำ	
	ปัตตานี	75,779	ต่ำ	
	นราธิวาส	55,417	ต่ำ	
กองบัญชาการ ตำรวจนครบาล	เนื่องจากไม่มีการจัดเก็บข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อกองบังคับการจึงคัดเลือกพื้นที่ตัวอย่าง โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ดังนี้ 1. บก.น. 9 2. บก.น. 5 3. บก.น. 7			

2) สำหรับหน่วยตัวอย่างขั้นที่สอง (Secondary Sampling Unit: SSU) ใช้วิธีสุ่มตัวอย่าง
อย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากรายชื่อสถานีตำรวจภูธร (สภ.) ในจังหวัดตัวอย่างหรือหน่วยตัวอย่าง
ขั้นที่หนึ่ง จำนวน 3 สถานี โดยเลือกพื้นที่ในเขตเมือง 1 สภ. และ นอกเขตเมือง 2 สภ. กรณีการเก็บข้อมูล
ในกองบัญชาการตำรวจนครบาล (กรุงเทพฯ) เก็บข้อมูลในเขตสถานีตำรวจนครบาล (สน.) จำนวน 3 แห่ง
ต่อเขตพื้นที่กองบังคับการ

3) หน่วยตัวอย่างขั้นที่สาม (Tertiary Sampling Unit: TSU) คือตำบลที่อยู่ในเขตรับผิดชอบ
ของสถานีตำรวจในแต่ละหน่วยตัวอย่างขั้นที่สอง โดยเมื่อได้ชุมชนแล้วให้เลือกถนน หมู่บ้าน หรือย่านชุมชน
ที่จะสำรวจในบริเวณดังกล่าว ให้ครอบคลุมทั้งในเขตที่อยู่อาศัยและเขตการค้า เพื่อให้สามารถสำรวจข้อมูล
ในพื้นที่ที่มีลักษณะทางกายภาพและลักษณะอาชญากรรมที่ต่างกันได้

4) เมื่อคัดเลือกตำบลตัวอย่างแล้ว ให้ดำเนินการสุ่มตัวอย่างชุมชนและตัวอย่างบ้าน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบมีระบบ (Systematic Sampling) โดยการสำรวจและจัดเรียงบ้านในพื้นที่เป้าหมาย แล้วสุ่มบ้านตัวอย่างจำนวน 1 หลัง และเว้นไว้ทีละ 5 หลัง จากนั้นจึงเข้าไปสัมภาษณ์เก็บข้อมูล โดยในกรณีที่ไม่สามารถเก็บข้อมูลจากบ้านที่เป็นเป้าหมายได้ เช่น ผู้แทนครัวเรือนไม่ประสงค์ให้ข้อมูล ไม่มีคนอยู่บ้าน หรือบ้านร้าง เป็นต้น ให้สุ่มตัวอย่างบ้าน จากบ้าน 1 ใน 5 หลังที่เว้นระยะห่าง เป็นตัวแทนของบ้านที่ไม่สามารถเก็บข้อมูลได้ เพื่อให้ได้ข้อมูลครบตามจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดเอาไว้ในแต่ละพื้นที่

ตาราง 3.3 สรุปพื้นที่สำรวจข้อมูล

กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 2 สุ่มอำเภอ 3 อำเภอ	กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 3 สุ่มย่านชุมชนหรือย่านการค้า
กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 1 (302 ตัวอย่าง)	ภ.จว. พระนครศรีอยุธยา 100 ตัวอย่าง	สภ. พระนครศรีอยุธยา 41 ตัวอย่าง	ต.หัวรอ
			ต.บ้านเกาะ
			ต.หันตรา
		สภ. บางปะอิน 30 ตัวอย่าง	ต.บ้านเลน
			ต.คลองจิก
			ต.เชียงรากน้อย
		สภ. วังน้อย 29 ตัวอย่าง	ต.ลำตาเสา
			ต.วังน้อย
			ต.บ่อตาโล่
	ภ.จว. นนทบุรี 101ตัวอย่าง	สภ. บางบัวทอง 35 ตัวอย่าง	ต.บางคูรัด
			ต.บางบัวทอง
			ต.บางรักใหญ่
		สภ. ปากเกร็ด 36 ตัวอย่าง	ต.ไทยน้อย
			ต.ไทรใหญ่
			ต.หนองเพรางาย
		สภ. ไทรน้อย 30 ตัวอย่าง	ต.บางพูด
ต.เกาะเกร็ด			
ต.คลองข่อย			

กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 2 สุ่มอำเภอ 3 อำเภอ	กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 3 สุ่มย่านชุมชนหรือย่านการค้า
	ภ.จว. ชัยนาท 101 ตัวอย่าง	สภ. เมืองชัยนาท 33 ตัวอย่าง	ต.ในเมือง
			ต.บ้านกล้วย
			ต.เขาท่าพระ
		สภ. หันคา 38 ตัวอย่าง	ต.หันคา
			ต.บ้านเขียน
			ต.วังไก่อเลื้อย
		สภ. หนองมะโมง 30 ตัวอย่าง	ต.หนองมะโมง
			ต.สะพานหิน
			ต.กุดจอก
กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 2 (300 ตัวอย่าง)	ภ.จว. จันทบุรี 100 ตัวอย่าง	สภ. เมืองจันทบุรี 40 ตัวอย่าง	ต.ตลาด
			ต.บางกะจะ
			ต.ท่าช้าง
		สภ. ขลุง 30 ตัวอย่าง	ต.ขลุง
			ต.บ่อ
			ต.เกวียนหัก
		สภ. มะขาม 30 ตัวอย่าง	ต.มะขาม
			ต.ท่าหลวง
			ต.อ่างศิรี
	ภ.จว. นครนายก 100 ตัวอย่าง	สภ. เมืองนครนายก 40 ตัวอย่าง	ต.นครนายก
			ต.ท่าช้าง
			ต.ดงละคร
		สภ. องครักษ์ 30 ตัวอย่าง	ต.องครักษ์
			ต.บางลูกเสือ
			ต.ทรายมูล

กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 2 สุ่มอำเภอ 3 อำเภอ	กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 3 สุ่มย่านชุมชนหรือย่านการค้า		
		สภ. บ้านนา 30 ตัวอย่าง	ต.บ้านนา ต.บ้านพริก ต.ป่าชะ		
		ภ.จว. สระแก้ว 100 ตัวอย่าง	สภ. เมืองสระแก้ว 40 ตัวอย่าง	ต.สระแก้ว ต.ศาลาลำดวน ต.ท่าแยก	
				สภ. วัฒนานคร 30 ตัวอย่าง	ต.วัฒนานคร ต.ผักขะ ต.ท่าเกวียน
	สภ. คลองหาด 30 ตัวอย่าง				ต.คลองหาด ต.ไทยอุดม ต.คลองไก่อี้น
		กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 3 (300 ตัวอย่าง)	ภ.จว. นครราชสีมา 100 ตัวอย่าง		สภ. เมืองนครราชสีมา 35 ตัวอย่าง
				สภ. โนนสูง 30 ตัวอย่าง	
	สภ. พิมาย 35 ตัวอย่าง				
			ภ.จว. ศรีสะเกษ 100 ตัวอย่าง		สภ. เมืองศรีสะเกษ 40 ตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 2 สุ่มอำเภอ 3 อำเภอ	กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 3 สุ่มย่านชุมชนหรือย่านการค้า	
		สภ. ยางชุมน้อย 30 ตัวอย่าง	ต.ยางชุมน้อย ต.ยางชุมใหญ่ ต.คอนกาม	
		สภ. กันทรารมย์ 35 ตัวอย่าง	ต.ดุน ต.โนนสังข์ ต.คำเนียม	
		ภ.จว. บุรีรัมย์ 100 ตัวอย่าง	สภ. เมืองบุรีรัมย์ 40 ตัวอย่าง	ต.ในเมือง ต.ชุมเห็ด ต.หนองตาด
			สภ. ลำปลายมาศ 30 ตัวอย่าง	ต.ลำปลายมาศ ต.หนองบัวโคก ต.แสลงพัน
			สภ. ประโคนชัย 30 ตัวอย่าง	ต.ประโคนชัย
				ต.โคกมะขาม ต.หนองบอน
	กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 4 (300 ตัวอย่าง)	ภ.จว. ขอนแก่น 100 ตัวอย่าง	สภ. เมืองขอนแก่น 38 ตัวอย่าง	ต.ในเมือง ต.ท่าพระ ต.หนองตวม
			สภ. พระยืน 30 ตัวอย่าง	ต.พระยืน ต.ขามป้อม ต.หนองแวง
			สภ. บ้านแฮด 32 ตัวอย่าง	ต.บ้านแฮด
				ต.โคกสำราญ
ต.หนองแซง				

กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 2 สุ่มอำเภอ 3 อำเภอ	กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 3 สุ่มย่านชุมชนหรือย่านการค้า
	ภ.จว. มหาสารคาม 100 ตัวอย่าง	สภ. เมืองมหาสารคาม 40 ตัวอย่าง	ต.ตลาด
			ต.เขวา
			ต.ท่าตูม
		สภ. วาปีปทุม 30 ตัวอย่าง	ต.หนองแสง
			ต.เสือโก้ก
			ต.ดงใหญ่
		สภ. แกดดำ 30 ตัวอย่าง	ต.แกดดำ
			ต.หนองกุ้ง
			ต.โนนภิบาล
	ภ.จว. มุกดาหาร 100 ตัวอย่าง	สภ. เมืองมุกดาหาร 40 ตัวอย่าง	ต.ศรีบุญเรือง
			ต.ผึ่งแดด
			ต.บ้านโคก
สภ. คำชะอี 30 ตัวอย่าง		ต.คำชะอี	
		ต.น้ำเที่ยง	
		ต.คำบก	
สภ. หนองสูง 30 ตัวอย่าง		ต.หนองสูง	
	ต.โนนยาง		
	ต.บ้านเป้า		
กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 5 (300 ตัวอย่าง)	ภ.จว. ลำพูน	สภ. เมืองลำพูน 35 ตัวอย่าง	ต.มะเขือแจ้
			ต.เหมืองง่า
			ต.ป่าสัก
		สภ. ป่าซาง 35 ตัวอย่าง	ต.ป่าซาง
			ต.แม่แรง
			ต.ม่วงน้อย

กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 2 สุ่มอำเภอ 3 อำเภอ	กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 3 สุ่มย่านชุมชนหรือย่านการค้า		
		สภ. แม่ทา 30 ตัวอย่าง	ต.ท่าสบเส้า ต.ท่าทุ่งหลวง ต.ท่ากาศ		
		ภ.จว. ลำปาง 100 ตัวอย่าง	สภ. เมืองลำปาง 40 ตัวอย่าง	ต.เวียงเหนือ ต.พระบาท ต.พิชัย	
				สภ. แม่เมาะ 30 ตัวอย่าง	ต.แม่เมาะ ต.นาสัก ต.สบป่าด
	สภ. แม่ทะ 30 ตัวอย่าง				ต.นาครี ต.บ้านกิ้ว ต.วังเงิน
		ภ.จว. น่าน 100 ตัวอย่าง	สภ. เมืองน่าน 40 ตัวอย่าง		ต.ในเวียง ต.ตุ๊ใต้ ต.ไชยสถาน
				สภ. ปัว 30 ตัวอย่าง	ต.ปัว ต.เจดีย์ชัย ต.สถาน
	สภ. เวียงสา 30 ตัวอย่าง				ต.กลางเวียง ต.सान ต.แม่สา
			ภ.จว. พิษณุโลก 100 ตัวอย่าง		สภ. เมืองพิษณุโลก 41 ตัวอย่าง
		ภ.จว. พิษณุโลก 100 ตัวอย่าง		สภ. เมืองพิษณุโลก 41 ตัวอย่าง	
	ภ.จว. พิษณุโลก 100 ตัวอย่าง	สภ. เมืองพิษณุโลก 41 ตัวอย่าง		ต.ในเมือง ต.บ้านคลอง ต.หัวรอ	

กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 2 สุ่มอำเภอ 3 อำเภอ	กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 3 สุ่มย่านชุมชนหรือย่านการค้า		
		สภ. บางระกำ 29 ตัวอย่าง	ต.บางระกำ ต.ปลักแรด ต.วังอิทก		
		สภ. วังทอง 30 ตัวอย่าง	ต.วังทอง ต.วังพิกกุล ต.ดินทอง		
		ภ.จว. อุทัยธานี 100 ตัวอย่าง	สภ. เมืองอุทัยธานี 31 ตัวอย่าง	ต.เนินแจง ต.สะแกกรัง ต.เกาะเทโพ	
				สภ. ทัพทัน 40 ตัวอย่าง	ต.ทัพทัน ต.หนองหญ้าปล้อง ต.ทุ่งนาไทย
					สภ. สว่างอารมณ์ 29 ตัวอย่าง
		ภ.จว. สุโขทัย 100 ตัวอย่าง	สภ. เมืองสุโขทัย 40 ตัวอย่าง	ต.ธานี ต.ปากแคว ต.ตาลเตี้ย	
	สภ. ศรีสำโรง 30 ตัวอย่าง			ต.คลองตาล ต.วังลึก ต.เกาะตาเลี้ยง	
				สภ. กงไกรลาส 30 ตัวอย่าง	ต.บ้านกร่าง ต.ป่าแฝก ต.กง

กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 2 สุ่มอำเภอ 3 อำเภอ	กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 3 สุ่มย่านชุมชนหรือย่านการค้า
กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 7 (302 ตัวอย่าง)	ภ.จว. สมุทรสาคร 100 ตัวอย่าง	สภ. เมืองสมุทรสาคร 40 ตัวอย่าง	ต.มหาชัย
			ต.ท่าทราย
			ต.ท่าจีน
		สภ. กระทุ่มแบน 30 ตัวอย่าง	ต.ตลาดกระทุ่มแบน
			ต.ท่าไม้
			ต.บางยาง
		สภ. บ้านแพ้ว 30 ตัวอย่าง	ต.บ้านแพ้ว
			ต.หลักสอง
			ต.เจ็ดริ้ว
	ภ.จว. ประจวบคีรีขันธ์ 102 ตัวอย่าง	สภ. เมือง 30 ตัวอย่าง	ต.ประจวบคีรีขันธ์
			ต.เกาะหลัก
			ต.คลองวาฬ
		สภ. กุยบุรี 40 ตัวอย่าง	ต.กุยบุรี
			ต.ดอนยายหนู
			ต.เขาแดง
สภ. ปราณบุรี 32 ตัวอย่าง		ต.ปราณบุรี	
		ต.เขาน้อย	
		ต.วังก้ง	
ภ.จว. เพชรบุรี 100 ตัวอย่าง	สภ. เมืองเพชรบุรี 40 ตัวอย่าง	ต.ท่าราบ	
		ต.นาุ้ง	
		ต.ต้นมะม่วง	
	สภ. บ้านลาด 30 ตัวอย่าง	ต.บ้านลาด	
		ต.ตำหฤ	
		ต.ถ้ำรงค์	

กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 2 สุ่มอำเภอ 3 อำเภอ	กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 3 สุ่มย่านชุมชนหรือย่านการค้า
		สภ. เขาย้อย 30 ตัวอย่าง	ต.เขาย้อย ต.ทับคาบ ต.หนองปรัง
กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 8 (300 ตัวอย่าง)	ภ.จว. ชุมพร 100 ตัวอย่าง	สภ. เมืองชุมพร 38 ตัวอย่าง	อ.ท่าตะเภา
			ต.ตากแดด
			ต.บางหมาก
		สภ. ท่าแซะ 31 ตัวอย่าง	ต.ท่าแซะ
			ต.ท่าข้าม
			ต.นากระตาม
	สภ. สวี 31 ตัวอย่าง	ต.นาโพธิ์	
		ต.ปากแพรก	
		ต.ท่าหิน	
	ภ.จว. สุราษฎร์ธานี 100 ตัวอย่าง	สภ. เมืองสุราษฎร์ธานี 40 ตัวอย่าง	ต.ตลาด
			ต.บางชนะ
			ต.คลองฉนาก
สภ. กาญจนดิษฐ์ 32 ตัวอย่าง		ต.กะแดะ	
		ต.ช้างซ้าย	
		ต.พลายวาส	
สภ. ดอนสัก 28 ตัวอย่าง		ต.ดอนสัก	
		ต.ชลคราม	
		ต.ไชยคราม	
ภ.จว. ระนอง	สภ. เมืองระนอง 40 ตัวอย่าง	ต.เขานิเวศน์	
		ต.บางรีน	
		ต.หาดส้มแป้น	

กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 2 สุ่มอำเภอ 3 อำเภอ	กลุ่มตัวอย่างชั้นที่ 3 สุ่มย่านชุมชนหรือย่านการค้า		
		สภ. กะเปอร์ 30 ตัวอย่าง	ต.กะเปอร์ ต.เขี้ยวเหลือง ต.บางหิน		
		สภ. ละอุ่น 30 ตัวอย่าง	ต.ละอุ่นใต้ ต.บางพระใต้ ต.บางแก้ว		
		กองบัญชาการ ตำรวจภูธรภาค 9 (302 ตัวอย่าง)	ภ.จว. สงขลา 100 ตัวอย่าง	สภ. เมืองสงขลา 40 ตัวอย่าง	ต.บ่อทราย ต.เขารูปช้าง ต.เกาะยอ
				สภ. หาดใหญ่ 30 ตัวอย่าง	ต.หาดใหญ่ ต.คอหงส์ ต.ควนลัง
				สภ. นาหม่อม 30 ตัวอย่าง	ต.นาหม่อม ต.ทุ่งขมิ้น ต.คลองหรีง
				สภ. เมืองยะลา 40 ตัวอย่าง	ต.สะเตง ต.ท่าสาป ต.หน้าถ้ำ
สภ. รามัน 30 ตัวอย่าง	ต.กายูบอเกาะ ต.ตะเล๊ะหะลือ ต.บาลอ				
สภ. กรงปินัง 30 ตัวอย่าง	ต.กรงปินัง ต.สะเอะ ต.ห้วยกระทิง				

กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 1 สุ่มภาคละ 3 จังหวัด		กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 2 สุ่มอำเภอ 3 อำเภอ	กลุ่มตัวอย่างขั้นที่ 3 สุ่มย่านชุมชนหรือย่านการค้า
ภ.จว. ปัตตานี 100 ตัวอย่าง	สภ. เมืองปัตตานี 40 ตัวอย่าง	ต.สะบารัง	
		ต.รูสะมิแล	
		ต.ปะกาฮะรัง	
	สภ. หนองจิก 30 ตัวอย่าง	ต.ตุง	
		ต.เกาะเปาะ	
		ต.ดอนรัก	
	สภ. ยะรัง 30 ตัวอย่าง	ต.ยะรัง	
		ต.ประจัน	
		ต.วัด	
กองบัญชาการตำรวจนครบาล (315 ตัวอย่าง)	บก.น. 9 82 ตัวอย่าง	ภาษีเจริญ	
	บก.น. 5 158 ตัวอย่าง	พระโขนง	
	บก.น. 7 75 ตัวอย่าง	ตลิ่งชัน	

3.3 การดำเนินการสำรวจข้อมูล

1) ประชุมทีมงานสำหรับการเก็บข้อมูลในพื้นที่ พร้อมทั้งอธิบายรายละเอียดของเครื่องมือการสำรวจ วิธีการสำรวจ และวิธีการบันทึกข้อมูลให้แก่ทีมเก็บข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ชัดเจนและสามารถดำเนินการเก็บข้อมูลได้ตามแผนงานที่กำหนด

2) ลงพื้นที่เพื่อดำเนินการสำรวจ

2.1) ทีมเก็บข้อมูลแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับสิทธิของผู้ให้ข้อมูลในการปฏิเสธไม่ให้ข้อมูลโดยไม่เป็นการบังคับ ตลอดจนการสร้างใจไว้วางใจให้ผู้ตอบมั่นใจว่าข้อมูลที่ตนเองให้ในแบบสำรวจจะเป็นความลับ และผลของการให้ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมและการกระทำผิดของตนเองจะไม่นำไปสู่การถูกลงโทษหรือดำเนินการในกระบวนการยุติธรรมในภายหลัง

2.2) ข้อคำถามบางข้อซึ่งมีเป็นประเด็นละเอียดอ่อน เพื่อให้ตัวอย่างตอบข้อมูลที่ถูกต้องและเป็นจริงที่สุด ดังนั้นบริเวณจุดที่ทำการสัมภาษณ์ควรมีความเป็นส่วนตัว หลีกเลี่ยงไม่ให้มีบุคคลอื่น ๆ เช่น คนรู้จัก เพื่อนบ้านใกล้เคียง ข้าราชการท้องถิ่น คนแปลกหน้า อยู่ในบริเวณดังกล่าว

2.3) กรณีมีข้อคำถามบางข้อที่ผู้ให้ข้อมูลไม่ยินดีที่จะตอบ ควรอธิบายชี้แจงถึงวัตถุประสงค์ในการสัมภาษณ์เพื่อที่จะนำข้อมูลดังกล่าวมาใช้กำหนดยุทธศาสตร์ นโยบาย และแนวทางการแก้ปัญหาของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องโดยข้อมูลในการศึกษาคั้งนี้จะรายงานผลโดยภาพรวม ไม่ระบุผลเป็นรายบุคคลหรือบ่งบอกว่าผู้ตอบนั้นเป็นใคร หากชี้แจงถึงวัตถุประสงค์ในการสัมภาษณ์แล้ว ตัวอย่างยังคงยืนยันที่จะไม่ตอบ ให้กล่าวขอบคุณและขออนุญาตจบการสัมภาษณ์

2.4) กรณีผู้แทนครัวเรือนบางแห่งไม่สามารถให้รายละเอียดข้อมูลได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ ให้ทีมเก็บข้อมูลมอบเบอร์โทรศัพท์หรือช่องทางในการติดต่อกลับแก่หัวหน้าครัวเรือน และเจ้าหน้าที่ควรขอเบอร์โทรศัพท์ติดต่อตัวแทนครัวเรือน เพื่อติดต่อมายังผู้แทนครัวเรือนเพื่อสอบถามรายละเอียดให้ครบถ้วนสมบูรณ์หรือในกรณีผู้แทนครัวเรือนไม่สามารถให้ข้อมูลได้หรือให้รายละเอียดไม่ครบถ้วนจนอาจทำให้ข้อมูลคลาดเคลื่อน ให้ประสานงานหัวหน้าครัวเรือนสำหรับติดต่อและนัดหมายมาทำการสัมภาษณ์ในภายหลังได้

2.5) กรณีพบปัญหาข้อขัดข้องหรือข้อสงสัยแนวทางปฏิบัติในแบบสอบถาม ให้แจ้งหัวหน้าทีมเก็บข้อมูลทันที เพื่อวินิจฉัยเป็นกรณีไป

3.4 การวิเคราะห์ผลการสำรวจและข้อค้นพบ

1) การวิเคราะห์ผลการสำรวจข้อมูลต้องครอบคลุมประเด็น ดังต่อไปนี้

1.1) ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ (ผู้แทนครัวเรือน)

1.2) ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ประกอบด้วย

1.2.1) ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

1.2.2) ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม

1.2.3) ลักษณะของผู้ก่อเหตุ

1.2.4) ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

1.2.5) พฤติการณ์แห่งคดี

1.2.6) ข้อมูลการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

1.3) ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

1.4) ความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

- 1.5) ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม
- 2) วิเคราะห์และจัดทำข้อเสนอแนะ/แนวทางที่นำไปสู่การพัฒนาแนวทางการป้องกันแก้ปัญหาอาชญากรรมของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โดยจัดทำเป็นข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ และข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ
- 3) จัดประชุมนำเสนอผลงาน เพื่อนำข้อเสนอแนะไปพัฒนารายงานการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนฉบับสมบูรณ์
- 4) จัดทำรายงานการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2565 ฉบับสมบูรณ์ พร้อมด้วยบทสรุปผู้บริหารภาษาไทยและภาษาอังกฤษ รวมทั้งผลการวิเคราะห์ข้อมูล ข้อเสนอแนะ และจัดทำ One Concept Paper

3.5 การพัฒนาเครื่องมือในการจัดเก็บข้อมูล

ในการสำรวจข้อมูลตามโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ. 2565 คณะผู้วิจัยได้มีการพัฒนาเว็บแอปพลิเคชัน สำหรับการจัดเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งอำนวยความสะดวกให้ผู้เก็บข้อมูลสามารถจัดเก็บข้อมูลได้ง่ายและสะดวกรวดเร็วมมากขึ้น เนื่องจากการจัดเก็บข้อมูลในรูปแบบเดิมมีแบบสอบถามจำนวนหลายชุด การจัดเก็บข้อมูลจะเริ่มจากแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลและข้อมูลพื้นที่พักอาศัยของผู้ตอบแบบสอบถาม จากนั้นจึงสอบถามรายละเอียดครัวเรือน และประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของสมาชิกในครัวเรือน แต่ในการจัดเก็บข้อมูลครั้งนี้ การทำงานของระบบเว็บแอปพลิเคชัน จะมีการเก็บและบันทึกข้อมูลตามลำดับเป็นช่วงชั้น (Layer) กล่าวคือ เมื่อเก็บข้อมูลส่วนแรกที่เป็นข้อมูลส่วนบุคคลและข้อมูลพื้นที่พักอาศัยของผู้ตอบแบบสอบถามแล้ว ระบบจะบันทึกข้อมูล และข้อมูลจะถูกถ่ายโอนไปยังแบบสอบถามตามลำดับช่วงชั้น (Layer) ต่อไปโดยอัตโนมัติ โดยไม่จำเป็นต้องบันทึกข้อมูลในส่วนแรกใหม่ ส่วนข้อมูลสำคัญจะบันทึกผ่านระบบหลังบ้าน (back-end system) ทำให้ผู้เก็บข้อมูลไม่สับสนจากแบบสอบถามที่มีจำนวนหลายชุดและหลายช่วงชั้น

นอกจากนี้ ในการเก็บข้อมูลประสบการณ์การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ที่มีทั้งส่วนที่เป็นข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นผู้แทนครัวเรือน และข้อมูลของสมาชิกในครัวเรือน ระบบจะทำการบันทึกข้อมูลรายบุคคลทั้งสองส่วนแยกออกจากกันอย่างชัดเจน ซึ่งเป็นการลดปัญหาความซ้ำซ้อนในการบันทึกเหตุการณ์อาชญากรรมเดียวกัน ทั้งนี้ ระบบการจัดเก็บข้อมูลดังกล่าว มีขอบเขตการทำงาน ประกอบด้วย 3 ส่วนหลัก ได้แก่ การแสดงผล การจัดเก็บข้อมูล และการประมวลผล ตามภาพที่ 3.1

ภาพรวมขอบเขตการทำงานของระบบ



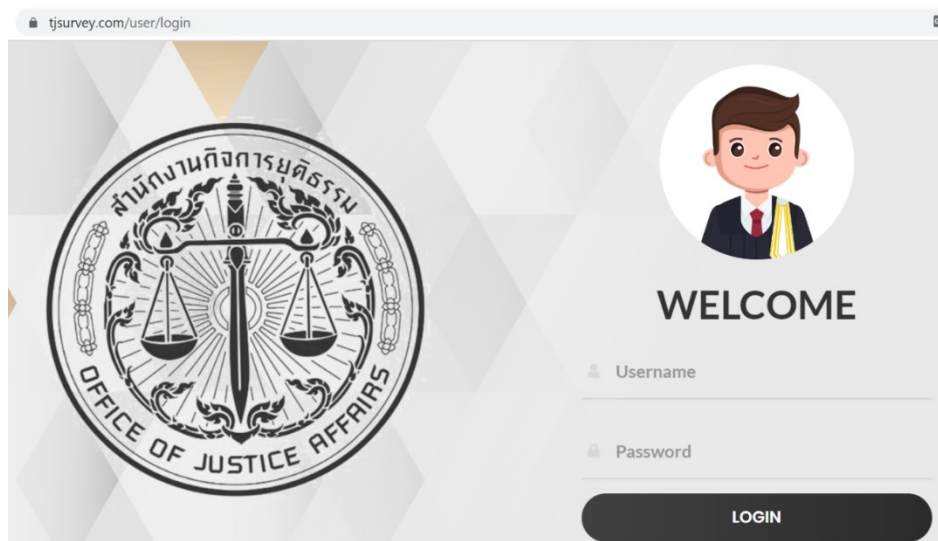
แผนภาพ 3.1 แสดงภาพรวมขอบเขตการทำงานของระบบ

โดยระบบการจัดเก็บข้อมูล มีรายละเอียดการทำงานในระบบในแต่ละส่วน ดังนี้

3.5.1 การแสดงผล

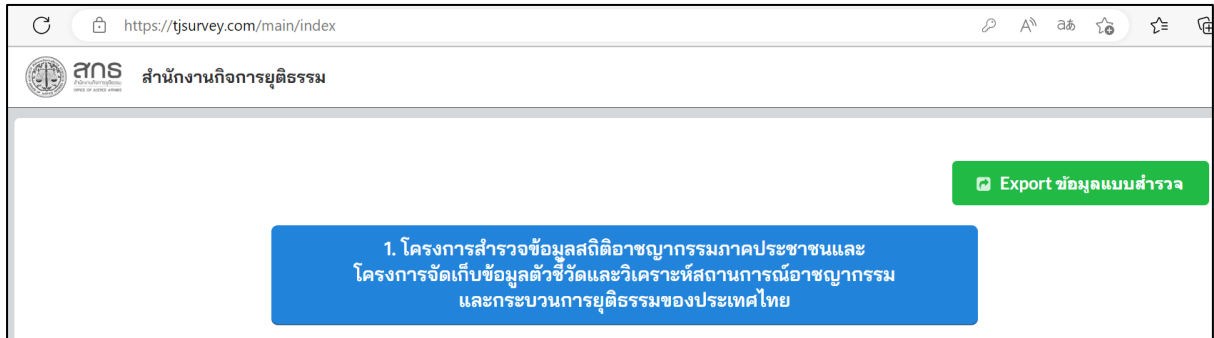
การแสดงผลของเว็บแอปพลิเคชันนี้ พัฒนาด้วยภาษา PHP โดยใช้งานผ่านเฟรมเวิร์ค CodeIgniter และ JavaScript jQuery ในส่วนของหน้าจอได้พัฒนาให้อยู่ในรูปแบบของ Responsive Web ที่มีความสวยงาม ใช้งานง่าย สามารถใช้งานผ่านอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่รองรับการทำงานของระบบได้ โดยเมื่อเปิดใช้งานระบบ จะมีการแสดงผล ดังนี้

1) การลงทะเบียนใช้งาน ผู้ใช้งานจะต้องทำการลงทะเบียนการใช้งาน และเข้าสู่ระบบ ก่อนนำเข้าสู่ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจ ดังภาพที่ 3.2



แผนภาพ 3.2 เว็บแอปพลิเคชัน www.tjsurvey.com

2) เมื่อเข้าสู่ระบบแล้วผู้ใช้งานจึงเลือกประเภทแบบสอบถามที่ต้องการใช้ในการจัดเก็บข้อมูล โดยแบบสอบถามโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนจะอยู่ในหัวข้อที่ 1 ดังภาพที่ 3.3



แผนภาพ 3.3 เมนูสำหรับใช้ในการสำรวจข้อมูล

3) เมื่อเลือกเมนูแบบสอบถามโครงการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนแล้ว จะปรากฏเป็นแบบสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่ต้องกรอกข้อมูลทั้งหมด 6 ส่วนย่อย ดังนี้

- (1) ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม
- (2) แบบสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน
- (3) แบบสำรวจข้อมูลความรู้สึกลัวหวาดกลัวภัยอาชญากรรม
- (4) แบบสำรวจข้อมูลความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- (5) แบบสำรวจความพึงพอใจต่อระบบป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม
- (6) แบบสำรวจเป้าหมายแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals :SDGs) ปรากฏตามภาพที่ 3.4 และ 3.5

แผนภาพ 3.4 ตัวอย่างหน้าจอสำหรับกรอกข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

1. แบบสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน
2. แบบสำรวจข้อมูลความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม
3. แบบสำรวจข้อมูลความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
4. แบบสำรวจความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม
5. แบบสำรวจแบบสำรวจเป้าหมายแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs)

แผนภาพ 3.5 ตัวอย่างหน้าจอสำหรับใช้สำรวจข้อมูลทั้ง 5 แบบฟอร์ม

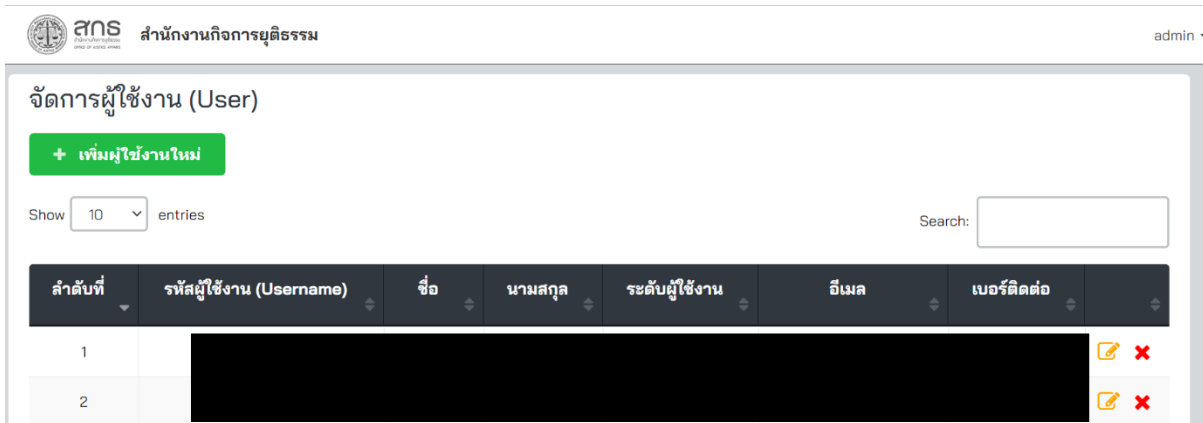
3.5.2 การจัดเก็บข้อมูล

ในการจัดเก็บข้อมูลเมื่อผู้ใช้งานนำเข้าข้อมูลที่ได้จากการสำรวจแล้ว ข้อมูลจะถูกจัดเก็บในระบบ MySQL ซึ่งเป็นระบบจัดการฐานข้อมูลเชิงวัตถุ (Object Relational Database Management หรือ ORDBMS) ที่สามารถทำงานผ่านระบบปฏิบัติการได้หลากหลายไม่ว่าจะเป็น Linux Unix และ Windows

การจัดเก็บข้อมูลประกอบด้วย 2 ส่วนย่อย ดังนี้

1) ข้อมูลแบบสำรวจสถิติอาชญากรรม ทั้ง 6 ส่วนย่อย ตามที่ได้นำเสนอในหัวข้อ 3.5.1

2) ข้อมูลผู้ใช้งานในระบบ ซึ่งเป็นส่วนที่ผู้ดูแลระบบสามารถดำเนินการเพิ่ม ลบ หรือแก้ไขข้อมูลผู้ใช้งานระบบได้ ดังแสดงในภาพที่ 3.6



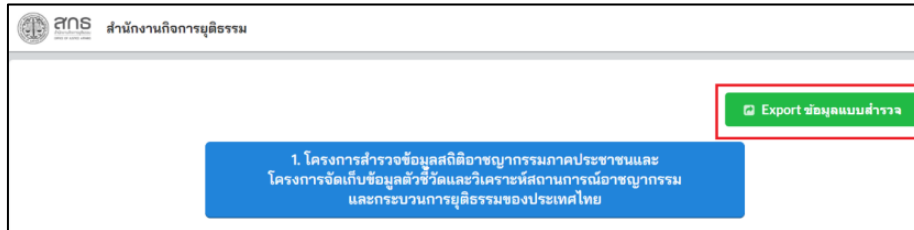
แผนภาพ 3.6 หน้าจอสำหรับจัดการผู้ใช้งาน (User)

3.5.3 การประมวลผล

การประมวลผล (Web Backend) คือ ส่วนที่ดำเนินการประมวลผลข้อมูลของแบบสำรวจ ถูกพัฒนาด้วยภาษา PHP (PHP Hypertext Preprocessor) โดยใช้งานผ่านเฟรมเวิร์ค CodeIgniter ประกอบด้วยฟังก์ชันการทำงาน 2 ส่วนย่อย คือ

- 1) ฟังก์ชันสำหรับใช้ในการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลในแบบสำรวจ
- 2) ฟังก์ชันในการ Export ข้อมูลแบบสำรวจหลังจากที่ทำแบบสำรวจเสร็จเรียบร้อยแล้ว

ตามภาพที่ 3.7



แผนภาพ 3.7 เมนูสำหรับใช้ในการ Export ข้อมูลเพื่อนำไปวิเคราะห์

ในส่วนตัวอย่างไฟล์ที่ Export ออกมาจะอยู่ในรูปแบบ csv ซึ่งสะดวกต่อการนำข้อมูลไปใช้ในการวิเคราะห์ได้ต่อไป ดังนี้

1) ข้อมูลส่วนบุคคลและพื้นที่พักอาศัยของผู้ตอบแบบสอบถามถูกจัดเก็บในตารางข้อมูล survey_profiles.csv ซึ่งสามารถนำข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถามส่วนนี้ไปใช้กับข้อมูลตารางอื่น ๆ ได้อัตโนมัติโดยไม่ต้องบันทึกข้อมูลใหม่

2) ข้อมูลการสำรวจอื่น ๆ จะถูกจัดเก็บในตารางข้อมูลต่าง ๆ โดยที่ไม่ต้องบันทึกข้อมูลส่วนบุคคลและพื้นที่พักอาศัยของผู้ตอบแบบสอบถามใหม่ ดังนี้

- ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนถูกจัดเก็บในตารางข้อมูล survey_victim.csv และข้อมูลอาชญากรรมที่เหยื่อประสบเหตุ ซึ่งเป็นรายละเอียดสำคัญสำหรับการวิเคราะห์ เช่น ความเกี่ยวข้องกับผู้ก่อเหตุ การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ ความเสียหายที่ได้รับ ถูกจัดเก็บในตาราง survey_victims_crimes.csv โดยเหยื่อแต่ละรายมีโอกาสที่จะประสบเหตุอาชญากรรมได้มากกว่า 1 ครั้ง ซึ่งระบบสามารถเพิ่มเติมเหตุอาชญากรรมในแบบบันทึกข้อมูลได้

- ข้อมูลความรู้สึกลัวหวาดกลัวภัยอาชญากรรม ถูกจัดเก็บในตาราง survey_panic_in_crimes.csv









- ข้อมูลความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ถูกจัดเก็บไว้ในตาราง survey_trust_for_security.csv

- ข้อมูลความพึงพอใจต่อระบบป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม ถูกจัดเก็บไว้ในตาราง survey_satisfaction.csv

- ข้อมูลการสำรวจเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) ถูกจัดเก็บไว้ในตาราง survey_sdgs.csv

3) ข้อมูลผู้ใช้งาน จะถูกจัดเก็บไว้ในตาราง user.csv

โดยตัวอย่างข้อมูลที่ถูก Export ดังกล่าวปรากฏตามภาพที่ 3.8

-  survey_panic_in_crimes.csv
-  survey_profile.csv
-  survey_satisfaction.csv
-  survey_sdgs.csv
-  survey_trust_for_security.csv
-  survey_victims.csv
-  survey_victims_crimes.csv
-  users.csv

แผนภาพ 3.8 ตัวอย่างข้อมูลที่ถูก Export ออกมาจากระบบ

ทั้งนี้ ข้อมูลที่ได้จากการจัดเก็บทั้งหมดจะถูกแยกเป็นหมวดหมู่ในรูปแบบตารางเพื่อให้ง่ายต่อการนำมาวิเคราะห์และสรุปผลการจัดเก็บข้อมูล และยังสามารถนำมาพัฒนาเป็นฐานข้อมูลขนาดใหญ่ (Big Data) ได้ต่อไปในอนาคต

3.6 ระยะเวลาการดำเนินงาน

การดำเนินการใช้ระยะเวลาทั้งสิ้น 180 วัน นับตั้งแต่เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2565 - มิถุนายน พ.ศ. 2566

กิจกรรม/ระยะเวลา (เดือน)	ธ.ค.	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.
1. กำหนดแผนงานการสำรวจข้อมูล ทบทวนเครื่องมือ การสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม และกำหนดพื้นที่และกลุ่มเป้าหมาย							
2. กำหนดมาตรฐานการเก็บข้อมูล การบันทึกผล เข้าสู่ระบบ และจัดเตรียมการลงพื้นที่เก็บข้อมูล							
3. ส่งงานงวดที่ 1 ภายใน 20 วัน นับแต่ทำสัญญา							
4. คัดเลือกทีมเก็บข้อมูลและฝึกอบรม ประสานหน่วยงาน ในพื้นที่ ลงพื้นที่เก็บข้อมูล							
5. วิเคราะห์ผลและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจข้อมูล จากแบบสำรวจ							
6. ส่งงานงวดที่ 2 ภายใน 120 วัน นับแต่ทำสัญญา							

กิจกรรม/ระยะเวลา (เดือน)	ธ.ค.	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.
7. นำผลการวิเคราะห์ที่ได้ มาทำการทบทวนและพัฒนาเป็นข้อเสนอแนะ/แนวทาง รวมทั้งจัดประชุม/สัมมนาเพื่อนำเสนอผลการสำรวจ							
8. ส่งงานงวดที่ 3 ภายใน 180 วัน นับแต่ทำสัญญางานเสร็จสมบูรณ์							

3.7 การบริหารจัดการ การควบคุมกิจกรรม หรือกระบวนการเพื่อลดความเสี่ยง

ขั้นตอนการดำเนินงาน	การบริหารปัจจัยและแผนการควบคุมกิจกรรม	ความเสี่ยงที่เกี่ยวกับโครงการ	วิธีการบริหารความเสี่ยง
กำหนดแผนงานในการสำรวจข้อมูลและทบทวนเครื่องมือการสำรวจข้อมูล	- จัดทำแผนการดำเนินงานโครงการอย่างชัดเจน	- การดำเนินงานล่าช้าหรือไม่เป็นไปตามแผนการดำเนินโครงการ	- ประสานงานกับสำนักงานกิจการยุติธรรมทันทีเพื่อแก้ไขแผนการดำเนินการให้เหมาะสมกับสถานการณ์
	- ทบทวนเครื่องมือการสำรวจข้อมูลร่วมกับสำนักงานกิจการยุติธรรม	- เครื่องมือที่ปรับปรุงยังไม่ครอบคลุมบริบทหรือสถานการณ์อาชญากรรมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว	- ทำความเข้าใจกับทีมงานเก็บข้อมูลว่าบริบทหรือสถานการณ์อาชญากรรมที่เปลี่ยนแปลงมีความสำคัญต่อการสำรวจ หากพบให้ทำการบันทึกพฤติการณ์แห่งคดีหรือข้อมูลที่เกี่ยวข้องโดยละเอียด - เมื่อลงพื้นที่ ทีมจัดเก็บข้อมูลสามารถประสานหัวหน้าทีมจัดเก็บหรือหัวหน้าโครงการได้ทันที เพื่อหารือในประเด็นเกี่ยวกับปัญหาเครื่องมือการจัดเก็บ
กำหนดมาตรฐานการเก็บข้อมูลและการบันทึกผล	- อบรมทีมผู้จัดเก็บข้อมูลเพื่ออธิบายเกี่ยวกับรายละเอียดของเครื่องมือการสำรวจ วิธีการสำรวจ วิธีการบันทึกผลและหลักจริยธรรมในการวิจัยในมนุษย์	- ทีมผู้จัดเก็บข้อมูลมีความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนในกระบวนการเก็บข้อมูล - การสัมภาษณ์ไม่เป็นไปตามหลักจริยธรรมในการวิจัยในมนุษย์	- หัวหน้าทีมจัดเก็บข้อมูลติดตามการลงพื้นที่ของทีมจัดเก็บข้อมูลอย่างใกล้ชิดและทบทวนผลการจัดเก็บข้อมูล เพื่อตรวจสอบความคลาดเคลื่อนของข้อมูลตลอดการลงพื้นที่ - เน้นย้ำหลักจริยธรรมในการวิจัยในมนุษย์กับทีมเก็บข้อมูล

ขั้นตอนการดำเนินงาน	การบริหารปัจจัยและ แผนการควบคุมกิจกรรม	ความเสี่ยงที่เกี่ยวกับโครงการ	วิธีการบริหารความเสี่ยง
จัดเตรียมการลงพื้นที่ เก็บข้อมูล	- กำหนดแผนการเก็บข้อมูลในแต่ละ พื้นที่และประสานงานหน่วยงาน ในพื้นที่	- การประสานงานล่าช้าเนื่องจากการ ดำเนินงานผิดไปจากแผนการดำเนิน โครงการ	- ดำเนินการจัดเตรียมการลงพื้นที่ข้อมูลคู่ขนานไปกับ การประสานหน่วยงาน - ส่งเอกสารทางออนไลน์เพื่อลดขั้นตอนการดำเนินงาน ที่เกี่ยวข้องกับเอกสาร
ดำเนินการลงพื้นที่เก็บ ข้อมูล	- กำหนดแผนการจัดเก็บข้อมูลและ ประสานงานทีมจัดเก็บข้อมูล - จัดเตรียมอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ สำหรับเก็บข้อมูล - ชี้แจงข้อควรระวังในการจัดเก็บ ข้อมูล โดยเฉพาะหลักการสัมภาษณ์ และหลักจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์	- สถานการณ์แพร่ระบาดของไวรัส โควิด-19 กลับมารุนแรง	- กรณีล็อกดาวน์ เตรียมทีมงานจัดเก็บข้อมูลในพื้นที่ ด้วยการเชิญตัวแทนจากสำนักงานยุติธรรมชุมชน เข้าร่วมการอบรมออนไลน์พร้อมกับทีมงานจัดเก็บข้อมูล - กรณีไม่มีการล็อกดาวน์ ให้ผู้จัดเก็บข้อมูลตรวจ ATK ก่อนลงพื้นที่ทุกครั้ง และสวมใส่หน้ากากอนามัย เว้นระยะห่าง และล้างมือด้วยแอลกอฮอล์
		- ไม่สามารถเก็บข้อมูลในพื้นที่ ที่คัดเลือก	- พิจารณาจังหวัดสำรองโดยเลือกจังหวัดที่มีผลิตภัณฑ์ มวลรวมจังหวัดต่อคนในภูมิภาคเดียวกันที่ใกล้เคียงกับ จังหวัดที่ได้รับการคัดเลือก
		- อคติที่เกิดจากการจัดเก็บข้อมูลหรือ พบข้อมูลผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม น้อย/ไม่พบเลย	- จัดแผนการลงพื้นที่เก็บข้อมูลให้ครอบคลุมทั้งวัน ทำงานและวันหยุดสุดสัปดาห์ เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่มี ความหลากหลายทั้งด้านอาชีพและอายุ - หัวหน้าทีมจัดเก็บข้อมูลลงตรวจสอบการจัดเก็บข้อมูล เป็นพิเศษในพื้นที่ที่มีปัญหา

ขั้นตอนการดำเนินงาน	การบริหารปัจจัยและแผนการควบคุมกิจกรรม	ความเสี่ยงที่เกี่ยวกับโครงการ	วิธีการบริหารความเสี่ยง
วิเคราะห์ผลและข้อค้นพบที่ได้จากการสำรวจ	- กำหนดกรอบในการวิเคราะห์ผล การสำรวจ	- พบข้อมูลที่มีความคลาดเคลื่อนสูง หรือมีค่าผิดปกติ	- รายงานเกี่ยวกับข้อมูลที่มีความคลาดเคลื่อนหรือ ค่าผิดปกติต่อสำนักงานกิจการยุติธรรม และกำหนด แนวทางในการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าว
		- ระบบจัดเก็บข้อมูลมีความผิดพลาด ทำให้ไม่สามารถวิเคราะห์ข้อมูลได้	- เตรียมการสำรองข้อมูลในระบบอื่นควบคู่กับระบบ จัดเก็บข้อมูลหลัก - เนื่องจากการจัดเก็บข้อมูลแบบออนไลน์ จึงสามารถดำเนินการวิเคราะห์และตรวจสอบความ คลาดเคลื่อนและค่าผิดปกติของข้อมูลไปพร้อมกับ การจัดเก็บข้อมูลได้
จัดประชุมนำเสนอผลการ สำรวจ	- ประสานหน่วยงานและนักวิชาการ เพื่อเข้าร่วมประชุมรับฟังผลการ สำรวจ	- หน่วยงานที่เข้าร่วมประชุมไม่ได้ มีความเกี่ยวข้องกับประเด็นที่สำรวจ	- พิจารณานักวิชาการหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม ร่วมกับสำนักงานกิจการยุติธรรม
	- ประชุมเพื่อนำเสนอผลการสำรวจ ให้แก่ผู้แทนหน่วยงานด้านการป้องกัน	- สถานการณ์แพร่ระบาดของไวรัส โควิด-19 กลับมารุนแรง	- เตรียมจัดการประชุมในรูปแบบออนไลน์
	- อาชญากรรมและหน่วยงานยุติธรรม ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งนักวิชาการที่สนใจ	- หน่วยงานไม่สามารถเข้าร่วมการ ประชุมหรือไม่มีส่วนร่วมในการให้ ข้อเสนอแนะ/ความคิดเห็น	- ให้หน่วยงานที่ไม่สามารถเข้าร่วม/ไม่ประสงค์ แสดงความคิดเห็นในการประชุม สามารถส่ง ความคิดเห็นผ่านทางช่องทางอื่น ๆ เช่น มีหนังสือสรุป

ขั้นตอนการดำเนินงาน	การบริหารปัจจัยและ แผนการควบคุมกิจกรรม	ความเสี่ยงที่เกี่ยวกับโครงการ	วิธีการบริหารความเสี่ยง
		<p data-bbox="981 427 1402 587">- ระยะเวลาในการนำเสนอไม่เพียงพอต่อการรับฟังข้อมูลและแสดงความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมประชุม</p>	<p data-bbox="1424 320 1980 411">ความคิดเห็นของหน่วยงาน แสดงความคิดเห็นทางอีเมลของโครงการและทางช่องทางออนไลน์อื่น ๆ</p> <p data-bbox="1424 437 1966 528">- จัดส่งเอกสารข้อมูลผลการสำรวจให้แก่ผู้เข้าร่วมประชุมก่อนการจัดประชุม</p> <p data-bbox="1424 553 2029 756">- สามารถส่งความคิดเห็นผ่านทางช่องทางอื่น ๆ เช่น มีหนังสือสรุปความคิดเห็นของหน่วยงาน แสดงความคิดเห็นทางอีเมลของโครงการและทางช่องทางออนไลน์อื่น ๆ</p>

บทที่ 4

ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2565

การจัดเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2565 ในครั้งนี้ได้ทำการเก็บข้อมูลในพื้นที่ 3 กองบังคับการตำรวจนครบาล และ 27 จังหวัดทั่วประเทศ ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 3,021 ตัวอย่าง ซึ่งเป็นผู้แทนครัวเรือน โดยผู้แทนครัวเรือนดังกล่าวสามารถให้ข้อมูลอาชญากรรมของประชาชนกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นสมาชิกในครัวเรือนจำนวน 8,032 คน รายงานในส่วนนี้ได้นำเสนอผลการสำรวจข้อมูล ได้แก่ ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ลักษณะทั่วไปของอาชญากรรมและผู้ก่อเหตุ พฤติการณ์แห่งคดี ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม และข้อมูลการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม ผลการสำรวจข้อมูลเหยื่อที่เคยมีประสบการณ์ถูกกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี ลักษณะอาชญากรรมในเชิงพื้นที่ แล้วนำมารายงานรายละเอียดข้อมูลสำคัญที่เกี่ยวข้อง ตามหัวข้อดังต่อไปนี้

4.1 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ

การสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนโดยการสุ่มตัวอย่างจากประชากรทั่วไป เพื่อสอบถามถึงข้อมูลการประสบเหตุอาชญากรรมและความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมภายในปี พ.ศ. 2565 พบว่ามีจำนวนประชากรผู้ตอบแบบสำรวจทั้งหมด 3,021 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 1,737 คน คิดเป็นร้อยละ 57.50 เพศชายจำนวน 1,261 คน คิดเป็นร้อยละ 41.74 และเพศทางเลือกจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 0.76

เมื่อแบ่งตามช่วงอายุพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 46 – 55 ปี จำนวน 670 คน คิดเป็นร้อยละ 22.18 รองลงมา อยู่ในช่วงอายุ 36 - 45 ปี จำนวน 626 คน คิดเป็นร้อยละ 20.72 และช่วงอายุ 56 - 65 ปี จำนวน 554 คน คิดเป็นร้อยละ 18.34

จำแนกตามการศึกษาระดับสูงสุด ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 902 คน คิดเป็นร้อยละ 29.86 รองลงมา อยู่ในระดับประถมศึกษา จำนวน 799 คน คิดเป็นร้อยละ 26.45 และระดับมัธยมศึกษา จำนวน 754 คน คิดเป็นร้อยละ 24.96

จำแนกตามอาชีพหลักส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป จำนวน 789 คน คิดเป็นร้อยละ 26.12 รองลงมา อาชีพประกอบธุรกิจจำนวน 580 คน คิดเป็นร้อยละ 19.20 และเกษตรกรกรรม จำนวน 485 คน คิดเป็นร้อยละ 16.05

แบ่งตามรายได้ต่อหัวพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในช่วง ต่ำกว่า 15,000 บาท จำนวน 1,818 คน คิดเป็นร้อยละ 60.18 รองลงมา อยู่ในช่วง 15,001 – 25,000 บาท จำนวน 750 คน คิดเป็นร้อยละ 24.83 และช่วง 25,001 - 35,000 บาท จำนวน 229 คน คิดเป็นร้อยละ 7.58

จำแนกตามสถานที่เก็บข้อมูลได้มีการกระจายตัวในพื้นที่ลักษณะต่าง ๆ อย่างครอบคลุม ตามมาตรฐานการสุ่มตัวอย่าง พบว่าส่วนใหญ่ผู้นั้นอาศัยอยู่ตามชุมชนเขตชนบท จำนวน 1,379 คน คิดเป็น ร้อยละ 45.65 รองลงมา ได้แก่ ชุมชนเขตในเมือง จำนวน 895 คน คิดเป็นร้อยละ 29.63 หมู่บ้าน/ บ้านจัดสรร (ไม่มีพนักงานรักษาความปลอดภัย รปภ.) จำนวน 285 คน คิดเป็นร้อยละ 9.43 ตามที่แสดงไว้ ทั้งหมดในตารางที่ 4.1

ตาราง 4.1 จำนวนและร้อยละข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ

ข้อมูลประชากรศาสตร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
1. เพศชาย	1,261	41.74
2. เพศหญิง	1,737	57.50
3. เพศทางเลือก	23	0.76
รวมทั้งสิ้น	3,021	100.0
อายุ		
1. 18 - 25 ปี	258	8.54
2. 26 - 35 ปี	533	17.64
3. 36 - 45 ปี	626	20.72
4. 46 - 55 ปี	670	22.18
5. 56 - 65 ปี	554	18.34
6. 66 - 75 ปี	289	9.57
8. มากกว่า 75 ปี	91	3.01
รวมทั้งสิ้น	3,021	100.0
การศึกษาระดับสูงสุด		
1. ไม่ระบุ	1	0.03
2. ไม่เคยได้รับการศึกษา	50	1.66
3. ประถมศึกษา	799	26.45
4. มัธยมศึกษา	754	24.96
5. ปวช.	137	4.53
6. ปวส.	219	7.25

ข้อมูลประชากรศาสตร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
7. กศน.	33	1.09
8. ปริญญาตรี	902	29.86
9. ปริญญาโท	118	3.91
10. สูงกว่าปริญญาโท	3	0.1
12. การศึกษาในรูปแบบอื่น	5	0.16
รวมทั้งสิ้น	3,021	100.0
อาชีพ		
1. ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ	468	15.49
2. พนักงานเอกชน	254	8.41
3. นักเรียน / นักศึกษา	104	3.44
4. รับจ้างทั่วไป	789	26.12
5. เกษตรกรรม	485	16.05
6. ประกอบธุรกิจ	580	19.20
7. ไม่ได้ประกอบอาชีพ	341	11.29
8. อื่น ๆ	0	0
รวมทั้งสิ้น	3,021	100.0
รายได้		
1. ต่ำกว่า 15,000 บาท	1,818	60.18
2. 15,001 - 25,000 บาท	750	24.83
3. 25,001 - 35,000 บาท	229	8.58
4. 35,001 - 45,000 บาท	87	2.88
5. 45,001 - 55,000 บาท	65	1.15
6. 55,001 - 65,000 บาท	24	0.79
7. 65,001 - 75,000 บาท	13	0.43
8. มากกว่า 75,000 บาท	35	1.16
รวมทั้งสิ้น	3,021	100.0

ข้อมูลประชากรศาสตร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ลักษณะที่พักอาศัยของผู้ตอบแบบสอบถาม		
1. หมู่บ้าน/บ้านจัดสรร (มี รปภ.)	135	4.47
2. หมู่บ้าน/บ้านจัดสรร (ไม่มี รปภ.)	285	9.43
3. ที่พักอาศัยในเขตเมือง	895	29.63
4. ที่พักอาศัยในเขตชนบท	1,379	45.65
5. ชุมชนแออัด	49	1.62
6. ย่านการค้า/ธุรกิจ	80	2.65
7. เขตอุตสาหกรรม	4	0.13
8. เขตเกษตรกรรม	183	6.06
9. ชุมชนประมง	11	0.36
10. อื่น ๆ	0	0
รวมทั้งสิ้น	3,021	100.0

จากข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ ดังแสดงในตารางที่ 4.1 ผู้ตอบแบบสำรวจจำนวน 3,021 คนนี้ เป็นตัวแทนของสมาชิกภายในครัวเรือนของตนเองที่ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการเกิดเหตุอาชญากรรมของสมาชิกครัวเรือนตนเองแทนสมาชิกในครัวเรือนทั้งหมด จากกลุ่มตัวอย่างผู้แทนสมาชิกครัวเรือนจำนวน 3,021 คน ได้ให้ข้อมูลของสมาชิกครัวเรือนจำนวน 8,032 คน ซึ่งเป็นจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มีการสอบถามข้อมูลการประสบเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม โดยจากข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง 8,032 คน สามารถจำแนกข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างสมาชิกในครัวเรือนทั้งหมดได้ดังนี้

จำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่างมีผู้ที่เป็นเพศชาย จำนวน 3,672 คน คิดเป็นร้อยละ 45.72 เป็นเพศหญิง จำนวน 4,246 คน คิดเป็นร้อยละ 52.86 เพศทางเลือก จำนวน 79 คน คิดเป็นร้อยละ 0.98 และไม่ระบุ 35 คน คิดเป็นร้อยละ 0.44

แบ่งตามช่วงอายุพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุ 46 – 55 ปี จำนวน 1,376 คน คิดเป็นร้อยละ 18.8 รองลงมา อยู่ในช่วงอายุ 56 – 65 ปี จำนวน 1,205 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 และช่วงอายุ 36 – 45 ปี จำนวน 1,316 คน คิดเป็นร้อยละ 15.4 ตามที่แสดงไว้ในตารางที่ 4.2

ตาราง 4.2 จำนวนและร้อยละข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของสมาชิกในครัวเรือน

ข้อมูลทางประชากรศาสตร์	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
1. เพศชาย	3,672	45.72
2. เพศหญิง	4,246	52.86
3. เพศทางเลือก	79	0.98
4. ไม่ระบุ	35	0.44
รวมทั้งสิ้น	8,032	100.0
อายุ		
1. ต่ำกว่า 15 ปี	823	12
2. 15 - 18 ปี	359	4.3
3. 19 - 25 ปี	708	7.7
4. 26 - 35 ปี	1,259	13.1
5. 36 - 45 ปี	1,316	15.4
6. 46 - 55 ปี	1,376	18.8
7. 56 - 65 ปี	1,205	16.5
8. 66 - 75 ปี	662	7.6
9. มากกว่า 75 ปี	282	4.1
10. ไม่ระบุ	42	0.5
รวมทั้งสิ้น	8,032	100.0

4.2 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

จากการสำรวจผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมภายในปี พ.ศ. 2565 ของประชากรกลุ่มตัวอย่างจำนวน 8,032 คน โดยนับเฉพาะผู้ที่พักอาศัยในครัวเรือนมากกว่า 6 เดือนขึ้นไป จากการสำรวจพบว่า มีกลุ่มตัวอย่างการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งสิ้น 688 คน โดยส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 394 คน คิดเป็นร้อยละ 57.27 รองลงมาเป็นเพศชาย จำนวน 285 คน คิดเป็นร้อยละ 41.42 และเพศทางเลือก จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 1.31 ดังแสดงตามตารางที่ 4.3

ตาราง 4.3 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

เพศ	เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศชาย	285	41.42
2. เพศหญิง	394	57.27
3. เพศทางเลือก	9	1.31
รวมทั้งสิ้น	688	100.0

เมื่อพิจารณากลุ่มตัวอย่างจำแนกตามช่วงอายุพบว่าผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ผู้นั้นอยู่ในช่วงอายุ 26 - 35 ปี จำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 22.53 รองลงมา เป็นผู้ที่อยู่ในช่วงอายุ 46 - 55 ปี จำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 19.48 ผู้ที่อยู่ในช่วงอายุ 36 - 45 ปี จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 19.33 ผู้ที่อยู่ในช่วงอายุ 56 - 65 ปี จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 12.94 ผู้ที่อยู่ในช่วงอายุ 19 - 25 ปี จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 10.32 ผู้ที่อยู่ในช่วงอายุ 66 - 75 ปี จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 6.83 ผู้ที่อยู่ในช่วง 15 - 18 ปี จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 3.63 ผู้ที่อยู่ในช่วงอายุต่ำกว่า 15 ปี จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 3.20 และช่วงอายุที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมน้อยที่สุด คือ ผู้ที่อยู่ในช่วงอายุมากกว่า 75 ปี จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 1.74 ดังแสดงในตารางที่ 4.4

ตาราง 4.4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ข้อมูลทางประชากรศาสตร์	เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อายุ		
1. ต่ำกว่า 15 ปี	22	3.20
2. 15 - 18 ปี	25	3.63
3. 19 - 25 ปี	71	10.32
4. 26 - 35 ปี	155	22.53
5. 36 - 45 ปี	133	19.33
6. 46 - 55 ปี	134	19.48
7. 56 - 65 ปี	89	12.94
8. 66 - 75 ปี	47	6.83
9. มากกว่า 75 ปี	12	1.74
รวมทั้งสิ้น	688	100.0

เมื่อพิจารณากลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพ พบว่า อาชีพซึ่งตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ ได้แก่ รับจ้างทั่วไป จำนวน 199 คน คิดเป็นร้อยละ 28.92 รองลงมา ได้แก่ ประกอบธุรกิจ จำนวน 148 คน คิดเป็นร้อยละ 21.51 และเกษตรกรรวม จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 12.36 นอกจากนี้ พบว่าผู้ที่ไม่ได้ประกอบอาชีพ ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานเอกชน นักเรียน/นักศึกษา มีผู้ตกเป็นเหยื่อจำนวนใกล้เคียงกัน โดยมีจำนวนเท่ากับ 68 คน (ร้อยละ 9.88) 64 คน (ร้อยละ 9.30) 63 คน (ร้อยละ 9.16) และ 61 คน (ร้อยละ 8.87) ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 4.5

ตาราง 4.5 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ข้อมูลทางประชากรศาสตร์	เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อาชีพ		
1. ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ	64	9.30
2. พนักงานเอกชน	63	9.16
3. นักเรียน/นักศึกษา	61	8.87
4. รับจ้างทั่วไป	199	28.92
5. เกษตรกรรม	85	12.36
6. ประกอบธุรกิจ	148	21.51
7. ไม่ได้ประกอบอาชีพ	68	9.88
8. อื่น ๆ	0	0
รวมทั้งสิ้น	688	100.0

เมื่อพิจารณากลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับรายได้ พบว่า กลุ่มตัวอย่างซึ่งรายได้ต่ำกว่า 15,000 บาท ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด จำนวนสูงถึง 436 คน คิดเป็นร้อยละ 63.40 รองลงมา ได้แก่ กลุ่มที่มีรายได้ 15,001-25,000 บาท จำนวน 170 คน คิดเป็นร้อยละ 24.71 ทั้งนี้ ในกลุ่มรายได้อื่น ๆ พบว่ามีผู้ตกเป็นเหยื่อเพียงเล็กน้อยเรียงตามลำดับ ได้แก่ กลุ่มรายได้ 25,001-35,000 บาท จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 5.52 กลุ่มรายได้ 35,001-45,000 บาท จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 2.62 กลุ่มรายได้ 45,001-55,000 บาท และมากกว่า 75,000 บาท จำนวน 10 คน (ร้อยละ 1.45) เท่ากัน และกลุ่มรายได้ 55,001-65,000 และ 65,001-75,000 บาท จำนวน 3 คน (ร้อยละ 0.44) เท่ากัน ดังแสดงในตารางที่ 4.6

ตาราง 4.6 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ข้อมูลทางประชากรศาสตร์	เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รายได้		
1. ต่ำกว่า 15,000 บาท	436	63.37
2. 15,001-25,000 บาท	170	24.71
3. 25,001-35,000 บาท	38	5.52
4. 35,001-45,000 บาท	18	2.62
5. 45,001-55,000 บาท	10	1.45
6. 55,001-65,000 บาท	3	0.44
7. 65,001-75,000 บาท	3	0.44
8. มากกว่า 75,000 บาท	10	1.45
รวมทั้งสิ้น	688	100.00

เมื่อพิจารณากลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการศึกษาระดับสูงสุด พบว่า ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาสูงสุดที่ระดับมัธยมศึกษา จำนวน 212 คน คิดเป็นร้อยละ 30.81 รองลงมาคือระดับปริญญาตรี จำนวน 202 คน คิดเป็นร้อยละ 29.36 ระดับประถมศึกษา จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 20.79 ระดับ ปวส. จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 8.72 ระดับปริญญาโท จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 4.36 และระดับ ปวช. จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 3.20 ส่วนระดับการศึกษานอกจากนี้พบว่าเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงเล็กน้อย ได้แก่ ไม่เคยเข้ารับการศึกษเลย จำนวน 11 คน (ร้อยละ 1.60) การศึกษานอกระบบ จำนวน 4 คน (ร้อยละ 0.58) การศึกษารูปแบบอื่น ๆ จำนวน 4 คน (ร้อยละ 0.58) และระดับสูงกว่าปริญญาโทไม่พบผู้ตกเป็นเหยื่อเลย ดังแสดงในตารางที่ 4.7

ตาราง 4.7 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการศึกษาระดับสูงสุดที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ข้อมูลทางประชากรศาสตร์	เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
การศึกษาระดับสูงสุด		
1. ไม่เคยเข้ารับการศึกษ	11	1.60
2. การศึกษานอกระบบ (กศน.)	4	0.58
3. ประถมศึกษา	143	20.79
4. มัธยมศึกษา	212	30.81

ข้อมูลทางประชากรศาสตร์	เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
5. ปวช.	22	3.20
6. ปวส.	60	8.72
7. ปริญญาตรี	202	29.36
8. ปริญญาโท	30	4.36
9. สูงกว่าปริญญาโท	0	0
10. การศึกษาในรูปแบบอื่น	4	0.58
รวมทั้งสิ้น	688	100.00

เมื่อพิจารณากลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะที่อยู่อาศัย พบว่า ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่อาศัยในที่พักอาศัยในเขตชนบท จำนวน 284 คน คิดเป็นร้อยละ 41.27 รองลงมาอาศัยในที่พักอาศัยในเขตเมือง จำนวน 235 คน (ร้อยละ 34.15) อาศัยในหมู่บ้าน/บ้านจัดสรร (ไม่มี รพภ.) จำนวน 45 คน (ร้อยละ 6.54) เขตเกษตรกร จำนวน 44 คน (ร้อยละ 6.40) หมู่บ้าน/บ้านจัดสรร (มี รพภ.) จำนวน 29 คน (ร้อยละ 4.22) ย่านการค้า/ธุรกิจ จำนวน 25 คน (ร้อยละ 3.63) และชุมชนแออัด จำนวน 16 คน (ร้อยละ 2.33) ทั้งนี้ ลักษณะที่อยู่อาศัยประเภทอื่นพบเป็นเหยื่ออาชญากรรมเพียงเล็กน้อย ได้แก่ ลักษณะที่อยู่อาศัยอื่น ๆ 7 คน (ร้อยละ 1.02) ชุมชนประมง 2 คน (ร้อยละ 0.29) และ เขตอุตสาหกรรม 1 คน (ร้อยละ 0.15) ดังแสดงในตารางที่ 4.8

ตาราง 4.8 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะที่อยู่อาศัยที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

ข้อมูลทางประชากรศาสตร์	เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ลักษณะที่อยู่อาศัย		
1. หมู่บ้าน/บ้านจัดสรร (มี รพภ.)	29	4.22
2. หมู่บ้าน/บ้านจัดสรร (ไม่มี รพภ.)	45	6.54
3. ที่พักอาศัยในเขตเมือง	235	34.15
4. ที่พักอาศัยในเขตชนบท	284	41.27
5. ชุมชนแออัด	16	2.33
6. ย่านการค้า/ธุรกิจ	25	3.63
7. เขตอุตสาหกรรม	1	0.15
8. เขตเกษตรกร	44	6.40
9. ชุมชนประมง	2	0.29

ข้อมูลทางประชากรศาสตร์	เคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ
10. อื่น ๆ	7	1.02
รวมทั้งสิ้น	688	100.00

4.3 ข้อมูลการประสบเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

จากการสำรวจผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในปี พ.ศ. 2565 พบว่าจำนวนคนที่ถูกเก็บข้อมูลมีทั้งหมด 8,032 คน มีผู้ตกเป็นเหยื่อทั้งสิ้น 688 คน คิดเป็นร้อยละ 8.57 ไม่เคยตกเป็นเหยื่อทั้งสิ้น 7,344 คน คิดเป็นร้อยละ 91.43 ดังแสดงในตารางที่ 4.9

ตาราง 4.9 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการเคยตกเป็นเหยื่อ

ลำดับ	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	เคย	688	8.57
2	ไม่เคย	7,344	91.43
	รวมทั้งสิ้น	8,032	8,032

การเก็บข้อมูลในครั้งนี้ได้แยกเก็บข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยนับจำนวนเหยื่ออาชญากรรมทุกคนในทุกครั้งที่ประสบเหตุ เพื่อจัดทำเป็นข้อมูลสถิติการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งข้อมูลจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม หมายถึง การนับข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชน โดยมีหน่วยนับเป็นจำนวนครั้ง ซึ่งการนับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเป็นจำนวนราย เป็นการนับจำนวนครั้งของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของเหยื่ออาชญากรรมทุกคนในทุกครั้งที่มีการกระทำความผิดหรือในทุกคดีที่พบ ไม่ได้เป็นการนับจำนวนคนของผู้ตกเป็นเหยื่อ ยกตัวอย่าง ในความผิด 2 คดี มีเหยื่ออาชญากรรมเป็นบุคคลคนเดียวกัน 2 คน จะนับจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเป็น 4 ครั้ง ไม่ได้นับจำนวนผู้เสียหายเป็น 2 คน เพราะเป็นข้อมูลที่จะใช้แสดงโอกาสในการตกเป็นเหยื่อของประชาชนแต่ละคน ไม่ใช่ข้อมูลสัดส่วนของเหยื่ออาชญากรรมต่อประชาชนทั้งหมด

ทั้งนี้ นอกจากการนับจำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ยังมีการออกแบบแบบสอบถามที่มีข้อคำถามเกี่ยวกับอาชญากรรมที่พบ หากมีการอ้างอิงคำตอบของเหยื่อแต่ละรายในคดี ในการตอบข้อมูลแบบสอบถามในประเด็นอื่น ๆ จำนวนครั้งจะหมายถึงจำนวนเหยื่ออาชญากรรมทุกรายที่ตอบคำถามในประเด็นนั้นโดยแยกเป็นราย ๆ ไป ซึ่งอาจมีคำตอบที่แตกต่างกันของเหยื่อแต่ละคน ยกตัวอย่าง หากพบความผิด 2 คดี มีเหยื่ออาชญากรรมเป็นบุคคลคนเดียวกัน 2 คน หากในคดีแรกเหยื่ออาชญากรรมคนหนึ่งได้ไปแจ้งความแต่เหยื่ออีกคนไม่ได้ไปแจ้งความ ส่วนคดีที่สองไม่ได้ไปแจ้งความทั้ง 2 คน การนับจำนวนครั้ง

จะนับผู้ตอบว่ามี การไปแจ้งความเพียงรายเดียวและมีการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวน 3 ครั้งที่ไม่ได้ไปแจ้งความ

4.3.1 การวิเคราะห์โอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

การสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในการศึกษาครั้งนี้ นับจำนวนเหยื่ออาชญากรรมทุกคนในทุกครั้งที่ประสบเหตุ เพื่อนำมาวิเคราะห์โอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ซึ่งการนับข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของประชาชนจะใช้หน่วยนับเป็นจำนวนครั้งของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ของเหยื่ออาชญากรรมจากสมาชิกในครัวเรือนทุกคน โดยนับในทุกครั้งที่มีการกระทำความผิดหรือในทุกคดีที่พบ โดยนำมาคำนวณหาโอกาสในการตกเป็นเหยื่อ ดังนี้

$$\text{โอกาสในการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)} = \frac{\text{จำนวนการตกเป็นเหยื่อ (ครั้ง)}}{\text{จำนวนสมาชิกครัวเรือนทั้งหมด (คน)}} \times 100$$

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าในจำนวนเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมดที่พบ 688 คน ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวนทั้งสิ้น 765 ครั้ง เมื่อเทียบกับจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 8,032 คน กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีโอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมร้อยละ 9.53 เมื่อวิเคราะห์แยกความผิดประเภทต่าง ๆ ที่พบเป็นกลุ่มประเภทต่าง ๆ พบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมคดีความผิดต่อชีวิตและร่างกายมากที่สุด จำนวน 280 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 36.60 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 3.49 รองลงมา คือ ความผิดฉ้อโกง หลอกหลวง จำนวน 245 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 32.03 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 3.05 ความผิดต่อทรัพย์สิน จำนวน 121 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.82 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 1.51 ความผิดทางเพศจำนวน 54 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.06 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.67 ความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น จำนวน 40 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.23 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.50 และน้อยที่สุดคือความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ จำนวน 25 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.26 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.31 รายละเอียดแสดงในตารางที่ 4.10

ตาราง 4.10 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามลักษณะของการก่อความผิดอาชญากรรม

ลำดับ	ลักษณะความผิด	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ครั้ง)	ร้อยละ	โอกาสการตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)
1	ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย	280	36.60	3.49
2	ความผิดฉ้อโกงหลอกหลวง	245	32.03	3.05
3	ความผิดต่อทรัพย์สิน	121	15.82	1.51
4	ความผิดทางเพศ	54	7.06	0.67

ลำดับ	ลักษณะความผิด	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ครั้ง)	ร้อยละ	โอกาสการ ตกเป็นเหยื่อ (ร้อยละ)
5	ความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น	40	5.23	0.50
6	ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	25	3.26	0.31
รวมทั้งสิ้น		765	100.00	9.53

4.3.2 ลักษณะทั่วไปของอาชญากรรม

ลักษณะความผิดที่พบกลุ่มตัวอย่างตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม รายละเอียดดังนี้

1) ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย พบว่าอาชญากรรมกลุ่มนี้ที่พบมากที่สุดเป็นอุบัติเหตุจราจรจำนวน 134 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47.87 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 1.68 รองลงมา พบว่าเป็นทะเลาะวิวาท จำนวน 44 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.71 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.55 และพยายามฆ่า จำนวน 29 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 10.36 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.36 และอื่น ๆ ตามลำดับในตารางที่ 4.11

ตาราง 4.11 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามลักษณะความผิดต่อชีวิตและร่างกาย

ลำดับ	ลักษณะความผิด	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ครั้ง)	ร้อยละ	โอกาส การตกเป็นเหยื่อ
1	ฆ่า	20	7.14	0.25
2	พยายามฆ่า	29	10.36	0.36
3	ก่อการร้าย	0	0.00	0.00
4	วางเพลิง	0	0.00	0.00
5	วางระเบิด	0	0.00	0.00
6	อุบัติเหตุจราจร	134	47.87	1.68
7	อุบัติเหตุอื่น ๆ	7	2.50	0.09
8	ข่มขืนต่อสู้อ	4	1.43	0.05
9	ทะเลาะวิวาท	44	15.71	0.55
10	ความรุนแรงในครอบครัว	13	4.64	0.16

ลำดับ	ลักษณะความผิด	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ครั้ง)	ร้อยละ	โอกาส การตกเป็นเหยื่อ
11	ทำแท้งผิดกฎหมาย	0	0.00	0.00
12	ข่มขู่คุกคามว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย	14	5.00	0.17
13	ข่มขู่คุกคามให้ตกใจกลัว	9	3.21	0.11
14	ลักพาตัว	0	0.00	0.00
15	หน่วงเหนี่ยวกักขัง	2	0.71	0.02
16	เอาคนเป็นทาส	0	0.00	0.00
17	ความผิดต่อเสรีภาพ	4	1.43	0.05
18	ปลอมปนอาหาร	0	0.00	0.00
19	ปล่อยสารพิษ	0	0.00	0.00
รวมทั้งสิ้น		280	100.00	3.49

2) ความผิดต่อทรัพย์ พบว่าอาชญากรรมกลุ่มนี้ที่พบมากที่สุดเป็นการลักทรัพย์
รูปแบบอื่น ๆ จำนวน 23 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.01 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.29 และทำให้
เสียทรัพย์ (เช่น ทำลายทรัพย์สิน ยานพาหนะ) จำนวน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.88 โอกาสการตกเป็นเหยื่อ
ร้อยละ 0.22 รองลงมา คือ ลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัย จำนวน 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.53 โอกาส
การตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.25 และอื่น ๆ ตามลำดับในตารางที่ 4.12

ตาราง 4.12 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามลักษณะความผิด
ต่อทรัพย์

ลำดับ	ลักษณะความผิด	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ครั้ง)	ร้อยละ	โอกาสการ ตกเป็นเหยื่อ
1	ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ในที่สาธารณะ	10	8.26	0.12
2	ปล้น จี้ ชิงทรัพย์ในพื้นที่ส่วนบุคคล	2	1.65	0.02
3	ปล้นชิงสินค้า	1	0.83	0.01
4	ปล้นชิงรถยนต์/รถจักรยานยนต์	2	1.65	0.02
5	ปล้นชิงโคกระบือหรือเครื่องมือเกษตร	0	0.00	0.00

ลำดับ	ลักษณะความผิด	การตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ครั้ง)	ร้อยละ	โอกาสการ ตกเป็นเหยื่อ
6	วิ่งราวทรัพย์	8	6.61	0.10
7	ล้วงกระเป๋า	8	6.61	0.10
8	ลักทรัพย์สถานประกอบการ	5	4.13	0.06
9	ลักพาหนะ (รวมถึงทรัพย์สินในพาหนะ)	6	4.96	0.07
10	ลักโคกระบือหรือเครื่องมือการเกษตร	6	4.96	0.07
11	ลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัย	20	16.53	0.25
12	ลักทรัพย์รูปแบบอื่น ๆ	23	19.01	0.29
13	ข่มขู่ว่าจะเปิดเผยความลับ เช่น แป๊ะลืคเมล์ ภาพลับ/คลิปลับ เป็นต้น	3	2.48	0.04
14	กรรโชกทรัพย์ (ขู่เชิญว่าจะทำอันตราย ต่อชีวิต/ร่างกายทรัพย์สินเพื่อแลกกับ การเอาทรัพย์)	2	1.65	0.02
15	ทำให้เสียทรัพย์ (เช่น ทำลายทรัพย์สิน ยานพาหนะ)	18	14.88	0.22
16	บุกรุกทรัพย์สิน เช่น บ้าน ที่ดิน	7	5.79	0.09
รวมทั้งสิ้น		121	100.00	1.51

3) ความผิดทางเพศ พบว่า อาชญากรรมกลุ่มนี้ที่พบมากที่สุดเป็นการกระทำอนาจาร (มีการแตะเนื้อต้องตัว) จำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.78 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.19 รองลงมา คือ ข่มขืนโดยใช้กำลังบังคับจำนวน 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.93 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.17 พุดจาฉนวนลาม/ลอบแอบมองจำนวน 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.22 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.15 และอื่น ๆ ตามลำดับในตารางที่ 4.13

ตาราง 4.13 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามลักษณะความผิดทางเพศ

ลำดับ	ลักษณะความผิด	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ครั้ง)	ร้อยละ	โอกาสการตกเป็นเหยื่อ
1	ข่มขืนโดยใช้กำลังบังคับ	14	25.93	0.17
2	ข่มขืนขณะมีนิมา	3	5.56	0.04
3	ถูกรุมโทรม	0	0.00	0.00
4	ทารุณทางเพศ	1	1.85	0.01
5	กระทำอนาจาร (มีการแตะเนื้อต้องตัว)	15	27.78	0.19
6	พุดจาฉนวนลาม/ลอบแอบมอง	12	22.22	0.15
7	พุดจาฉนวนลาม/ลอบแอบมอง (ในสถานที่ทำงาน)	6	11.10	0.07
8	สะกดรอย/ลอบติดตาม	0	0.00	0.00
9	ลักษณะความผิดทางเพศอื่น ๆ	3	5.56	0.04
รวมทั้งสิ้น		54	100.00	0.67

4) ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง พบว่า อาชญากรรมกลุ่มนี้ที่พบมากที่สุดเป็นการหลอกลวงประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา จำนวน 113 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 46.12 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 1.41 รองลงมา คือ การหลอกลวงด้วยกลฉ้อฉลให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารคนร้าย จำนวน 56 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.86 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.70 แชร้ลูกโซ่ จำนวน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.35 โอกาสการตกเป็นเหยื่อ 0.22 แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว จำนวน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.35 โอกาสการตกเป็นเหยื่อ 0.22 และอื่น ๆ ตามลำดับในตารางที่ 4.14

ตาราง 4.14 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามลักษณะความผิดฉ้อโกงหลอกลวง

ลำดับ	ลักษณะความผิด	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ครั้ง)	ร้อยละ	โอกาสการตกเป็นเหยื่อ
1	แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว	18	7.35	0.22
2	ถูกหลอกลวงด้วยการใช้เงินปลอม	3	1.22	0.04
3	แชร้ลูกโซ่	18	7.35	0.22

ลำดับ	ลักษณะความผิด	การตก เป็นเหยื่อ อาชญากรรม (ครั้ง)	ร้อยละ	โอกาสการตก เป็นเหยื่อ
4	หลอกลวงจัดหางานหรือให้ไปทำงาน ในประเทศหรือต่างประเทศ	0	0.00	0.00
5	หลอกลวงด้วยกลฉ้อฉลให้โอนเงินเข้าบัญชี ธนาคารคนร้าย	56	22.86	0.70
6	หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้าย โดยมีการแสดงเอกสารเท็จให้หลงเชื่อ	6	2.45	0.07
7	หลอกขายสินค้าปลอม	14	5.71	0.17
8	หลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา	113	46.12	1.41
9	หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้าย ด้วยวิธีการอื่น ๆ	17	6.94	0.21
รวมทั้งสิ้น		245	100.00	3.04

5) ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์พบมากที่สุดเป็นกรณีตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์
กรณีอื่น ๆ โดยส่วนใหญ่เป็นการแอบอ้าง จำนวน 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 44.00 โอกาสการตกเป็นเหยื่อ
ร้อยละ 0.14 รองลงมาเป็นกรณีถูกล้วงรหัสผ่านเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์และนำไปก่อให้เกิดความเสียหาย
จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 24 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.07 และถูกล้วงข้อมูลในระบบ
คอมพิวเตอร์จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.05 และถูกลักลอบเข้าสู่
ระบบคอมพิวเตอร์จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16 โอกาสการตกเป็นเหยื่อร้อยละ 0.05 ตามลำดับ
ในตารางที่ 4.15

ตาราง 4.15 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามลักษณะความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

ลำดับ	ลักษณะความผิด	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ครั้ง)	ร้อยละ	โอกาสการตกเป็นเหยื่อ
1	ถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์	4	16.00	0.05
2	ถูกล้วงรหัสพาสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์ และนำไปก่อให้เกิดความเสียหาย	6	24.00	0.07
3	ถูกล้วงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์	4	16.00	0.05
4	ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์กรณีอื่น ๆ	11	44.00	0.14
รวมทั้งสิ้น		25	100.00	0.31

6) ความผิดรูปแบบอื่น นอกจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมตามลักษณะความผิดต่าง ๆ ที่ได้กล่าวมาแล้ว การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนครั้งนี้ยังให้ความสำคัญกับลักษณะความผิดอื่น ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความผิดที่ถูกกระทำโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ และตามการจัดกลุ่มประเภทความผิดสากล โดยความผิดดังกล่าว ได้แก่ การเรียกรับสินบน การถูกล่วงละเมิดโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว และความผิดเกี่ยวกับอันตรายจากมลภาวะหรือการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนกลุ่มนี้พบความผิดดังกล่าวจำนวนทั้งสิ้น 40 ครั้ง โดยอาชญากรรมกลุ่มนี้ที่พบมากที่สุดเป็นการถูกเรียกรับสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ จำนวน 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30 โอกาสการตกเป็นเหยื่อ 0.15 ถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว จำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.50 โอกาสการตกเป็นเหยื่อ 0.11 ได้รับความอันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พักอาศัย จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15 โอกาสการตกเป็นเหยื่อ 0.07 และอื่น ๆ ตามลำดับในตารางที่ 4.16

ตาราง 4.16 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามลักษณะความผิดรูปแบบอื่น

ลำดับ	ลักษณะความผิด	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ครั้ง)	ร้อยละ	โอกาสการตกเป็นเหยื่อ
1	ถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ	12	30	0.15
2	ถูกเรียกรับสินบนโดยภาคธุรกิจ	2	5	0.02
3	ได้รับความเสียหายจากเจ้าหน้าที่รัฐที่ใช้อำนาจโดยมิชอบ	4	10	0.05
4	ตกเป็นเหยื่อในกระบวนการยุติธรรม เช่น ถูกคุมคามหรือไม่ได้รับความเป็นธรรม จากคดีอาญา (แพะรับบาป)	0	0.00	0.00
5	ถูกเลือกปฏิบัติ โดยมิชอบ อันเนื่องมาจาก เพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ เป็นต้น	2	5	0.02
6	ถูกดูหมิ่น หมิ่นประมาท หรือถูกเหยียดหยาม เนื่องจากความแตกต่างในเรื่องเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความพิการ ชนกลุ่มน้อย	5	12.50	0.06
7	ได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พักอาศัย	6	15	0.07
8	ถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว	9	22.50	0.11
รวมทั้งสิ้น		40	100.0	0.50

4.3.3 ลักษณะของผู้ก่อเหตุ

จากการเก็บข้อมูลผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั่วประเทศในปี พ.ศ. 2565 พบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวนทั้งสิ้น 765 ครั้ง ขณะเกิดเหตุเหยื่อสามารถจำหน้าผู้ก่อเหตุหรือรูปพรรณสัณฐานของผู้ก่อเหตุได้ 248 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 32.42 ไม่สามารถจำผู้ก่อเหตุหรือรูปพรรณสัณฐานของผู้ก่อเหตุได้ 517 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 67.58 ตามลำดับ ในตารางที่ 4.17 หากวิเคราะห์เหตุที่เกิดขึ้นทั้งหมดโดยส่วนใหญ่แล้วผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่สามารถจดจำผู้ก่อเหตุได้ เนื่องจากเป็นกรณีที่ผู้ก่อเหตุไม่ได้ก่อเหตุโดยตรงต่อตัวเหยื่อ แต่เป็นการติดต่อโดยไม่ทราบว่าเป็นผู้ใด เป็นการส่งข้อความทางเครือข่าย

ส่งคอมออนไลน์หรือติดต่อผ่านทางโทรศัพท์จึงทำให้ไม่ทราบว่าตัวผู้ก่อเหตุเป็นใครและมีลักษณะอย่างไร ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นกรณีไม่รู้ตัวผู้กระทำผิดและไม่สามารถจดจำผู้กระทำผิดได้

ตาราง 4.17 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่สามารถจดจำหรือระบุตัวผู้ก่อเหตุได้

ลำดับ	ขณะเกิดเหตุผู้ประสบเหตุหรือเหยื่อจำหน้าผู้ก่อเหตุหรือรูปพรรณสัณฐานของผู้ก่อเหตุได้หรือไม่	ผู้ตกเป็นเหยื่อ (ครั้ง)	ร้อยละ
1	จำได้	248	32.42
2	จำไม่ได้	517	67.58
รวมทั้งสิ้น		765	100.0

4.3.4 ความสัมพันธ์ของผู้ตกเป็นเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในรายการนี้ ได้ทำการสอบถามความสัมพันธ์ของผู้ก่อเหตุว่าจะมีความเกี่ยวพันเป็นบุคคลในครอบครัว ได้แก่ บิดา/มารดา ผู้ปกครอง สามี ภรรยา หรือคู่วิวติกรูปแบบอื่นหรือไม่ เพื่อทราบว่าเหตุที่เกิดขึ้นนั้นเป็นอาชญากรรมภายในครอบครัวหรือเป็นเหตุความรุนแรงในครอบครัวหรือไม่ ผลการสำรวจพบว่าเกี่ยวพันกับอาชญากรรมภายในครอบครัวหรือเป็นเหตุความรุนแรงในครอบครัว จำนวน 18 ครั้ง โดยเป็นการก่อเหตุโดยคู่วิวติกรูปแบบอื่น จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.05 สามีจำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.78 บิดามารดา จำนวน 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.39 และผู้ปกครองจำนวน 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.13 ตามลำดับในตารางที่ 4.18

ตาราง 4.18 จำนวนและร้อยละของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

ลำดับ	ผู้ก่อเหตุ	ผู้ตกเป็นเหยื่อ (ครั้ง)	ร้อยละ
1	ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง	631	82.48
2	คนในละแวกบ้าน	35	4.58
3	คนรู้จัก	24	3.14
4	ญาติ	21	2.75
5	เพื่อน	15	1.96
6	เพื่อนร่วมงาน	11	1.44
7	สามี	6	0.78
8	พนักงาน/ลูกจ้าง	2	0.25
9	บิดา/มารดา	3	0.39

ลำดับ	ผู้ก่อเหตุ	ผู้ตกเป็นเหยื่อ (ครั้ง)	ร้อยละ
10	คูชีวิตรูปแบบอื่น	8	1.05
11	ผู้ปกครอง	1	0.13
12	อื่น ๆ	8	1.05
รวมทั้งสิ้น		765	100.0

ในส่วนของผู้ก่อเหตุ ที่ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมสามารถให้รายละเอียดได้นั้น กลุ่มที่พบบ่อยที่สุดเป็นกลุ่มผู้ก่อเหตุที่ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง มีจำนวน 631 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 82.48 รองลงมา คือ คนในละแวกบ้านจำนวน 35 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.58 และคนรู้จัก จำนวน 24 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.14 อื่น ๆ เช่น เจ้าหนี้ ผู้ชักชวนลงทุน ผู้เช่าบ้าน จำนวน 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.05 ตามลำดับ

4.3.5 ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม

เมื่อสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับผลกระทบจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางด้านชีวิตร่างกาย พบว่าผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่ได้รับความเสียหาย จำนวน 477 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 62.35 รองลงมา คือ ได้รับความเจ็บเล็กน้อยไม่ถึงกับต้องรักษาตัว จำนวน 74 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.67 รักษาตัวเกินกว่า 20 วัน (สาหัส) จำนวน 61 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.97 อย่างไรก็ตาม การสำรวจในปีที่พบผู้เสียชีวิตมากถึง 43 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5.62 โดยส่วนใหญ่เสียชีวิตจากอุบัติเหตุจราจร ปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.19

ตาราง 4.19 ผลกระทบจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมด้านชีวิตและร่างกาย

ผลกระทบจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ด้านชีวิตและร่างกาย	ผู้ตกเป็นเหยื่อ	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ไม่มีความเสียหาย	477	62.35
ไม่ได้รับความเจ็บ	25	3.27
ได้รับความเจ็บเล็กน้อย ไม่ถึงกับต้องรักษาตัว	74	9.67
รักษาตัวไม่เกิน 7 วัน	37	4.84
รักษาตัว 8 - 20 วัน	33	4.31
รักษาตัวเกินกว่า 20 วัน (สาหัส)	61	7.97
เสียโฉม พิการ หรือทุพพลภาพเป็นการถาวร	1	0.13
ได้รับอันตรายทางจิตใจจนถึงขั้นเข้ารับการรักษาทางจิต	6	0.78
ได้รับอันตรายต่อสุขภาพ เจ็บป่วย	8	1.05
เสียชีวิต	43	5.63

ผลกระทบจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ด้านชีวิตและร่างกาย	ผู้ตกเป็นเหยื่อ	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
รวมทั้งสิ้น	765	100.00

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาผลกระทบจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในด้านทรัพย์สิน พบว่า ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่มีทรัพย์สินเสียหาย จำนวน 488 ครั้ง (ร้อยละ 63.79) รองลงมา คือ เสียหายตั้งแต่ 1 – 1,000 บาท จำนวน 107 ครั้ง (ร้อยละ 13.99) เสียหายตั้งแต่ 1,001 – 5,000 บาท จำนวน 72 ครั้ง (ร้อยละ 9.41) อย่างไรก็ตาม การสำรวจในปีนี้พบเหตุที่มีความเสียหายเกิน 100,001 บาท ขึ้นไป ถึงจำนวน 8 ครั้ง โดยความเสียหายที่สูงที่สุดคือ 500,000 บาท โดยเป็นการหลอกให้ลงทุนในสินทรัพย์ดิจิทัล

ตาราง 4.20 ผลกระทบจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมด้านทรัพย์สิน

ผลกระทบจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ด้านทรัพย์สิน	ผู้ตกเป็นเหยื่อ	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ไม่มีทรัพย์สินเสียหาย	488	63.79
เสียหายตั้งแต่ 1 – 1,000 บาท	107	13.99
เสียหายตั้งแต่ 1,001 – 5,000 บาท	72	9.41
เสียหายตั้งแต่ 5,001 – 20,000 บาท	60	7.84
เสียหายตั้งแต่ 20,001 – 50,000 บาท	23	3.01
เสียหายตั้งแต่ 50,001 – 100,000 บาท	7	0.91
เสียหายตั้งแต่ 100,001 บาท ขึ้นไป	8	1.05
รวมทั้งสิ้น	765	100.00

4.4 ข้อมูลการติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

1) การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ในภาพรวม

ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ได้มีการสำรวจว่าภายหลังจากประสบเหตุแล้ว ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้มีการติดต่อหรือรับบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมหรือไม่อย่างไร ในภาพรวมพบว่าเหตุการณ์ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมีจำนวนทั้งสิ้น 765 ครั้ง มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ 459 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 60 และไม่มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่เลย จำนวน 306 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 40 ตามตารางที่ 4.21

ตาราง 4.21 รายละเอียดการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ในภาพรวม

การแจ้งเหตุอาชญากรรม	ผู้ตกเป็นเหยื่อ	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่	459	60.00
ไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่	306	40.00
รวมทั้งสิ้น	765	100.00

1.1) กรณีแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ แบ่งตามประเภทลักษณะความผิด

เมื่อพิจารณาการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่โดยแบ่งตามประเภทลักษณะความผิดเรียงตามจำนวนที่มีการแจ้งเหตุ พบว่า มีการแจ้งเหตุความผิดต่อชีวิตร่างกาย 226 ครั้ง ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง 94 ครั้ง ความผิดต่อทรัพย์ 72 ครั้ง ความผิดทางเพศ 36 ครั้ง ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ 18 ครั้ง และความผิดรูปแบบอื่น 13 ครั้ง ตามตารางที่ 4.22

ตาราง 4.22 การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่แบ่งตามลักษณะความผิด

ลักษณะความผิด	การแจ้งเหตุของผู้ตกเป็นเหยื่อ	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	226	49.24
ความผิดต่อทรัพย์	72	15.69
ความผิดทางเพศ	36	7.84
ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	94	20.48
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	18	3.92
ความผิดรูปแบบอื่น	13	2.83
รวมทั้งสิ้น	459	100.00

1.2) กรณีไม่มีการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่แบ่งตามประเภทลักษณะความผิด

เมื่อพิจารณาเหตุอาชญากรรมซึ่งผู้ตกเป็นเหยื่อไม่ได้แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ โดยแบ่งตามประเภทลักษณะความผิดเรียงตามจำนวนที่ไม่มีการแจ้งเหตุ พบว่า มีผู้ตกเป็นเหยื่อไม่ได้แจ้งเหตุในความผิดฉ้อโกงหลอกลวง 151 ครั้ง ความผิดต่อชีวิตร่างกาย 54 ครั้ง ความผิดต่อทรัพย์ 49 ครั้ง ความผิดรูปแบบอื่น 27 ครั้ง ความผิดทางเพศ 18 ครั้ง และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ 7 ครั้ง ตามตารางที่ 4.23

ตาราง 4.23 การไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่แบ่งตามลักษณะความผิด

ประเภทลักษณะความผิด	การไม่แจ้งเหตุของผู้ตกเป็นเหยื่อ	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	54	17.65
ความผิดต่อทรัพย์สิน	49	16.01
ความผิดทางเพศ	18	5.88
ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	151	49.35
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	7	2.29
ความผิดรูปแบบอื่น	27	8.82
รวมทั้งสิ้น	306	100.00

1.3) สัดส่วนของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่และไม่มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่แบ่งตามประเภทลักษณะความผิด

เมื่อเปรียบเทียบสัดส่วนของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่และไม่มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่แบ่งตามประเภทลักษณะความผิด พบว่า ความผิดต่อชีวิตร่างกายมีสัดส่วนการแจ้งความสูงถึงร้อยละ 80.71 และผู้ตกเป็นเหยื่อไม่แจ้งความเพียงร้อยละ 19.29 ในขณะที่ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์มีสัดส่วนการแจ้งความสูงถึงร้อยละ 72.00 และความผิดทางเพศ พบว่า มีการแจ้งเหตุสูงกว่าไม่แจ้งประมาณ 1 เท่าตัว อย่างไรก็ตาม ความผิดฉ้อโกงหลอกลวงเป็นความผิดที่พบผู้ไม่แจ้งเหตุสูงถึงร้อยละ 61.63 และแจ้งเหตุเพียงร้อยละ 38.37 เท่านั้น ตามตารางที่ 4.24

ตาราง 4.24 ตารางเปรียบเทียบสัดส่วนของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่และไม่มีการแจ้งเหตุแบ่งตามประเภทลักษณะความผิด

ลักษณะความผิด	แจ้งเหตุ		ไม่แจ้งเหตุ	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	226	80.71	54	19.29
ความผิดต่อทรัพย์สิน	72	59.50	49	40.50
ความผิดทางเพศ	36	66.67	18	33.33
ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	94	38.37	151	61.63
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	18	72.00	7	28.00
ความผิดรูปแบบอื่น	13	32.50	27	67.50

2) เจ้าหน้าที่หรือผู้รับแจ้งเหตุ

ในส่วนของการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่นั้น พบว่า เป็นการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 379 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 82.57 ผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำนวน 43 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 9.37 และมีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐอื่นที่ไม่ใช่ตำรวจ (สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค) จำนวน 32 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.97 โดยมีกรณีอื่น ๆ เช่น แจ้งธนาคารเจ้าของบัญชี แจ้งต่อหลายหน่วยงาน จำนวนทั้งสิ้น 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 1.09 ตามตารางที่ 4.25

ตาราง 4.25 รายละเอียดเจ้าหน้าที่หรือผู้รับแจ้งเหตุ

การรับแจ้งเหตุโดยเจ้าหน้าที่	ผู้แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ	379	82.57
แจ้งต่อผู้แทนชุมชน	43	9.37
แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ	32	6.97
อื่น ๆ	5	1.09
รวมทั้งสิ้น	459	100.00

3) ความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ผู้รับแจ้งเหตุ

เมื่อสอบถามถึงความพึงพอใจในการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุสำหรับผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและมีการแจ้งเหตุ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.26 พบว่า ส่วนใหญ่พอใจค่อนข้างมาก ร้อยละ 21.70 รองลงมา คือ พอใจมาก ร้อยละ 15.69 และพอใจปานกลาง ร้อยละ 11.37 ทั้งนี้ เมื่อดำเนินการระดับความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ผู้รับแจ้งเหตุในภาพรวมจากผู้แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่จำนวน 459 ครั้ง พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.52 และความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ที่ร้อยละ 70.40 จึงอาจกล่าวได้ว่า ร้อยละ 70.40 ของประชาชนมีความพึงพอใจในการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุ

ตาราง 4.26 ความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ผู้รับแจ้งเหตุ

ความพึงพอใจต่อการรับแจ้งเหตุ	ผู้แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
พอใจมาก	120	26.14
พอใจค่อนข้างมาก	166	36.18
พอใจปานกลาง	87	18.95
พอใจค่อนข้างน้อย	32	6.97

ความพึงพอใจต่อการรับแจ้งเหตุ	ผู้แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
พอใจน้อย	28	6.10
ไม่พอใจเลย	26	5.66
รวมทั้งสิ้น	459	100.00

4) สาเหตุที่ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่

เมื่อพิจารณาสาเหตุที่ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ พบว่า ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่เลือกตอบ 2 ตัวเลือกใกล้เคียงกัน ได้แก่ เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย จำนวน 110 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.09 และ ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล จำนวน 109 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 21.89 รองลงมา ได้แก่ ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่ จำนวน 62 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.45 ไม่เกิดความเสียหายและคิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้ จำนวน 49 ครั้งเท่ากับ คิดเป็นร้อยละ 9.84 ส่วนสาเหตุอื่น ๆ ที่พบ ได้แก่ ผู้ตกเป็นเหยื่อคิดว่าแจ้งธนาคารจะมีโอกาสได้รับเงินคืนมากกว่า และไม่แน่ใจว่าตนสามารถแจ้งความได้หรือไม่ รายละเอียดตามตารางที่ 4.27

ตาราง 4.27 สาเหตุที่ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่

สาเหตุที่ไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	ผู้ที่ไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ไม่เกิดความเสียหาย	49	9.84
เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย	110	22.09
เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด	23	4.62
เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด	10	2.01
ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล	109	21.89
ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่	62	12.45
เป็นเหตุการณ์ที่น่าอับอาย กลัวว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง	11	2.21
มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือไกล่เกลี่ยสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้	5	1.00
ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง	1	0.20
กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง	4	0.80

สาเหตุที่ไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	ผู้ที่ไม่แจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่	
	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)	9	1.81
คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้	49	9.84
มีความรู้สึกไม่ติดกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่	6	1.20
ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่	17	3.41
ขาดพยานหลักฐาน	17	3.41
สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)	7	1.41
ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน	5	1.00
อื่น ๆ	4	0.81
รวมทั้งสิ้น	498	100.00

4.5 ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

การเก็บข้อมูลความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมีข้อมูลคำถามวัดระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม พิจารณาจากข้อมูลระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน ตามข้อคำถามจำนวน 4 ข้อ คือ การเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางวัน การเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางคืน เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางวัน และเมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืน โดยได้เก็บข้อมูลในลักษณะของการวัดระดับค่าคะแนนแบ่งระดับเป็น มาก = 5 ค่อนข้างมาก = 4 ปานกลาง = 3 ค่อนข้างน้อย = 2 และ น้อย = 1 ทั้งนี้ ในการวิเคราะห์ข้อมูลจะนำระดับค่าคะแนนในแต่ละข้อมาคิดเป็นค่าคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สูตรการคำนวณดังนี้

$$\bar{x} = \frac{\sum_i^n 1 X_i}{n}$$

โดย \bar{x} = ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวม

X_i = ค่าเฉลี่ยคะแนนของแต่ละตัวอย่าง

n = จำนวนกลุ่มตัวอย่างในการสำรวจ

จากนั้นคะแนนเฉลี่ยในแต่ละข้อจะถูกนำมาจัดทำข้อมูลค่าเฉลี่ยภาพรวมของความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยและคิดเป็นจำนวนร้อยละด้วยวิธี Min-Max Normalization (นำค่าคะแนนเฉลี่ย

ลบด้วยค่าต่ำสุดแล้วคูณด้วยส่วนต่างค่าคะแนนสูงสุดและต่ำสุด) เพื่อแปลค่าคะแนน 1 - 5 ให้เป็น 0 - 5 แล้วจึงนำมาหาค่าตรงกันข้ามเพื่อรายงานเป็นความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมต่อไป

ตาราง 4.28 ค่าระดับคะแนนความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชน

ข้อคำถามสถานการณ์	ค่าระดับคะแนน (เฉลี่ย)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)	ความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย (ร้อยละ)	ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม (ร้อยละ)
การเดินทางตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางวัน	4.075	0.928	76.88	23.12
การเดินทางตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางคืน	3.678	1.060	66.95	33.05
เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางวัน	4.047	0.949	76.18	23.82
เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืน	3.762	1.045	69.05	30.95
ภาพรวม	3.890	1.012	72.25	27.75

ผลการสำรวจระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในภาพรวมจากการรวบรวมข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ ในภาพรวมซึ่งประเมินจากร้อยละคะแนนเฉลี่ยทั้ง 4 ด้าน พบว่าความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัย อยู่ที่ร้อยละ 72.25 โดยการเดินทางตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางวันได้คะแนนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 76.88 ทั้งนี้ หน่วยงานยังควรต้องพัฒนาในประเด็นอื่น ๆ โดยเฉพาะประเด็นความปลอดภัยในการเดินทางตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางคืนซึ่งได้ระดับคะแนนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 66.95

สำหรับผลการสำรวจระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในภาพรวมจากการรวบรวมข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ ในภาพรวมซึ่งประเมินจากร้อยละคะแนนเฉลี่ยทั้ง 4 ด้าน อยู่ที่ร้อยละ 27.20 โดยการเดินทางตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางวันได้คะแนนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 23.50 จากการสอบถามประชาชนที่รู้สึกไม่ปลอดภัยหรือหวาดกลัวอาชญากรรม พบว่าเนื่องจากหลายสาเหตุ เช่น ปัญหายาเสพติดในชุมชน อีกทั้งยังมีผู้เสพกัญชาและกระท่อมบริเวณใกล้เคียงกับที่พักอาศัย ปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำทำให้คนไม่ได้ประกอบอาชีพ ไม่มีที่อยู่อาศัยเป็นคนเร่ร่อนเดินเตร็ดเตร่บริเวณที่พักอาศัย และคนดื่มสุราทะเลาะวิวาทเป็นประจำ เป็นต้น

ตาราง 4.29 ผลการสำรวจข้อมูลความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

ความรู้สึกปลอดภัย ในเวลาที่พักอาศัย		ความรู้สึกปลอดภัย											
		น้อย		ค่อนข้างน้อย		ปานกลาง		ค่อนข้างมาก		มาก		รวมทั้งสิ้น	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1	การเดินทางลำพังในเวลาที่พักอาศัยตอนกลางวัน	61	2.0	70	2.4	621	20.5	1,100	36.4	1,169	38.7	3,021	100.0
2	การเดินทางลำพังในเวลาที่พักอาศัยตอนกลางคืน	112	3.7	251	8.3	918	30.4	959	31.7	781	25.9	3,021	100.0
3	เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางวัน	59	2.0	105	3.5	623	20.6	1,083	35.8	1,151	38.1	3,021	100.0
4	เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืน	98	3.2	221	7.3	842	27.9	1,000	33.1	860	28.5	3,021	100.0

4.6 ความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

ความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินมีคำถามวัดระดับความความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน พิจารณาจากข้อมูลระดับความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนตามข้อคำถามจำนวน 3 ข้อ คือ ความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน เมื่ออยู่ในบริเวณที่พักอาศัย เมื่ออยู่ในพื้นที่อื่นที่ไม่ใช่บริเวณที่พักอาศัย และในภาพรวม โดยได้เก็บข้อมูลในลักษณะของการวัดระดับค่าคะแนนแบ่งระดับเป็น 6 ระดับ ได้แก่ เชื่อมั่นมาก = 5 เชื่อมั่นค่อนข้างมาก = 4 เชื่อมั่นปานกลาง = 3 เชื่อมั่นค่อนข้างน้อย = 2 เชื่อมั่นน้อย = 1 และ ไม่เชื่อมั่นเลย = 0 ทั้งนี้ ในการวิเคราะห์ข้อมูลจะนำระดับค่าคะแนนในแต่ละข้อมาคิดเป็นค่าคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สูตรการคำนวณ ดังนี้

$$\bar{x} = \frac{\sum_{i=1}^n X_i}{n}$$

โดย \bar{x} = ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวม

X_i = ค่าเฉลี่ยของคะแนนของแต่ละตัวอย่าง

n = จำนวนกลุ่มตัวอย่างในการสำรวจ

จากนั้นคะแนนเฉลี่ยในแต่ละข้อจะถูกนำมาจัดทำข้อมูลค่าเฉลี่ยภาพรวมของความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน แล้วจึงนำมารายงานเป็นคำร้อยละ ตามตารางที่ 4.30

ตาราง 4.30 ค่าระดับคะแนนความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

ความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สิน	ค่าระดับคะแนน (เฉลี่ย)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	ร้อยละ
เมื่ออยู่ในบริเวณที่พักอาศัย	3.883	0.936	77.66
เมื่ออยู่ในพื้นที่อื่นที่ไม่ใช่บริเวณที่พักอาศัย	3.443	1.116	68.86
ภาพรวมทั้งประเทศ	3.671	0.980	73.42

ผลการสำรวจความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินจากการรวบรวมข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ ในภาพรวมซึ่งประเมินจากค่าคะแนนเฉลี่ยทั้ง 3 ด้าน อยู่ที่ร้อยละ 73.31 ซึ่งประเมินได้ว่าอยู่ในระดับค่อนข้างมาก เมื่อพิจารณาแยกแต่ละประเด็น พบว่า ประชาชนรู้สึกเชื่อมั่นเมื่ออยู่ในบริเวณที่พักอาศัยมากที่สุดเท่ากับร้อยละ 77.66 และเชื่อมั่นน้อยที่สุดเมื่ออยู่ในพื้นที่อื่นที่ไม่ใช่บริเวณที่พักอาศัยที่ระดับคะแนนร้อยละ 68.86 และน้อยกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับภาพรวมทั้งประเทศซึ่งอยู่ที่ 73.42

ตาราง 4.31 ผลการสำรวจข้อมูลความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

ความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน		ความเชื่อมั่น													
		ไม่เชื่อมั่นเลย		เชื่อมั่นน้อย		เชื่อมั่นค่อนข้างน้อย		เชื่อมั่นปานกลาง		เชื่อมั่นค่อนข้างมาก		เชื่อมั่นมาก		รวมทั้งสิ้น	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1	เมื่ออยู่ในบริเวณที่พักอาศัย	15	0.6	49	1.6	100	3.3	776	25.7	1,249	41.3	832	27.5	3,021	100
2	เมื่ออยู่ในพื้นที่อื่นที่ไม่ใช่บริเวณที่พักอาศัย	47	1.7	152	5.0	249	8.2	1,060	35.0	991	32.8	522	17.3	3,021	100
3	ภาพรวมทั้งประเทศ	17	0.6	84	2.8	146	4.8	999	33.0	1,156	38.3	619	20.5	3,021	100

4.7 ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม

การสำรวจความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรม และมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 13 ข้อ และคำถามภาพรวมในความพึงพอใจจำนวน 1 ข้อ โดยได้เก็บข้อมูล ในลักษณะของการวัดระดับค่าคะแนนแบ่งระดับเป็น 6 ระดับ ได้แก่ พอใจมาก = 5 พอใจค่อนข้างมาก = 4 พอใจปานกลาง = 3 พอใจค่อนข้างน้อย = 2 พอใจน้อย = 1 และ ไม่พอใจเลย = 0 และหากไม่มีประสบการณ์ เกี่ยวข้องกับมาตรการนั้น ๆ สามารถเลือก ไม่ทราบ/ไม่พบเห็น การดำเนินงาน

เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงาน ด้านกระบวนการยุติธรรม เช่น เจ้าหน้าที่คุมประพฤติ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ เจ้าหน้าที่ยุติธรรมจังหวัด เจ้าหน้าที่ ยุติธรรมชุมชน เป็นต้น ในการปฏิบัติงานในพื้นที่ชุมชนที่ตนเองอยู่อาศัย พบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่ พบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรมในพื้นที่ชุมชนที่ตนเอง อยู่อาศัยเดือนละครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.81 รองลงมา คือ พบเห็นมากกว่า 1 ปี/ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.81 และพบเห็นสัปดาห์ละครั้ง คิดเป็นร้อยละ 20.85 ตามลำดับ ดังตารางที่ 4.32

ตาราง 4.32 การพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรม ในการปฏิบัติงานในพื้นที่ชุมชน

ลำดับ	การพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	สัปดาห์ละครั้ง	630	20.85
2	เดือนละครั้ง	810	26.81
3	ปีละครั้ง	363	12.02
4	มากกว่า 1 ปี/ครั้ง	689	22.81
5	ไม่เคยพบ	529	17.51
รวมทั้งสิ้น		3,021	100.00

เมื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมในภาพรวม ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.33 พบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อระบบ การป้องกันอาชญากรรมในภาพรวมในระดับปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 42.14 รองลงมา คือ พึงพอใจในระดับ ค่อนข้างมาก คิดเป็นร้อยละ 31.15 พอใจมาก คิดเป็นร้อยละ 11.75 พอใจค่อนข้างน้อย คิดเป็นร้อยละ 9.17 พอใจน้อย คิดเป็นร้อยละ 4.70 และมีผู้ตอบแบบสำรวจที่ไม่พอใจเลยอยู่ร้อยละ 1.09

ตาราง 4.33 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐในภาพรวม

ระดับความพึงพอใจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	ระดับความพึงพอใจ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
พอใจมาก	355	11.75	พอใจ	1,296	42.90
พอใจค่อนข้างมาก	941	31.15			
พอใจปานกลาง	1,273	42.14	ปานกลาง	1,273	42.14
พอใจค่อนข้างน้อย	277	9.17	ไม่พอใจ	452	14.96
พอใจน้อย	142	4.70			
ไม่พอใจเลย	33	1.09			
รวม	3,021	100.00	รวม	3,021	100.00

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาจากคำตอบซึ่งแบ่งออกเป็นกลุ่มที่พึงพอใจ (พอใจมาก พอใจค่อนข้างมาก และพอใจปานกลาง) กับกลุ่มที่ไม่พึงพอใจ (พอใจค่อนข้างน้อย พอใจน้อย และไม่พอใจเลย) พบว่าประชาชนส่วนใหญ่มีความรู้สึกในทางที่พึงพอใจมากกว่าในระดับที่ไม่พอใจ โดยกลุ่มที่พอใจมากและพอใจค่อนข้างมาก เป็นกลุ่มใหญ่ที่สุดคิดเป็นร้อยละ 42.90 มากกว่ากลุ่มที่พอใจค่อนข้างน้อย พอใจน้อย และไม่พอใจเลย ซึ่งมีรวมกันเพียงร้อยละ 14.96 ในขณะที่กลุ่มที่รู้สึกพอใจปานกลางมีใกล้เคียงกับกลุ่มที่พอใจคือร้อยละ 42.14

จากการสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมในแต่ละมาตรการ โดยแบ่งเป็นมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมพื้นฐานและมาตรการเชิงรุกที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรม ผลการสำรวจมีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 4.34 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมพื้นฐาน

มาตรการดำเนินงาน การป้องกันปัญหา อาชญากรรม	ระดับความพึงพอใจ						ไม่ทราบ/ ไม่พบเห็น การดำเนินงาน
	ไม่พอใจ เลย (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ค่อนข้าง น้อย (ร้อยละ)	ปาน กลาง (ร้อยละ)	ค่อนข้าง มาก (ร้อยละ)	พอใจ มาก (ร้อยละ)	
1. การลาดตระเวนตรวจตรา ป้องกันภัยอาชญากรรม ในพื้นที่	89 (2.95)	263 (8.71)	455 (15.06)	1,003 (33.20)	689 (22.81)	318 (10.53)	204 (6.74)
2. การตั้งด่านตรวจ จุดสกัด จุดตรวจค้น ในชุมชน	77 (2.54)	273 (9.04)	483 (15.99)	1,044 (34.59)	657 (21.75)	305 (10.10)	181 (5.99)

มาตรการดำเนินงาน การป้องกันปัญหา อาชญากรรม	ระดับความพึงพอใจ						ไม่ทราบ/ ไม่พบเห็น การดำเนินงาน
	ไม่พอใจ เลย (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ค่อนข้าง น้อย (ร้อยละ)	ปาน กลาง (ร้อยละ)	ค่อนข้าง มาก (ร้อยละ)	พอใจ มาก (ร้อยละ)	
3. การตรวจตราควบคุม แหล่งอบายมุข เช่น สถานบันเทิง สถานบริการ เพื่อไม่ให้เป็นแหล่งมั่วสุม	86 (2.85)	253 (8.37)	514 (17.01)	1,044 (34.59)	599 (19.83)	286 (9.47)	238 (7.88)
4. ระบบเตือนภัย อาชญากรรมในพื้นที่ ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น เสียงตามสาย ในชุมชนหรือ ไลน์ (Line) กลุ่มที่ใช้ร่วมกัน ในกลุ่มหมู่บ้าน/ชุมชน	118 (3.92)	269 (8.90)	507 (16.78)	957 (31.68)	613 (20.29)	359 (11.88)	198 (6.55)
5. สื่อประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ เพื่อให้ความรู้และ แนวทางการป้องกัน อาชญากรรม ตลอดจน ช่องทางในการรับแจ้งเหตุ	83 (2.75)	238 (7.88)	513 (16.98)	1,050 (34.76)	645 (21.35)	346 (11.45)	146 (4.83)
6. การจัดการพื้นที่เพื่อลด ความเสี่ยงในการเกิด อาชญากรรม เช่น การจัด ให้มีแสงสว่างในพื้นที่ ล่อแหลม การดูแลพื้นที่ รกร้าง การติดตั้ง CCTV	109 (3.61)	299 (9.90)	524 (17.35)	897 (29.69)	652 (21.58)	415 (13.74)	125 (4.13)
7. การให้ความรู้ในการ ป้องกันการตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม	96 (3.18)	281 (9.30)	504 (16.68)	1,030 (34.09)	621 (20.56)	299 (9.90)	190 (6.29)

เมื่อสำรวจความพึงพอใจต่อมาตรการพื้นฐานที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในแต่ละประเด็น ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.34 พบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อมาตรการพื้นฐานที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในระดับปานกลางทุกประเด็น ได้แก่ การลาดตระเวนตรวจตรา

ป้องกันภัยอาชญากรรมในพื้นที่ คิดเป็นร้อยละ 33.20 การตั้งด่านตรวจ จุดสกัด จุดตรวจค้นในชุมชน คิดเป็นร้อยละ 34.59 การตรวจตราควบคุมแหล่งอบายมุข เช่น สถานบันเทิง สถานบริการเพื่อไม่ให้แหล่งมั่วสุม คิดเป็นร้อยละ 34.59 ระบบเตือนภัยอาชญากรรมในพื้นที่ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น เสียงตามสายในชุมชนหรือไลน์ (Line) กลุ่มที่ใช้ร่วมกันในกลุ่มหมู่บ้าน/ชุมชน คิดเป็นร้อยละ 31.68 สื่อประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ เพื่อให้ความรู้ และแนวทางการป้องกันอาชญากรรม ตลอดจนช่องทางในการรับแจ้งเหตุ คิดเป็นร้อยละ 34.76 การจัดการพื้นที่เพื่อลดความเสี่ยงในการเกิดอาชญากรรม เช่น การจัดให้มีแสงสว่างในพื้นที่ล่อแหลม การดูแลพื้นที่รกร้าง การติดตั้ง CCTV คิดเป็นร้อยละ 29.69 และการให้ความรู้ในการป้องกันการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม คิดเป็นร้อยละ 34.09 ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาข้อมูลในลำดับที่รองลงไป พบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจมีความพึงพอใจในระดับค่อนข้างมากในทุกประเด็น จึงอาจสรุปได้ว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะรู้สึกพึงพอใจต่อมาตรการพื้นฐานที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรม

ตาราง 4.35 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการเชิงรุกที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรม

มาตรการดำเนินงาน การป้องกันปัญหา อาชญากรรม	ระดับความพึงพอใจ						ไม่ทราบ/ ไม่พบเห็น การดำเนินงาน
	ไม่พอใจ เลย (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ค่อนข้าง น้อย (ร้อยละ)	ปาน กลาง (ร้อยละ)	ค่อนข้าง มาก (ร้อยละ)	พอใจ มาก (ร้อยละ)	
1. การส่งเสริมเครือข่าย ภาครัฐและภาคประชาชน ในการร่วมมือกันป้องกัน อาชญากรรม เช่น เครือข่ายยุติธรรมชุมชน อาสาสมัครคุมประพฤติ	92 (3.04)	244 (8.08)	506 (16.75)	1,028 (34.03)	665 (22.01)	292 (9.67)	194 (6.42)
2. การมีช่องทางการติดต่อ สื่อสารหรือกิจกรรมร่วมกัน ระหว่างประชาชนกับ เจ้าหน้าที่รัฐเพื่อให้ คำปรึกษาด้านการป้องกัน อาชญากรรม	93 (3.08)	256 (8.47)	504 (16.68)	1,018 (33.70)	672 (22.24)	305 (10.10)	173 (5.73)

มาตรการดำเนินงาน การป้องกันปัญหา อาชญากรรม	ระดับความพึงพอใจ						ไม่ทราบ/ ไม่พบเห็น การดำเนินงาน
	ไม่พอใจ เลย (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ค่อนข้าง น้อย (ร้อยละ)	ปาน กลาง (ร้อยละ)	ค่อนข้าง มาก (ร้อยละ)	พอใจ มาก (ร้อยละ)	
3. การเฝ้าระวังเด็กและ ดูแลช่วยเหลือเด็กและ เยาวชนกลุ่มเสี่ยง เช่น เด็กและเยาวชนนอกระบบ โรงเรียน อันทพาลวัยรุ่นมั่วสุม	120 (3.97)	276 (9.14)	471 (15.59)	1,024 (33.90)	615 (20.36)	320 (10.59)	195 (6.45)
4. การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด เฉพาะราย ตามความ เหมาะสม เพื่อสร้าง ความพร้อม ในการกลับคืน สู่สังคม และป้องกันการ กระทำผิดซ้ำของหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้อง เช่น เรือนจำ หรือสถานพินิจฯ	100 (3.30)	283 (9.37)	516 (17.08)	1,015 (33.60)	622 (20.59)	267 (8.84)	218 (7.22)
5. การดูแลผู้พ้นโทษ และ ช่วยเหลือพัฒนาคุณภาพ ชีวิตในการกลับคืนสู่สังคม เช่น การสอดส่องดูแล การส่งเสริมอาชีพ การรณรงค์ ให้สังคมยอมรับจาก หน่วยงานของรัฐหรือชุมชน	95 (3.16)	291 (9.63)	522 (17.28)	975 (32.27)	607 (20.09)	282 (9.33)	249 (8.24)
6. การนำเทคโนโลยีมาใช้ ในการป้องกันปัญหา อาชญากรรมในพื้นที่ อาชญากรรม เช่น การจัด ให้มีแสงสว่างในพื้นที่ ล่อแหลม การดูแลพื้นที่ รกร้าง การติดตั้ง CCTV	123 (4.07)	271 (8.97)	474 (15.69)	957 (31.68)	634 (20.99)	326 (10.79)	236 (7.81)

เมื่อสำรวจความพึงพอใจต่อมาตรการเชิงรุกที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในแต่ละประเด็น ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.35 พบว่า ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อมาตรการเชิงรุกที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในระดับปานกลางทุกประเด็นเช่นกัน ได้แก่ การส่งเสริมเครือข่ายภาครัฐและภาคประชาชนในการร่วมมือกันป้องกันอาชญากรรม เช่น เครือข่ายยุติธรรมชุมชน อาสาสมัครคุมประพฤติ คิดเป็นร้อยละ 34.03 การมีช่องทางการติดต่อสื่อสารหรือกิจกรรมร่วมกันระหว่างประชาชนกับเจ้าหน้าที่รัฐ เพื่อให้คำปรึกษาด้านการป้องกันอาชญากรรม คิดเป็นร้อยละ 33.70 การเฝ้าระวังเด็กและดูแลช่วยเหลือเด็กและเยาวชนกลุ่มเสี่ยง เช่น เด็กและเยาวชนนอกระบบโรงเรียน อันธพาล วัยรุ่นมั่วสุม คิดเป็นร้อยละ 33.90 การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดเฉพาะรายตามความเหมาะสม เพื่อสร้างความพร้อมในการกลับคืนสู่สังคมและป้องกันการกระทำผิดซ้ำของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น เรือนจำหรือสถานพินิจฯ คิดเป็นร้อยละ 33.60 การดูแลผู้พ้นโทษและช่วยเหลือพัฒนาคุณภาพชีวิตในการกลับคืนสู่สังคม เช่น การสอดส่องดูแล การส่งเสริมอาชีพ การรณรงค์ให้สังคมยอมรับจากหน่วยงานของรัฐหรือชุมชน คิดเป็นร้อยละ 32.27 และการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่ คิดเป็นร้อยละ 31.68

4.8 ผลการสำรวจข้อมูลเหยื่อที่เคยมีประสบการณ์ถูกกระทำ ความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี

ผลการสำรวจข้อมูลในส่วนนี้เป็นส่วนหนึ่งของการสำรวจข้อมูลเพื่อประกอบการรายงานการขับเคลื่อนเป้าหมายแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) เป้าหมายย่อย 16.2.3 สัดส่วนของผู้หญิงและผู้ชายวัยรุ่น อายุ 18 – 29 ปี ที่เคยถูกกระทำ ความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี ซึ่งมีค่านิยามที่สำคัญประกอบด้วย

1) ความรุนแรงทางเพศ ในที่นี้หมายถึง การข่มเหง การแสวงหาประโยชน์อย่างไม่ถูกต้อง การค้ามนุษย์ และความรุนแรงและการทรมานทุกรูปแบบที่มีต่อเด็ก อันได้แก่ การบังคับ ชักจูงเด็กให้มีกิจกรรมทางเพศโดยไม่ยินยอม การใช้เด็กเป็นเครื่องมือแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศในรูปแบบสื่อลามก โสเภณีเด็ก ทาส การค้ามนุษย์ การซื้อขายเด็กด้วยจุดประสงค์ทางเพศหรือการบังคับแต่งงาน

2) กิจกรรมทางเพศ ในที่นี้หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์ทั้งที่มีการร่วมประเวณีและไม่มีการร่วมประเวณี เช่น ให้สำเร็จความใคร่ การทำอนาจาร และรวมทั้งกิจกรรมทางเพศอื่นที่ไม่ได้มีการร่วมประเวณีหรือมีเพศสัมพันธ์ด้วย เช่น การบันทึกภาพลามกอนาจาร ล่อลวงให้เป็นผู้ให้บริการในธุรกิจทางเพศ จัดทำสื่อโฆษณาลามกอนาจาร

โดยการสอบถามนั้น ผู้ให้ข้อมูลจะต้องมีอายุระหว่าง 18 – 29 ปี เท่านั้น ข้อคำถามจะเกี่ยวกับประสบการณ์การถูกกระทำ ความรุนแรงทางเพศลักษณะข้างต้นเมื่อก่อนอายุ 18 ปี และหากตกเป็นเหยื่อให้สอบถามว่าตกเป็นเหยื่อครั้งแรกในขณะที่มีอายุกี่ปี จากการสำรวจพบผู้แทนครัวเรือนที่มีอายุระหว่าง 18 – 29 ปี จำนวน 440 คน เพศชาย 176 คน เพศหญิง 253 คน เพศทางเลือก 11 คน รายละเอียดผลการสำรวจมีดังนี้

ตาราง 4.36 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามอายุ 18 – 29 ปี ที่เคยถูกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี

ลำดับ	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1	ใช่	5	1.14
2	ไม่ใช่	435	98.86
รวมทั้งสิ้น		440	100

จากการสำรวจจากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้นจำนวน 440 คน พบว่า มีผู้ที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการข่มเหง การแสวงหาประโยชน์อย่างไม่ถูกต้อง การค้ามนุษย์ และความรุนแรงและการทรมานทุกรูปแบบที่มีต่อเด็กจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.14 ซึ่งมีอายุเมื่อตกเป็นเหยื่อครั้งแรกอยู่ที่ 7, 10, 11, 12 และ 16 ปี โดยอายุเฉลี่ยของการตกเป็นเหยื่อคือ 11.20 ปี

4.9 ข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในเชิงพื้นที่

ในการเก็บข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี มีการสำรวจข้อมูลเชิงพื้นที่โดยแยกวิเคราะห์อาชญากรรมเป็นรายกองบัญชาการ เพื่อให้ทราบถึงลักษณะของอาชญากรรมที่แตกต่างกันในเชิงพื้นที่ โดยทำการวิเคราะห์อาชญากรรมในรายพื้นที่กองบัญชาการตำรวจตามกลุ่มประเภทความผิดที่พบ รายละเอียดดังนี้

1) ข้อมูลผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำแนกตามพื้นที่ของการสำรวจ

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม จำนวน 688 คน พบว่าพื้นที่ที่มีผู้ให้ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด คือ ภาค 9 ร้อยละ 17.44 รองลงมา คือ ภาค 2 ร้อยละ 15.41 ภาค 7 ร้อยละ 13.66 และนครบาล ร้อยละ 11.48 ตามลำดับ ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.37 ทั้งนี้ จากข้อมูลดังกล่าวไม่สามารถสรุปได้ว่าพื้นที่ใดมีการเกิดอาชญากรรมมากที่สุด เนื่องจากการให้ข้อมูลดังกล่าวเป็นไปตามความยินยอมสมัครใจให้ข้อมูลของผู้ตอบแบบสำรวจเป็นหลัก ซึ่งมิได้สะท้อนให้เห็นสัดส่วนของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมโดยรวมในแต่ละพื้นที่ได้อย่างแท้จริง แต่สามารถนำรายละเอียดของลักษณะการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในแต่ละพื้นที่มาวิเคราะห์หรือเปรียบเทียบกับข้อมูลในส่วนอื่น ๆ ได้

ตาราง 4.37 ข้อมูลผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำแนกตามพื้นที่ที่สำรวจ

พื้นที่	จำนวน (คน)	ร้อยละ
กองบัญชาการตำรวจนครบาล	79	11.48
- บก.น. 9	22	3.20
- บก.น. 5	42	6.10
- บก.น. 7	15	2.18
ภาค 1	65	9.45

พื้นที่	จำนวน (คน)	ร้อยละ
- นนทบุรี	46	6.69
- พระนครศรีอยุธยา	18	2.62
- ชัยนาท	1	0.15
ภาค 2	106	15.41
- นครนายก	56	8.14
- จันทบุรี	40	5.81
- สระแก้ว	10	1.45
ภาค 3	46	6.69
- นครราชสีมา	27	3.92
- ศรีสะเกษ	1	0.15
- บุรีรัมย์	18	2.62
ภาค 4	41	5.96
- ขอนแก่น	16	2.33
- มหาสารคาม	4	0.58
- มุกดาหาร	21	3.05
ภาค 5	53	7.70
- ลำพูน	24	3.49
- ลำปาง	22	3.20
- น่าน	7	1.02
ภาค 6	33	4.80
- พิษณุโลก	22	3.20
- สุโขทัย	8	1.16
- อุทัยธานี	3	0.44
ภาค 7	94	13.66
- สมุทรสาคร	1	0.15
- เพชรบุรี	51	7.41
- ประจวบคีรีขันธ์	42	6.10
ภาค 8	51	7.41
- ชุมพร	13	1.89
- สุราษฎร์ธานี	29	4.22

พื้นที่	จำนวน (คน)	ร้อยละ
- ระนอง	9	1.31
ภาค 9	120	17.44
สงขลา	56	8.14
ปัตตานี	43	6.25
ยะลา	21	3.05
รวมทั้งสิ้น	688	100.00

2) ข้อมูลลักษณะอาชญากรรม จำแนกตามพื้นที่ของการสำรวจ

เมื่อพิจารณารายละเอียดของลักษณะอาชญากรรมที่ประสบเหตุ จำนวน 765 ครั้ง พบว่า ส่วนใหญ่เป็นอาชญากรรมความผิดต่อชีวิตและร่างกาย จำนวน 280 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 36.60 รองลงมาคือ ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง จำนวน 245 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 32.03 และความผิดต่อทรัพย์สิน จำนวน 121 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.82 ตามลำดับ ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาลักษณะอาชญากรรมที่ประสบเหตุในแต่ละพื้นที่ ปรากฏข้อมูลจากการสำรวจ มีรายละเอียดดังนี้

ตาราง 4.38 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาล

ลักษณะอาชญากรรม	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
กองบัญชาการตำรวจนครบาล	94	100.00
- ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	24	25.53
- ความผิดต่อทรัพย์สิน	26	27.66
- ความผิดทางเพศ	3	3.19
- ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	27	28.72
- ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	1	1.07
- ความผิดรูปแบบอื่น	13	13.83

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือน ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาล ซึ่งเป็นพื้นที่ความรับผิดชอบของกองบัญชาการตำรวจนครบาล จำนวน 94 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.38 พบว่า ส่วนใหญ่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงหลอกลวง ร้อยละ 28.72 รองลงมา คือ ความผิดต่อทรัพย์สิน ร้อยละ 27.66 และความผิดต่อชีวิตร่างกาย ร้อยละ 25.53 ทั้งนี้ ในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาลพบประชาชนที่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดรูปแบบอื่นมากที่สุด คือ จำนวน 13 ครั้ง

ตาราง 4.39 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 1

ลักษณะอาชญากรรม	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ภาค 1	67	100.00
- ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	20	29.85
- ความผิดต่อทรัพย์	4	5.97
- ความผิดทางเพศ	12	17.91
- ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	26	38.81
- ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	1	1.49
- ความผิดรูปแบบอื่น	4	5.97

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 1 จำนวน 67 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.39 พบว่า ส่วนใหญ่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงหลอกลวง ร้อยละ 38.81 รองลงมา คือ ความผิดต่อชีวิตร่างกาย ร้อยละ 29.85 และความผิดทางเพศ ร้อยละ 17.91 ซึ่งเป็นพื้นที่ที่พบการกระทำผิดทางเพศจำนวนมากที่สุดในการสำรวจครั้งนี้คือ 12 ครั้ง

ตาราง 4.40 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 2

ลักษณะอาชญากรรม	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ภาค 2	107	100.00
- ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	35	32.71
- ความผิดต่อทรัพย์	2	1.87
- ความผิดทางเพศ	7	6.54
- ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	55	51.40
- ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	0	-
- ความผิดรูปแบบอื่น	8	7.48

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 2 จำนวน 107 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.40 พบว่า ส่วนใหญ่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงหลอกลวง ร้อยละ 51.40 รองลงมา คือ ความผิดต่อชีวิตร่างกาย ร้อยละ 32.71 ทั้งนี้ พื้นที่ภาค 2 เป็นพื้นที่ที่พบการกระทำผิดฉ้อโกงหลอกลวงจำนวนมากที่สุดในการสำรวจครั้งนี้คือ 55 ครั้ง

ตาราง 4.41 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 3

ลักษณะอาชญากรรม	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ภาค 3	55	100.00
- ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	17	30.91
- ความผิดต่อทรัพย์	16	29.09
- ความผิดทางเพศ	3	5.45
- ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	15	27.27
- ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	2	3.64
- ความผิดรูปแบบอื่น	2	3.64

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 3 จำนวน 55 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.41 พบว่า ส่วนใหญ่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย ร้อยละ 30.91 รองลงมา คือ ความผิดต่อทรัพย์ ร้อยละ 29.09 และความผิดฉ้อโกงหลอกลวง ร้อยละ 27.27

ตาราง 4.42 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 4

ลักษณะอาชญากรรม	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ภาค 4	59	100.00
- ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	22	37.29
- ความผิดต่อทรัพย์	10	16.95
- ความผิดทางเพศ	6	10.17
- ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	15	25.42
- ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	4	6.78
- ความผิดรูปแบบอื่น	2	3.39

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 4 จำนวน 59 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.42 พบว่า ส่วนใหญ่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย ร้อยละ 37.29 รองลงมา คือ ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง ร้อยละ 25.42 และความผิดต่อทรัพย์ ร้อยละ 16.95

ตาราง 4.43 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5

ลักษณะอาชญากรรม	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ภาค 5	59	100.00
- ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	18	30.51

ลักษณะอาชญากรรม	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
- ความผิดต่อทรัพย์	10	16.95
- ความผิดทางเพศ	3	5.08
- ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	23	38.98
- ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	5	8.48
- ความผิดรูปแบบอื่น	0	-

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 5 จำนวน 59 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.43 พบว่า ส่วนใหญ่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงหลอกลวง ร้อยละ 38.98 รองลงมา คือ ความผิดต่อชีวิตร่างกาย ร้อยละ 30.51 และความผิดต่อทรัพย์ ร้อยละ 16.95 ทั้งนี้พื้นที่ภาค 5 สำรวจพบเหตุความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์จำนวนมากถึง 5 ครั้ง

ตาราง 4.44 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 6

พื้นที่	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ภาค 6	44	100.00
- ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	17	38.64
- ความผิดต่อทรัพย์	7	15.91
- ความผิดทางเพศ	4	9.09
- ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	10	22.73
- ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	4	9.09
- ความผิดรูปแบบอื่น	2	4.54

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 6 จำนวน 44 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.44 พบว่า ส่วนใหญ่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย ร้อยละ 38.64 รองลงมา คือ ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง ร้อยละ 22.73 ทั้งนี้ พื้นที่ภาค 6 เป็นพื้นที่ที่สำรวจพบเหตุอาชญากรรมน้อยที่สุดในการสำรวจครั้งนี้โดยพบเหตุอาชญากรรมจำนวน 44 ครั้ง

ตาราง 4.45 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 7

พื้นที่	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ภาค 7	94	100.00
- ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	56	59.57
- ความผิดต่อทรัพย์	15	15.96

พื้นที่	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
- ความผิดทางเพศ	6	6.38
- ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	14	14.89
- ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	1	1.07
- ความผิดรูปแบบอื่น	2	2.13

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 7 จำนวน 94 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.45 พบว่า ส่วนใหญ่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย ร้อยละ 59.57 รองลงมา คือ ความผิดต่อทรัพย์สิน ร้อยละ 15.96 และความผิดฉ้อโกงหลอกลวง ร้อยละ 14.89 ทั้งนี้ พื้นที่ภาค 7 เป็นพื้นที่ที่สำรวจพบเหตุความผิดต่อชีวิตร่างกายมากที่สุดในการสำรวจครั้งนี้โดยพบเหตุจำนวน มากถึง 56 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 59.57 ของเหตุความผิดต่อชีวิตร่างกายที่สำรวจพบทั้งหมดในปี

ตาราง 4.46 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 8

พื้นที่	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ภาค 8	59	100.00
- ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	20	33.90
- ความผิดต่อทรัพย์สิน	6	10.17
- ความผิดทางเพศ	5	8.48
- ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	21	35.59
- ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	2	3.39
- ความผิดรูปแบบอื่น	5	8.47

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 8 จำนวน 59 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.46 พบว่า ส่วนใหญ่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงหลอกลวง ร้อยละ 35.59 รองลงมา คือ ความผิดต่อชีวิตร่างกาย ร้อยละ 33.90

ตาราง 4.47 ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 9

พื้นที่	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
ภาค 9	127	100.00
- ความผิดต่อชีวิตร่างกาย	51	40.16
- ความผิดต่อทรัพย์สิน	25	19.69
- ความผิดทางเพศ	5	3.94

พื้นที่	จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
- ความผิดปกติของหลอดเลือด	39	30.71
- ความผิดปกติเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	5	3.94
- ความผิดปกติรูปแบบอื่น	2	1.56

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 9 ซึ่งเป็นพื้นที่ที่พบจำนวนเหตุอาชญากรรมสูงที่สุดในการสำรวจครั้งนี้คือ 127 ครั้ง ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.47 พบว่า ส่วนใหญ่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย ร้อยละ 40.16 รองลงมา คือ ความผิดปกติของหลอดเลือด ร้อยละ 30.71 นอกจากนี้ยังพบเหตุความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์จำนวนมากถึง 5 ครั้ง

จากการวิเคราะห์ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของกลุ่มตัวอย่างแยกเป็นรายภาค กองบัญชาการตำรวจ พบว่า ในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 9 เป็นพื้นที่ซึ่งพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด ผลการเก็บข้อมูลพบว่า มีเหตุอาชญากรรมรวมถึง 127 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.60 ของอาชญากรรมที่พบทั้งหมด นอกจากนี้ในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาลภาค 7 พบว่ามีเหตุอาชญากรรมความผิดต่อชีวิตร่างกายสูงที่สุด โดยพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมชีวิตและร่างกายจำนวน 56 ครั้ง ซึ่งหมายถึงอาชญากรรมชีวิตและร่างกายที่สำรวจพบทั้งหมดสำรวจพบที่ภาค 7 จำนวนถึงร้อยละ 20 เช่นเดียวกับกรณีของหลอดเลือดซึ่งพบมากที่สุดในกองบัญชาการตำรวจนครบาลภาค 2 จำนวนมากถึง 55 ครั้ง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 22.45 จากเหตุหลอดเลือดที่สำรวจพบทั้งหมด ทั้งนี้ ในส่วนของกองบัญชาการตำรวจนครบาล สำรวจพบอาชญากรรมในรูปแบบอื่นมากกว่าในพื้นที่อื่น ๆ โดยกรณีที่พบส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับการเรียกรับสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ ส่วนพื้นที่ที่พบเหยื่ออาชญากรรมน้อยที่สุดคือพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 6 โดยพบเหตุอาชญากรรมทั้งหมด 44 ครั้ง

3) ความหวาดกลัวอาชญากรรมของประชาชนตามพื้นที่ของการสำรวจ

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามพื้นที่ของการสำรวจ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.48 พบว่า เมื่อพิจารณาจากข้อมูลพบว่าประชาชนส่วนใหญ่ในแต่ละพื้นที่ที่มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของตนเองในระดับมาก ได้แก่ กองบัญชาการตำรวจนครบาล ร้อยละ 57.78 ตำรวจภูธรภาค 2 ร้อยละ 56.33 ตำรวจภูธรภาค 3 ร้อยละ 50.00 ตำรวจภูธรภาค 5 ร้อยละ 38.33 ตำรวจภูธรภาค 6 ร้อยละ 46.64 และตำรวจภูธรภาค 7 ร้อยละ 47.68 ส่วนพื้นที่ซึ่งประชาชนส่วนใหญ่ในแต่ละพื้นที่ที่มีความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของตนเองน้อยที่สุด ได้แก่ พื้นที่ตำรวจภูธรภาค 1

ตาราง 4.48 ระดับความรู้สึกปลอดภัยในบริเวณที่พักอาศัยของประชาชน จำแนกตามพื้นที่ของการสำรวจ

พื้นที่	ระดับความรู้สึกปลอดภัย					
	น้อย (ร้อยละ)	ค่อนข้าง น้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	ค่อนข้าง มาก (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
กองบัญชาการตำรวจ นครบาล	17 (5.40)	13 (4.12)	37 (11.75)	66 (20.95)	182 (57.78)	315 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 1	4 (1.33)	11 (3.64)	125 (41.39)	114 (37.75)	48 (15.89)	302 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 2	1 (0.34)	4 (1.33)	43 (14.33)	83 (27.67)	169 (56.33)	300 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 3	11 (3.66)	5 (1.67)	23 (7.67)	111 (37.00)	150 (50.00)	300 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 4	8 (2.66)	8 (2.67)	90 (30.00)	114 (38.00)	80 (26.67)	300 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 5	4 (1.34)	6 (2.00)	67 (22.33)	108 (36.00)	115 (38.33)	300 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 6	4 (1.33)	4 (1.33)	51 (17.00)	101 (33.67)	140 (46.67)	300 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 7	3 (0.99)	5 (1.66)	61 (20.20)	89 (29.47)	144 (47.68)	302 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 8	7 (2.33)	7 (2.32)	75 (25.00)	123 (41.00)	88 (29.33)	300 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 9	2 (0.66)	7 (2.31)	49 (16.23)	191 (63.25)	53 (17.55)	302 (100.00)
รวม	61 (2.02)	70 (2.31)	621 (20.56)	1,100 (36.41)	1,169 (38.70)	3,021 (100.00)

4) ความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินตามพื้นที่ของการสำรวจ

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินซึ่งเป็นค่าเฉลี่ย บริเวณที่พักอาศัย บริเวณที่ไม่ใช่ที่พักอาศัย และภาพรวม แยกตามพื้นที่ของการสำรวจ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.49 พบว่า เมื่อพิจารณาจากข้อมูลพบว่าประชาชนส่วนใหญ่ในแต่ละพื้นที่เชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินระดับปานกลาง โดยพื้นที่ที่มีระดับเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในระดับค่อนข้างมาก ได้แก่ ตำรวจภูธรภาค 3 ร้อยละ 51.33 ตำรวจภูธรภาค 9 ร้อยละ 42.72 และ ตำรวจภูธรภาค 7 ร้อยละ 35.76 ส่วนพื้นที่ซึ่งประชาชนส่วนใหญ่ในแต่ละพื้นที่มีระดับเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินน้อยที่สุด ได้แก่ พื้นที่ตำรวจภูธรภาค 1

ตาราง 4.49 ระดับความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน จำแนกตามพื้นที่ของการสำรวจ

พื้นที่	ระดับเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน						
	ไม่เชื่อมั่นเลย (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ค่อนข้างน้อย (ร้อยละ)	ปานกลาง (ร้อยละ)	ค่อนข้างมาก (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
กองบัญชาการตำรวจนครบาล	6 (1.90)	13 (3.12)	29 (9.21)	100 (31.75)	92 (29.21)	75 (24.81)	315 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 1	6 (1.99)	12 (3.98)	50 (16.56)	147 (48.68)	70 (23.18)	17 (5.63)	302 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 2	0 (0)	4 (1.33)	17 (5.67)	101 (33.67)	97 (32.33)	81 (27.00)	300 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 3	0 (0)	1 (0.34)	9 (3.00)	64 (21.33)	154 (51.33)	72 (24.00)	300 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 4	0 (0)	9 (3.01)	31 (10.33)	148 (49.33)	100 (33.33)	12 (4.00)	300 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 5	0 (0)	7 (2.33)	20 (6.67)	135 (45.00)	94 (31.33)	44 (14.67)	300 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 6	4 (1.32)	15 (4.00)	23 (7.67)	107 (37.67)	92 (30.67)	59 (18.67)	300 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 7	3 (0.99)	4 (1.34)	13 (4.30)	108 (35.76)	108 (35.76)	66 (21.85)	302 (100.00)

พื้นที่	ระดับเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน						
	ไม่เชื่อมั่น เลย (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ค่อนข้าง น้อย (ร้อยละ)	ปาน กลาง (ร้อยละ)	ค่อนข้าง มาก (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
ตำรวจภูธรภาค 8	0 (0)	3 (1.00)	29 (9.67)	127 (42.33)	117 (39.00)	24 (8.00)	300 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 9	1 (0.33)	11 (3.64)	44 (14.57)	104 (34.44)	129 (42.72)	13 (4.30)	302 (100.00)
รวม	20 (0.66)	79 (2.61)	265 (8.77)	1,141 (37.77)	1,053 (34.86)	463 (15.33)	3,021 (100.00)

5) ความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามพื้นที่ของการสำรวจ

เมื่อพิจารณาข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามพื้นที่ของการสำรวจ ดังปรากฏผลการสำรวจในตารางที่ 4.50 พบว่า ในการสำรวจครั้งนี้ ประชาชนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐในระดับปานกลาง โดยพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 9 เป็นพื้นที่ซึ่งมีระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐสูงที่สุด ในขณะที่พื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาลมีระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐน้อยที่สุด

ตาราง 4.50 ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐ จำแนกตามพื้นที่ของการสำรวจ

พื้นที่	ระดับความรู้สึกปลอดภัย						
	ไม่พอใจ เลย (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ค่อนข้าง น้อย (ร้อยละ)	ปาน กลาง (ร้อยละ)	ค่อนข้าง มาก (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
กองบัญชาการ ตำรวจนครบาล	28 (10.26)	53 (19.41)	30 (10.99)	64 (23.44)	57 (20.88)	41 (15.02)	273 (100.00)

พื้นที่	ระดับความรู้สึกปลอดภัย						
	ไม่พอใจ เลย (ร้อยละ)	น้อย (ร้อยละ)	ค่อนข้าง น้อย (ร้อยละ)	ปาน กลาง (ร้อยละ)	ค่อนข้าง มาก (ร้อยละ)	มาก (ร้อยละ)	รวม (ร้อยละ)
ตำรวจภูธรภาค 1	7 (2.41)	39 (13.40)	82 (28.18)	108 (37.11)	39 (13.40)	16 (5.50)	291 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 2	15 (5.24)	24 (8.39)	31 (10.84)	79 (27.62)	68 (23.78)	69 (24.13)	286 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 3	7 (2.64)	20 (7.58)	52 (19.70)	86 (32.58)	61 (23.11)	38 (14.39)	264 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 4	8 (2.94)	30 (11.03)	69 (25.37)	115 (42.28)	35 (12.87)	15 (5.51)	272 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 5	11 (4.07)	36 (13.34)	27 (10.00)	127 (47.04)	59 (21.85)	10 (3.70)	270 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 6	2 (0.71)	11 (3.88)	34 (12.01)	91 (32.16)	80 (28.27)	65 (22.97)	283 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 7	2 (0.70)	13 (4.55)	48 (16.78)	94 (32.87)	103 (36.01)	26 (9.09)	286 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 8	3 (1.01)	21 (7.07)	56 (18.86)	145 (48.82)	54 (18.18)	18 (6.06)	297 (100.00)
ตำรวจภูธรภาค 9	6 (2.03)	16 (5.44)	26 (8.81)	94 (31.86)	133 (45.08)	20 (6.78)	295 (100.00)
รวม	89 (3.16)	263 (9.33)	455 (16.15)	1,003 (35.61)	689 (24.46)	318 (11.29)	2,817 (100.00)

บทที่ 5

การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2565

รายงานในบทนี้จะเป็นการสรุปผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2565 เพื่อแสดงให้เห็นถึงข้อค้นพบสำคัญ ลักษณะและปัจจัยที่แตกต่างกันของการประสบเหตุและตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมของผู้ตอบแบบสำรวจและสมาชิกในครัวเรือน เปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมที่ได้จากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอื่นที่เกี่ยวข้องและผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมครั้งก่อนหน้า รวมทั้งวิเคราะห์ข้อมูลตามเป้าหมายและตัวชี้วัดของกระบวนการยุติธรรม เช่น ความรู้สึกหวาดกลัวอาชญากรรม ความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรม เป้าหมายแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals :SDGs) และแผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2562-2565 โดยแบ่งออกเป็น 6 ส่วนหลัก ดังนี้

5.1 สรุปข้อค้นพบสำคัญจากการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2565

5.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของหน่วยงานภาครัฐ

5.3 การวิเคราะห์สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับการสำรวจครั้งก่อนหน้า

5.4 การวิเคราะห์สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามเป้าหมายและตัวชี้วัดของกระบวนการยุติธรรม

5.5 การวิเคราะห์และสรุปผลที่ได้จากการสัมมนาเผยแพร่

5.1 สรุปข้อค้นพบสำคัญจากการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2565

5.1.1 ข้อค้นพบจากการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

1) ข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม พบว่า จากการสำรวจสมาชิกครัวเรือน 8,032 ตัวอย่าง พบผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม 688 คน คิดเป็นร้อยละ 8.57 เป็นเพศชาย ร้อยละ 41.42 และเพศหญิงร้อยละ 57.27 ส่วนใหญ่เหยื่ออาชญากรรมมีอายุระหว่าง 26 - 35 ปี คิดเป็นร้อยละ 22.53 รองลงมาคืออายุ 46 - 55 ปี คิดเป็นร้อยละ 19.48 พบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งสิ้น 765 ครั้ง โอกาสการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม คิดเป็นร้อยละ 9.53 ทั้งนี้ จากสถิติพบว่าเพศหญิงและประชาชนที่อายุ 26 - 35 ปี เป็นกลุ่มที่มีแนวโน้มตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด

2) ลักษณะของเหตุอาชญากรรม พบว่า ลักษณะของอาชญากรรมที่ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่อมากที่สุดคือ ความผิดต่อชีวิตร่างกาย (ร้อยละ 36.60) โอกาสตกเป็นเหยื่ออยู่ที่ 3.49 รองลงมาคือ ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง (ร้อยละ 32.03) โอกาสตกเป็นเหยื่ออยู่ที่ 3.05 และความผิดต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 15.82) โอกาสตกเป็นเหยื่ออยู่ที่ 1.51 จากนั้นเป็น ความผิดทางเพศ ความผิดรูปแบบอื่น และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ตามลำดับ การสำรวจลักษณะของเหตุอาชญากรรมในปีนี้พบประเด็นที่น่าสนใจว่ามีการกระทำผิด

ต่อชีวิตร่างกายและทรัพย์สินโดยใช้อาวุธปืนจำนวนมากถึง 17 กระสุน รายละเอียดปรากฏใน 5.1.2) การวิเคราะห์ พฤติการณ์แห่งคดี

3) ลักษณะของผู้ก่อเหตุอาชญากรรม พบว่า ประชาชนที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ จำหน้าหรือรูปร่างพรรณสัณฐานของผู้ก่อเหตุไม่ได้ และผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ไม่รู้จักหรือ ไม่เกี่ยวข้องกับผู้ก่อเหตุ โดยหากเป็นคนที่รู้จักหรือเกี่ยวข้องกับผู้ก่อเหตุ พบว่า ส่วนใหญ่ผู้ที่ก่อเหตุมากที่สุด คือ คนในละแวกบ้าน (ร้อยละ 4.58) และคนรู้จัก (ร้อยละ 3.14) นอกจากนี้ยังพบความสัมพันธ์ระหว่าง เหยื่อกับผู้ก่อเหตุในลักษณะเจ้าหน้าที่และผู้ชักชวนไปลงทุน

4) ผลกระทบจากการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม พบว่า ผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ ร้อยละ 62.35 ไม่ถูกทำอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจ อย่างไรก็ตามการสำรวจในปีนี้มีผู้เสียชีวิตจำนวนมากถึง 43 ราย (ร้อยละ 5.62) โดยส่วนใหญ่เสียชีวิตจากอุบัติเหตุจากรถ ในส่วนของความเสียหายต่อทรัพย์สินนั้น เหยื่อส่วนใหญ่ร้อยละ 63.79 ไม่มีทรัพย์สินเสียหาย ทั้งนี้ หากมีความเสียหายส่วนใหญ่แล้วมีมูลค่าไม่เกิน 20,000 บาท โดยพบว่ามูลค่าความเสียหายส่วนใหญ่มีตั้งแต่ 1 - 1,000 บาท (ร้อยละ 13.99) รองลงมาคือ เสียหายตั้งแต่ 1,001 - 5,000 บาท (ร้อยละ 9.41) และเสียหายตั้งแต่ 5,001 - 20,000 บาท (ร้อยละ 7.84) โดยส่วนใหญ่เป็นกรณีหลอกหลวงขายสินค้าและไม่จัดส่งหรือส่งสินค้าไม่ตรงกับที่โฆษณา อย่างไรก็ตาม พบว่า มูลค่าความเสียหายสูงสุดที่สำรวจพบในปีนี้สูงถึง 500,000 บาท โดยเป็นการหลอกให้ลงทุนในสินทรัพย์ดิจิทัล ที่ไม่มีอยู่จริง

5) การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

จากการสำรวจครั้งนี้ พบว่าผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ จากผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทั้งหมด 765 ครั้ง มีการแจ้งเหตุทั้งสิ้น 459 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 60 ซึ่งพบว่าเหตุความผิดชีวิตร่างกายมีจำนวนการแจ้งเหตุสูงที่สุด จำนวนถึง 226 ครั้ง จากเหตุทั้งหมด 280 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 80.71 ส่วนเหตุฉ้อโกงหลอกหลวงพบว่าการแจ้งเหตุจำนวน 94 ครั้ง และไม่แจ้งเหตุจำนวน มากถึง 151 ครั้ง ซึ่งพบว่ามีความผิดที่ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่แจ้งเหตุจำนวนมากที่สุดในการสำรวจ ครั้งนี้ โดยส่วนใหญ่พบว่าสาเหตุเนื่องมาจากผู้ตกเป็นเหยื่อมองว่าความเสียหายเล็กน้อยและคิดว่าเจ้าหน้าที่ ไม่สามารถติดตามตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้ ทั้งนี้ มีประเด็นน่าสนใจเกี่ยวกับจำนวนการแจ้งเหตุเกี่ยวกับ ความผิดทางเพศมีจำนวนมากกว่าไม่แจ้งเหตุมากถึง 1 เท่าตัว จึงอาจพิจารณาได้ว่าผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ทางเพศเห็นว่าภาครัฐมีความเข้าใจเหยื่ออาชญากรรมทางเพศและมีกลไกเหมาะสมในการช่วยเหลือตน รวมทั้ง การดำเนินคดีเอาผิดผู้กระทำผิดเกี่ยวกับเพศมีการปกป้องสิทธิของเหยื่อมากกว่าในอดีต

อีกทั้ง พบว่าผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ โดยพบว่าการแจ้งเหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่จะเป็นการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ รองลงมา คือ การแจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ และมีเพียงเล็กน้อยที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงาน ภาครัฐอื่นที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ โดยพบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการแจ้งเหตุอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่ คือ เห็นว่า

เป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย ร้อยละ 22.09 และมองว่าการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล ร้อยละ 21.89 และไม่สะดวก ไม่มีเวลาไปแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่ ร้อยละ 12.45 ดังนั้น หากหน่วยงานผู้รับแจ้งความสามารถปรับปรุงระบบการรับแจ้งความให้สะดวกและรวดเร็ว เช่น ระบบรับแจ้งความออนไลน์ อาจนำไปสู่อัตราการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ที่สูงขึ้นได้

อย่างไรก็ดี พบว่าผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมและมีการแจ้งเหตุส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการรับแจ้งเหตุของเจ้าหน้าที่หรือผู้แทนชุมชนในระดับพอใจค่อนข้างมาก ร้อยละ 21.70 รองลงมาคือพอใจมาก ร้อยละ 15.69 โดยมีเพียงเล็กน้อย ร้อยละ 3.40 ที่ไม่พอใจเลย อย่างไรก็ตามพบว่ามีความเห็นจากประชาชนเกี่ยวกับความล่าช้าในการติดตามคดีหรือตัวผู้กระทำผิด นอกจากนั้นยังมีประเด็นความไม่พอใจเกี่ยวกับความสามารถในการสืบเสาะหาตัวผู้กระทำผิดของเจ้าหน้าที่อีกด้วย

6) ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

การสำรวจความหวาดกลัวอาชญากรรมในปี พ.ศ. 2565 ในภาพรวมพบว่าประชาชนส่วนใหญ่รู้สึกปลอดภัยระดับมาก และเมื่อวิเคราะห์แยกแต่ละประเด็นคำถาม พบว่า เมื่อเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางวัน ประชาชนส่วนใหญ่รู้สึกปลอดภัยระดับมาก จำนวนร้อยละ 76.88 ในขณะที่การเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางคืนประชาชนส่วนใหญ่รู้สึกปลอดภัยระดับค่อนข้างมาก จำนวนร้อยละ 66.95 และในกรณีต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางวันประชาชนส่วนใหญ่รู้สึกปลอดภัยระดับมาก จำนวนร้อยละ 76.18 และในขณะที่ต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืนประชาชนส่วนใหญ่รู้สึกปลอดภัยระดับค่อนข้างมาก จำนวนร้อยละ 69.05 ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยทั้ง 4 ประเด็น โดยคิดค่าคะแนนทั้งหมดเป็นร้อยละ พบว่าความรู้สึกปลอดภัยในละแวกที่พักอาศัยของประชาชนอยู่ที่ร้อยละ 72.25 ซึ่งเมื่อพิจารณาจากตัวชี้วัดที่ 2 แผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2562 – 2565) ซึ่งกำหนดให้ประชาชนมีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมต่ำกว่าร้อยละ 40 ภายในปี พ.ศ. 2565 พบว่าความรู้สึกปลอดภัยในละแวกที่พักอาศัยของประชาชนในภาพรวมที่ระดับร้อยละ 72.25 (ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมอยู่ที่ร้อยละ 27.75) นั้น เป็นไปตามเกณฑ์ตัวชี้วัดข้างต้น

อย่างไรก็ดี ระดับความรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางคืนอยู่ที่ร้อยละ 66.95 ซึ่งน้อยที่สุดในทั้ง 4 ประเด็น จึงจำเป็นต้องมีการปรับปรุงอย่างเร่งด่วนเพื่อมิให้ระดับคะแนนตกลงไปต่ำกว่าร้อยละ 60 นอกจากนั้น หากวิเคราะห์ความหวาดกลัวโดยจำแนกตามพื้นที่จะพบว่าพื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาลเป็นพื้นที่ซึ่งประชาชนรู้สึกปลอดภัยมากที่สุด โดยส่วนใหญ่ประชาชนรู้สึกปลอดภัยมาก คิดเป็นร้อยละ 57.78 ในขณะที่พื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 1 และภาค 4 พบว่าเป็นพื้นที่ซึ่งประชาชนรู้สึกปลอดภัยน้อยที่สุด โดยส่วนใหญ่ประชาชนรู้สึกปลอดภัยค่อนข้างมากอยู่ที่ร้อยละ 37.75 และร้อยละ 38 ตามลำดับ ทั้งนี้ จากการสอบถามประชาชนที่รู้สึกไม่ปลอดภัยหรือหวาดกลัวอาชญากรรม พบว่า เนื่องมาจากหลายสาเหตุ เช่น ปัญหายาเสพติดในชุมชน อีกทั้งยังมีผู้เสพกัญชาและ

กระท่อมบริเวณใกล้เคียงกับที่พักอาศัย ปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำทำให้คนไม่ได้ประกอบอาชีพ ไม่มีที่อยู่อาศัย เป็นคนเร่ร่อนเดินเตร็ดเตร่บริเวณที่พักอาศัย และคนดื่มสุราทะเลาะวิวาทเป็นประจำ เป็นต้น

7) ความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

ประชาชนส่วนใหญ่มีความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน โดยส่วนใหญ่แล้วประชาชนมีความคิดเห็นไปในทางเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินทั้งเมื่ออยู่ในบริเวณที่พักอาศัย และเมื่ออยู่นอกบริเวณพื้นที่ที่พักอาศัย รวมถึงความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในภาพรวมทั่วไป โดยระดับความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินทั้งเมื่ออยู่ในบริเวณที่พักอาศัยในระดับร้อยละ 77.66 เมื่ออยู่นอกบริเวณพื้นที่ที่พักอาศัยร้อยละ 68.86 และในภาพรวมทั่วประเทศร้อยละ 73.42 ดังนั้นเมื่อเฉลี่ยรวมสามด้านจึงอยู่ที่ร้อยละ 73.31

อย่างไรก็ดี จากการจำแนกตามพื้นที่พบว่า ประชาชนมีความความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินมากที่สุดในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 3 โดยส่วนใหญ่ประชาชนรู้สึกเชื่อมั่นค่อนข้างมาก ร้อยละ 51.33 รองลงมา คือ ภาค 9 ซึ่งประชาชนรู้สึกเชื่อมั่นค่อนข้างมาก ร้อยละ 42.72 และน้อยที่สุดคือพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 4 ซึ่งประชาชนรู้สึกเชื่อมั่นปานกลาง ร้อยละ 49.33 ทั้งนี้ จากการสอบถามประชาชนพบว่าส่วนใหญ่รู้สึกไม่เชื่อมั่นบริเวณที่ไม่ใช่ที่พักอาศัยของตนเอง เนื่องจากสื่อต่าง ๆ มีการรายงานข่าวอาชญากรรมจำนวนมาก

8) ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมของรัฐ

ในภาพรวมของระบบการป้องกันอาชญากรรม ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมในภาพรวมในระดับปานกลางมีจำนวนมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 42.14 ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาจากคำตอบซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มพอใจ ปานกลาง และไม่พอใจ ประชาชนส่วนใหญ่มีความรู้สึกในทางที่พึงพอใจมากกว่าไม่พอใจ โดยกลุ่มที่พอใจ (พอใจมาก ค่อนข้างพอใจ) เป็นกลุ่มใหญ่ที่สุดคิดเป็นร้อยละ 42.90 มากกว่ากลุ่มที่ไม่พอใจ (พอใจค่อนข้างน้อย พอใจน้อย และไม่พอใจเลย) ซึ่งมีรวมกันเพียงร้อยละ 14.96 ในขณะที่กลุ่มที่รู้สึกพอใจปานกลางมีใกล้เคียงกับกลุ่มที่พอใจคือร้อยละ 42.14 ซึ่งสะท้อนว่าประชาชนรู้สึกพึงพอใจในภาพรวมของระบบการป้องกันอาชญากรรม อย่างไรก็ตาม การที่ประชาชนส่วนใหญ่มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลางนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงต้องวิเคราะห์หาข้อบกพร่องและพัฒนาระบบการป้องกันอาชญากรรม โดยในอนาคตอาจมีการกำหนดค่าเป้าหมาย (Baseline) ของความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมในภาพรวมเพื่อเป็นเป้าหมายให้หน่วยงานดำเนินการ

นอกจากนั้น ในประเด็นการพบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรมในพื้นที่ชุมชน พบว่าประชาชนส่วนใหญ่พบเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรมในพื้นที่ชุมชนที่ตนเองอยู่อาศัยเดือนละครั้ง รองลงมาคือ มากกว่า

1 ปี/ครั้ง และสัปดาห์ละครั้ง ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่ประชาชนมีความรู้สึกว่าการพบเห็นเจ้าหน้าที่น้อยครั้งลง หลังจากการแพร่ระบาดของไวรัสโควิด - 19

อย่างไรก็ดี เมื่อพิจารณาแยกตามมาตรการป้องกันปัญหาอาชญากรรม พบว่ามาตรการพื้นฐานที่ประชาชนมีความพึงพอใจมากที่สุด ได้แก่ สื่อประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ เพื่อให้ความรู้ และแนวทางการป้องกันอาชญากรรม ตลอดจนช่องทางในการรับแจ้งเหตุ คิดเป็นร้อยละ 34.76 รองลงมา คือ การตั้งด่านตรวจจุดสกัด จุดตรวจค้นในชุมชน การตรวจตราควบคุมแหล่งอบายมุข เช่น สถานบันเทิงสถานบริการเพื่อไม่ให้เป็นแหล่งมั่วสุมซึ่งมีคะแนนเท่ากันทั้ง 2 มาตรการ คิดเป็นร้อยละ 34.59 ทั้งนี้ ในส่วนของมาตรการเชิงรุก พบว่าประชาชนมีความพึงพอใจกับมาตรการส่งเสริมเครือข่ายภาครัฐและภาคประชาชนในการร่วมมือกันป้องกันอาชญากรรม เช่น เครือข่ายยุติธรรมชุมชน อาสาสมัครคุมประพฤติ คิดเป็นร้อยละ 34.03 รองลงมา ได้แก่ การเฝ้าระวังเด็กและดูแลช่วยเหลือเด็กและเยาวชนกลุ่มเสี่ยง เช่น เด็กและเยาวชนนอกระบบโรงเรียน อันธพาล วัยรุ่นมั่วสุม คิดเป็นร้อยละ 33.90 และการมีช่องทางการติดต่อสื่อสารหรือกิจกรรมร่วมกันระหว่างประชาชนกับเจ้าหน้าที่รัฐ เพื่อให้คำปรึกษาด้านการป้องกันอาชญากรรม คิดเป็นร้อยละ 33.70 ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมุ่งเน้นการดำเนินงานและพัฒนามาตรการที่ประชาชนมีความพึงพอใจ รวมทั้งแก้ไขปรับปรุง หรือพิจารณายกเลิกมาตรการที่มีระดับความพึงพอใจน้อย รวมทั้งหามาตรการใหม่ ๆ เช่น ระบบการเตือนภัยออนไลน์ การประสานงานกับหน่วยงานเอกชนในการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ข้อมูลอาชญากรรมรูปแบบใหม่ ซึ่งอาจมีความทันสมัยและตอบสนองต่อการป้องกันอาชญากรรมในปัจจุบันได้อย่างมีประสิทธิภาพและเข้าถึงประชาชนได้มากยิ่งขึ้น

9) ประสบการณ์ผู้ที่เคยถูกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี จากการสำรวจ พบว่าจากผู้แทนครัวเรือนทั้งหมด ซึ่งมีอายุระหว่าง 18 - 29 ปี ตอบแบบสอบถามประสบการณ์ผู้ที่เคยถูกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี ทั้งสิ้น จำนวน 440 คน พบว่ามีผู้ที่เคยถูกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 1.14 เป็นเพศหญิงจำนวน 4 คน และเพศทางเลือกจำนวน 1 คน และพบว่าเมื่อตกเป็นเหยื่อครั้งแรกอยู่ที่ 7, 10, 11, 12 และ 16 ปี โดยอายุเฉลี่ยของการตกเป็นเหยื่อคือ 11.20 ปี

5.1.2 การวิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดี

การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนในครั้งนี้ได้มีการบันทึกข้อมูลพฤติกรรมโดยย่อของเหตุอาชญากรรมทุกเหตุการณ์เอาไว้ เพื่อทำการวิเคราะห์ให้เห็นถึงพฤติกรรมอาชญากรรมที่น่าสนใจในความผิดแต่ละประเภท ผลการวิเคราะห์พฤติการณ์ในการกระทำผิดแยกความผิดเป็นรายละเอียดประเภท มีประเด็นที่น่าสนใจดังต่อไปนี้

1) พฤติการณ์แห่งคดีในความผิดต่อชีวิตร่างกาย

จากข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2565 คดีความผิดต่อชีวิตร่างกายเป็นลักษณะความผิดที่สำรวจพบมากที่สุดเป็นอันดับ 1 โดยส่วนใหญ่ที่พบเป็นอุบัติเหตุจราจรจำนวน 134 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47.87 และทะเลาะวิวาท 44 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.71 ซึ่งพฤติการณ์แห่งคดีส่วนใหญ่สาเหตุเกิดจากความมีเมมา โดยสถานที่เกิดเหตุมีทั้งร้านเหล้า งานเลี้ยงสังสรรค์ หรือที่บ้านของผู้เสียหายซึ่งมีการตั้งวงสังสรรค์ เหตุข้างต้นนี้ส่วนใหญ่เกิดเหตุจากบุคคลที่รู้จักคุ้นเคยกัน นอกจากนี้ยังมีกรณีเกี่ยวกับการขับขี่ยานพาหนะบนท้องถนนและขับขี่ยานพาหนะซึ่งเสี่ยงต่อความรำคาญจนกระทั่งกลายเป็นการทะเลาะวิวาท ซึ่งส่วนใหญ่กรณีดังกล่าวเป็นการก่อเหตุโดยคนหรือกลุ่มคนที่ไม่รู้จักกันมาก่อน

ในกลุ่มความผิดต่อชีวิตร่างกายพบเหตุฆ่าและพยายามฆ่าเป็นจำนวนมากรวมกันถึง 49 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 17.50 และเป็นการใช้อาวุธปืนในการก่อเหตุมากถึง 17 ครั้ง ทั้งนี้ อาจสังเกตได้ว่าในปัจจุบันประชาชนทั่วไปสามารถเข้าถึงและครอบครองอาวุธปืนได้ง่าย จนกระทั่งนำไปสู่เหตุอันถึงแก่ชีวิตหรือก่ออาชญากรรมที่มีความรุนแรงได้

นอกจากนี้กรณีข่มขู่คุกคามว่าจะทำอันตรายต่อชีวิตร่างกายนั้นพบเหตุจำนวน 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 5 ส่วนใหญ่พฤติการณ์เกี่ยวเนื่องกับการกักขังเงินนอกระบบและยาเสพติด ส่วนเหตุความรุนแรงในครอบครัวพบจำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.64 ซึ่งมีทั้งกรณีคนรักและสามีเก่าทำร้ายร่างกายเหยื่อเนื่องจากความหึงหวง ทั้งนี้ ยังพบกรณีผู้มีเมมายาเสพติดและทำร้ายคนในครอบครัวอีกด้วย

2) พฤติการณ์แห่งคดีในความผิดต่อทรัพย์

จากข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2565 คดีความผิดต่อทรัพย์ที่พบส่วนใหญ่เป็นกรณีลักทรัพย์สินภายในบ้านพักอาศัย จำนวน 20 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.53 รองลงมาคือทำให้เสียทรัพย์ (เช่น ทำลายทรัพย์สิน ยานพาหนะ) จำนวน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 14.88 เป็นที่น่าสังเกตว่าพบความผิดลักทรัพย์รูปแบบอื่น ๆ ที่ไม่ได้จำแนกประเภทไว้จำนวนมากถึง 23 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.01 โดยกรณีลักทรัพย์รูปแบบอื่น ๆ พบว่าส่วนใหญ่เป็นกรณีลักทรัพย์ซึ่งเป็นผลผลิตทางการเกษตรซึ่งพบว่าเหตุเกิดขึ้นค่อนข้างบ่อยครั้งโดยพบในพื้นที่เกษตรซึ่งเป็นพืชสวน โดยทรัพย์สินที่คนร้ายขโมย ได้แก่ กล้วย และผลไม้ อาทิ ทูเรียน มะพร้าว โดยกรณีลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตรนั้นส่วนใหญ่ผู้ตกเป็นเหยื่อไม่พบเจอตัวคนร้ายและไม่สามารถจับกุมตัวผู้กระทำผิดได้ แม้เหยื่อทราบว่าใครเป็นคนร้ายก็ตาม

ส่วนกรณีลักทรัพย์ภายในบ้านพักอาศัย พบว่ามีทั้งกรณีที่คนร้ายจัดแจงเข้ามาภายในบ้านเพื่อรื้อค้นทรัพย์สินและกรณีคนร้ายหยิบฉวยทรัพย์สินซึ่งวางอยู่บริเวณหน้าบ้าน โดยคนร้ายจะอาศัยจังหวะที่เจ้าของบ้านไม่อยู่บ้านหรือนอนหลับอยู่เข้ามาก่อเหตุ ทรัพย์สินที่เสียหายส่วนมากเป็นทรัพย์สินที่มีค่าไม่มากนัก เช่น เครื่องใช้ในบ้าน อุปกรณ์ไฟฟ้าขนาดเล็ก เครื่องแต่งกาย ทั้งนี้ พบว่ามีเหยื่ออาชญากรรมที่สูญเสียทรัพย์สินเป็นจำนวนค่อนข้างมาก เนื่องจากคนร้ายเป็นคนที่มีความรู้จักสนิทสนมกันและเข้าออกในบ้านเป็นประจำและรู้ว่าเหยื่อเก็บทรัพย์สินไว้ที่บ้านจำนวนมาก

นอกจากนี้ ในกลุ่มความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน พบเหตุปล้น จี้ ซึ่งทรัพย์สินที่สาธารณะ วิ่งราวทรัพย์สิน และล้วงกระเป๋า รวมกัน 26 ราย คิดเป็นร้อยละ 21.48 โดยสังเกตได้ว่าคนร้ายกลุ่มนี้ส่วนใหญ่จะมีความเป็นมืออาชีพ มีการทำร้ายร่างกายเหยื่อ และใช้อาวุธในการชิงทรัพย์สิน โดยส่วนใหญ่คนร้ายที่ก่อเหตุลักษณะนี้มุ่งหวังทั้งทรัพย์สินและยานพาหนะของเหยื่อ ส่วนกรณีปล้น จี้ ซึ่งทรัพย์สินที่สาธารณะหรือวิ่งราวทรัพย์สินนั้น ทรัพย์สินที่สูญหายส่วนมากจะเป็นกระเป๋าเงิน โทรศัพท์ และสร้อยคอ โดยคนร้ายมักฉวยโอกาสที่เหยื่ออยู่คนเดียว เช่นเดียวกับกรณีล้วงกระเป๋าส่วนใหญ่แล้วเกิดในที่ชุมชนที่มีผู้คนพลุกพล่านและเหยื่ออยู่คนเดียวเช่นกัน

3) พฤติการณ์แห่งคดีในความผิดต่อเพศ

จากข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2565 คดีกลุ่มความผิดต่อเพศ ส่วนใหญ่ที่พบจำนวนใกล้เคียงกัน 2 ลักษณะ ได้แก่ เหตุกระทำอนาจาร (มีการแตะเนื้อต้องตัว) จำนวน 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 27.78 ชมชื่นโดยใช้กำลังบังคับ จำนวน 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 25.93 ซึ่งเหตุที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่พบว่าคนร้ายเป็นคนที่ความสัมพันธ์หรือรู้จักกันมาก่อนและเหยื่อให้ความไว้วางใจจึงสบโอกาสในการก่อเหตุ

โดยเหตุกระทำอนาจาร (มีการแตะเนื้อต้องตัว) นั้น ส่วนใหญ่ผู้ก่อเหตุไม่มีความสัมพันธ์หรือรู้จักกับเหยื่อมาก่อน โดยพฤติการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นประกอบด้วยกรณีคนร้ายสัมผัสร่างกายขณะอยู่บนรถโดยสารหรือในที่สาธารณะ ขับรถยนต์มาจอดและสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเองให้เหยื่อดู กลุ่มวัยรุ่นนพยายามลุดตึงเหยื่อและสัมผัสร่างกายเหยื่อโดยเหยื่อไม่เต็มใจ ตรงกันข้ามกับกรณีชมชื่นโดยใช้กำลังบังคับซึ่งส่วนมากคนร้ายเป็นคนที่มีความใกล้ชิดสนิทสนม ใช้ความไว้วางใจของเหยื่อเพื่อหาโอกาสในการกระทำความผิด

รวมถึงกรณีพุดจาลวนลาม/ลอบแอบมอง จำนวน 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.22 ซึ่งส่วนใหญ่ผู้ก่อเหตุไม่มีความสัมพันธ์หรือรู้จักกับเหยื่อมาก่อนเช่นกัน อย่างไรก็ตาม พบว่าเหยื่อส่วนใหญ่ไม่ได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเพราะเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยและตนยังไม่ได้รับอันตรายแก่ร่างกาย เช่นเดียวกับในกรณีพุดจาลวนลาม/ลอบแอบมอง (ในสถานที่ทำงาน) พบเหยื่อในลักษณะนี้ทั้งหมด 6 ราย ซึ่งมีเพียง 2 รายเท่านั้นที่มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ เนื่องด้วยกังวลกลัวจะเสื่อมเสียชื่อเสียงและกระทบต่อหน้าที่การงาน

4) พฤติการณ์แห่งคดีในความผิดฉ้อโกงหลอกลวง

จากข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2565 คดีกลุ่มฉ้อโกงหลอกลวง เป็นกลุ่มคดีที่มีผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุดเป็นอันดับ 2 โดยในการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมถึงจำนวน 245 ราย ซึ่งเปรียบเทียบกับอาชญากรรมที่พบทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 32.03 โดยความผิดที่พบมากที่สุดและมีความน่าสนใจ ได้แก่ กรณีหลอกลวงประกายขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณาไว้ พบจำนวน 113 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 46.12 รองลงมาเป็นกรณีหลอกลวงให้หลงเชื่อให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารของคนร้าย เช่น แก๊งคอลเซ็นเตอร์ หลอกลวงว่าเป็นบุคคลอื่นและขอยืมเงิน จำนวน 56 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.86 และกรณีหลอกลวงให้จ่ายเงินเป็นสมาชิกธุรกิจแล้วปิดบริษัทหลบหนีไป เช่น แชร่ลูกโซ่ จำนวน 18 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.35 ตามลำดับ

จากข้อมูลพฤติกรรมการก่อเหตุในปัจจุบัน พบว่าส่วนใหญ่แล้วเป็นการหลอกลวงโดยที่คนร้ายกับเหยื่อไม่ได้ติดต่อพบเจอกันโดยตรง เช่น เครือข่าย Social Media Facebook หรือผ่านเว็บไซต์ขายสินค้า เช่น Shopee Lazada โทรมหาทางโทรศัพท์ ส่งข้อความทางโทรศัพท์ (SMS) ติดต่อผ่านช่องทางออนไลน์อื่น ๆ

ความผิดหลอกลวงฉ้อโกงที่พบมากที่สุดเป็นกรณีหลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา เกือบทุกรายเป็นกรณีที่ผู้กระทำผิดกับเหยื่อนั้นไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่ผู้เสียหายสั่งซื้อสินค้าผ่านทางเพจ Facebook หรือเว็บไซต์ขายสินค้า เช่น Shopee Lazada แต่กลับไม่มีการจัดส่งสินค้าให้หรือจัดส่งสินค้าอื่นที่มีราคาน้อยกว่ามาให้กับเหยื่อ โดยพฤติกรรมที่พบมีทั้งการไม่ส่งสินค้า การส่งสินค้ามือสอง การส่งสินค้าตัวอย่างที่มีขนาดเล็ก และการส่งสินค้าที่ไม่เกี่ยวข้องกับการสั่งซื้อ เช่น ถ้วยชาม ขนม หรือเครื่องประดับราคาถูก และยังพบการส่งสินค้าที่เป็นเครื่องใช้ไฟฟ้าแบบจำลองหรือของเล่นแต่ลงประกาศในโฆษณาว่าเป็นสินค้าที่สามารถใช้งานได้จริงอีกด้วย

กรณีหลอกลวงด้วยกลฉ้อฉลให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารคนร้ายนั้น ยังคงพบเหยื่ออยู่เป็นจำนวนมาก โดยส่วนใหญ่อ้างว่าเป็นเจ้าหน้าที่รัฐและข่มขู่ว่าหากไม่โอนเงินอาจจะเกิดความเดือดร้อนแก่ตัวเหยื่อ โดยส่วนใหญ่พบว่าเหยื่อที่หลงเชื่อโอนเงินให้กับคนร้ายจะมีความเสียหายต่อครั้งไม่มากนัก (ไม่เกิน 1,000 บาท) นอกจากนั้นยังมีกรณีลักลอบเข้าสู่ระบบ Facebook และปลอมเป็นคนรู้จักเพื่อขอยืมเงินเพื่อนหรือญาติสนิท รวมทั้งกรณีส่งข้อความทางโทรศัพท์มาเพื่อให้กรอกข้อมูลส่วนบุคคลหรือพาสเวิร์ด รวมทั้งการใช้โปรแกรมควบคุมหน้าจอเพื่อโอนเงินออกจากบัญชีของเหยื่อ

กรณีหลอกลวงที่มีลักษณะของแชร์ลูกโซ่หรือการให้ร่วมลงทุนทำธุรกิจหรือให้ค่าตอบแทนทางธุรกิจที่สูงกว่าความเป็นจริง เป็นอีกหนึ่งลักษณะความผิดที่พบเป็นจำนวนมาก ในการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนครั้งนี้พบการหลอกลวงให้ร่วมเป็นเครือข่ายธุรกิจแล้วมีการให้ค่าตอบแทนการหาสมาชิกหรือเรียกว่ากรณีหลอกลวงให้จ่ายเงินเป็นสมาชิกธุรกิจแล้วปิดบริษัทหลบหนีไป (แชร์ลูกโซ่) และการหลอกลวงให้ร่วมลงทุนในธุรกิจที่ไม่มีอยู่จริง กรณีหลอกลวงในลักษณะดังกล่าวมีทั้งการเชิญชวนผ่านเครือข่าย Social Media และการเชิญชวนโดยคนรู้จักโดยอ้างว่าได้ผลตอบแทนจริง โดยอาจเป็นผู้ตกเป็นเหยื่อกลุ่มอาชญากรรมอีกต่อหนึ่ง โดยกรณีหลอกลวงให้ร่วมลงทุนให้จ่ายเงินเป็นสมาชิกธุรกิจแล้วปิดบริษัทหลบหนีไป (แชร์ลูกโซ่) นั้น พบว่ายังคงมีผู้หลงเชื่อตกเป็นเหยื่อและได้รับความเสียหายอยู่เป็นจำนวนมากไม่น้อย

นอกจากนี้ ลักษณะความผิดที่พบและน่าสนใจเพราะพฤติกรรมค่อนข้างรุนแรงและเกี่ยวข้องกับกลุ่มอาชญากรรม คือ ลักษณะเงินกู้นอกระบบซึ่งเหยื่อได้ขอกู้เงินจากกลุ่มนายทุนเงินกู้นอกระบบและถูกหลอกให้ทำสัญญายินยอมรับหนี้เกินกว่าหนี้ที่มีอยู่จริง เป็นลักษณะหักค่าธรรมนิยมตั้งแต่ครั้งแรกที่กู้ โดยพบกรณีปล่อยเงินกู้นอกระบบโดยคิดอัตราดอกเบี้ยในราคาสูงมาก (เกินกว่าร้อยละ 3 ต่อเดือน) จำนวน 5 ราย ซึ่งเป็นลักษณะของการปล่อยเงินกู้ในอัตราร้อยละ 20 ต่อเดือน และกรณีปล่อยเงินกู้ 10,000 บาท แต่จะเรียกเก็บเฉพาะดอกเบี้ยวันละ 200 บาท ไม่ลดต้นจนกว่าจะนำเงินมาชำระหนี้ และกรณีเช่นนี้โดยส่วนใหญ่จะเกี่ยวเนื่องกับการข่มขู่ทำร้ายเพื่อเรียกทวงหนี้เงินกู้นอกระบบ

5) พฤติการณ์แห่งคดีในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

จากข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2565 คดีกลุ่มความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์เป็นความผิดที่สามารถสำรวจพบได้ไม่มากนัก โดยจากการสำรวจพบว่า มีผู้ตกเป็นเหยื่อจำนวน 25 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.27 โดยส่วนใหญ่พบว่าเกี่ยวข้องกับกรลักลอบเข้าสู่ระบบของผู้เสียหายใน Application เช่น Facebook หรือ Line และนำไปหลอกลวงบุคคลอื่นเพื่อให้โอนเงินเข้าบัญชีของคนร้าย ซึ่งส่วนใหญ่แล้วผู้เสียหายไม่ทราบว่าคนร้ายสามารถเข้าสู่ระบบของตนได้อย่างไร ทำให้ไม่สามารถป้องกันหรือกู้คืนระบบของตนได้

นอกจากนี้ ยังพบกรณีการลักลอบเข้าสู่ระบบเกมออนไลน์และนำบัญชีไปขายกับบุคคลที่ 3 ต่อมาบุคคลที่ 3 พบว่าบัญชีดังกล่าวเป็นของบุคคลอื่น ส่งผลให้บุคคลที่ 3 ซึ่งเป็นผู้ซื้อบัญชีสูญเสียทรัพย์สินให้กับคนร้ายซึ่งเป็นพฤติการณ์มีความน่าสนใจ เนื่องจากในปัจจุบันมีประชาชนเล่นเกมออนไลน์เป็นจำนวนมาก และความผิดลักษณะเช่นนี้อาจมีมูลค่าความเสียหายใกล้เคียงกับการฉ้อโกงหลอกลวงหรือลักทรัพย์ลักษณะอื่น

6) พฤติการณ์แห่งคดีในความผิดรูปแบบอื่น ๆ

จากข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2565 คดีกลุ่มความผิดรูปแบบอื่น ๆ ส่วนใหญ่ที่พบ ได้แก่ ถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ จำนวน 12 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 30.00 ถูกลวงละเมิดความเป็นส่วนตัว จำนวน 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 22.50 นอกจากนี้ยังพบกรณีถูกดูหมิ่น หมิ่นประมาท หรือถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่างในเรื่องเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความพิการ ชนกลุ่มน้อย และได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พักอาศัย

จากพฤติการณ์แห่งคดีส่วนใหญ่กรณีถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นจะเกี่ยวข้องกับการทำผิดกฎหมายจราจรและเจ้าหน้าที่รับค่าปรับโดยไม่ได้ออกใบสั่งให้กับผู้เสียหาย ทั้งนี้ยังพบกรณีที่น่าสนใจ คือ กรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจบางประเภทซึ่งมีคนงานเป็นชาวต่างชาติ แม้ว่าจะมีหนังสือหรือเอกสารการทำงานถูกต้องครบถ้วน แต่ด้วยความหวาดกลัวปัญหาจึงยอมจ่ายค่าสินบนเป็นรายเดือนให้กับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งกรณีเช่นนี้อาจมีการจ่ายค่าสินบนกันเป็นเรื่องปกติและทำให้เกิดปัญหาการเรียกรับสินบนและปล่อยปละละเลยแรงงานต่างด้าวผิดกฎหมายและเป็นต้นเหตุของการละเมิดสิทธิมนุษยชนของแรงงานต่างด้าวได้

นอกจากนั้น การสำรวจในครั้งนี้ยังพบกรณีได้รับความเสียหายจากเจ้าหน้าที่รัฐที่ใช้อำนาจโดยมิชอบซึ่งเกี่ยวข้องกับการดำเนินคดีผู้ที่เข้าร่วมการชุมนุมขับไล่รัฐบาล กรณีดูหมิ่น หมิ่นประมาท หรือถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่างในเรื่องเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความพิการ ชนกลุ่มน้อย ยังคงสำรวจพบในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 8 และ 9 เนื่องจากความแตกต่างทางศาสนา และกรณีได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พักอาศัยซึ่งส่วนมากเป็นผลกระทบจากโรงงานอุตสาหกรรมขนาดเล็กซึ่งอยู่ใกล้บริเวณที่พักอาศัยมากกว่าเป็นมลพิษจากโรงงานขนาดใหญ่

5.2 การวิเคราะห์เปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของหน่วยงานภาครัฐ : สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

โดยการเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นประเด็นสำคัญสำหรับการรายงานอาชญากรรมข้อมูลสถานการณ์อาชญากรรมที่ไม่ได้รับแจ้งเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม (Dark Figure of Crime) โดยในการสำรวจ พ.ศ. 2565 พบว่า มีอาชญากรรมที่เกิดขึ้นแต่ไม่ได้มีการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ถึงร้อยละ 40 ดังนั้น การเปรียบเทียบข้อมูลสถิติทางการของสำนักงานตำรวจแห่งชาติกับข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนสามารถส่งผลให้การคาดการณ์สถานการณ์อาชญากรรมใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากยิ่งขึ้น

การเปรียบเทียบข้อมูลจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของตำรวจเป็นการนำเอาข้อมูลสถิติคดีในความผิด 4 กลุ่มหลัก ได้แก่ ความผิดต่อชีวิต ร่างกาย และเพศ ความผิดฉ้อโกง หลอกลวง ความผิดต่อทรัพย์ และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ มาเปรียบเทียบกับข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน มีการจัดเก็บโดยมีลักษณะความผิดซึ่งอ้างอิงจากมาตรฐานระหว่างประเทศว่าด้วยการจำแนกประเภทอาชญากรรมเพื่อประโยชน์ทางสถิติ (International Classification of Crime for Statistical Purposes : ICCS) ซึ่งลักษณะความผิดไม่ตรงกับสถิติคดีอาญา 4 กลุ่มของตำรวจ ดังนั้น เมื่อเปรียบเทียบสถิติคดีอาญา 4 กลุ่มกับข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนจึงสามารถเปรียบเทียบได้แค่บางส่วนและจำเป็นต้องมีการจัดหมวดหมู่ให้สอดคล้องกัน นอกจากนี้การรายงานของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นการรายงานอัตราการตกเป็นเหยื่อต่อประชากร 100,000 คน ในส่วนของสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนจึงได้จัดทำข้อมูลอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คนเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ การเปรียบเทียบต่อประชากร 100,000 คน เป็นวิธีการรายงานซึ่งเป็นมาตรฐานสากลขององค์การสหประชาชาติซึ่งสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) ดังจะเห็นได้จากตัวชี้วัด 16.1.1 จำนวนเหยื่อฆาตกรรม ต่อประชากร 100,000 คน จำแนกตามเพศ และอายุ ตัวชี้วัด 16.1.2 การเสียชีวิตที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งต่อประชากร 100,000 คน จำแนกตามอายุ เพศ และคดี และตัวชี้วัด 16.2.2 จำนวนเหยื่อการค้ามนุษย์ต่อประชากร 100,000 คน จำแนกตามเพศ อายุ และรูปแบบการแสวงหาประโยชน์ เป็นต้น

การคำนวณข้อมูลอัตราการรับแจ้งคดีต่อประชากร 100,000 คน คำนวณจากจำนวนสถิติการรับแจ้งคดีจากระบบสารสนเทศสถานีตำรวจ (CRIMES) หารด้วยจำนวนประชากรในปี พ.ศ. 2565 แล้วจึงนำมาคูณ 100,000 โดยมีสูตรการคำนวณดังนี้

$$\text{อัตราการรับแจ้งคดีต่อประชากร 100,000 คน} = \frac{\text{จำนวนสถิติการรับแจ้งคดี}}{\text{จำนวนประชากร พ.ศ. 2565 (คน)}} \times 100,000$$

หมายเหตุ : ใช้จำนวนประชากรวันที่ 31 ธันวาคม 2565 ซึ่งเท่ากับ 66,090,475 คน อ้างอิงจากสำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง

ในขณะที่สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนนำเอาข้อมูลสัดส่วนจำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อสมาชิกครัวเรือนทั้งหมดที่ทำการสำรวจมาคูณด้วย 100,000 โดยมีสูตรการคำนวณดังนี้

$$\text{อัตราการตกเป็นเหยื่อต่อประชากร 100,000 คน} = \frac{\text{จำนวนการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม}}{\text{สมาชิกครัวเรือนทั้งหมด (คน)}} \times 100,000$$

หมายเหตุ : จำนวนสมาชิกครัวเรือนทั้งหมด 8,032 คน

ดังนั้น เมื่อข้อมูลจากทั้ง 2 หน่วยงาน เป็นการคำนวณอัตราต่อประชากร 100,000 คนแล้ว จึงสามารถวิเคราะห์เปรียบเทียบรายละเอียดของข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติจำแนกตามลักษณะความผิดได้ ดังนี้

ตาราง 5.1 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีตำรวจ		
ลักษณะความผิดต่อชีวิต ร่างกายและเพศ	จำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน	ลักษณะความผิดต่อชีวิต ร่างกายและเพศ	จำนวนคดี	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน
ความผิดต่อชีวิตร่างกาย					
1. ฆ่า/พยายามฆ่า	49	610.06	1. ฆ่า/พยายามฆ่า	4,435	6.71
2. ทะเลาะวิวาท	44	547.81	2. ทำร้ายร่างกาย	9,697	14.67
3. ความรุนแรงในครอบครัว	13	161.85			
ความผิดทางเพศ					
1. ช่มชู้	17	211.65	1. ช่มชู้	2,207	3.34
ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศอื่น ๆ					
1. ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกายอื่น ๆ	33	410.86	1. ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศอื่น	1,734	2.62
2. ความผิดเกี่ยวกับเพศอื่น ๆ	37	460.66			
รวม	193	2,402.89	รวม	18,073	27.34

หมายเหตุ : * ลักษณะความผิดปกติรูปร่างกาย สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนประกอบด้วย ฆ่า/พยายามฆ่า ทะเลาะวิวาท และความรุนแรงในครอบครัว ส่วนสถิติการรับแจ้งคดีประกอบด้วย ฆ่า ทำร้ายผู้อื่นถึงแก่ความตาย พยายามฆ่า และทำร้ายร่างกาย

** ลักษณะความผิดทางเพศ สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนประกอบด้วย ช่มชู้โดยใช้กำลัง บังคับ และช่มชู้ขณะมีเมามา ส่วนสถิติการรับแจ้งคดีนับรวมเป็นช่มชู้เพียงลักษณะเดียว

*** ลักษณะความผิดเกี่ยวกับชีวิตร่างกายและเพศอื่น ๆ ประกอบด้วย ช่มชู้คุกคาม ก่อการร้าย ชุมนุมต่อสู้ ความผิดต่อเสรีภาพ วางระเบิด ปลอ่ยสารพิษ หน่วงเหนี่ยวกักขัง เอาคนเป็นทาส ทำแท้ง ผิดกฎหมาย ปลอมปนอาหาร พุดจาลวนลาม/ลอบแอบมอง (ที่สาธารณะ) พุดจาลวนลาม/ลอบแอบมอง (ในสถานที่ทำงาน) สะกดรอย/ลอบติดตาม กระทำอนาจาร (มีการแตะเนื้อต้องตัว) ถูกรุมโทรม และทารุณทางเพศ ส่วนสถิติการรับแจ้งคดีนับรวมเป็นความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศอื่น เพียงลักษณะเดียว

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน กับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติในความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ นับในกลุ่มที่สามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้ ในปี พ.ศ. 2565 ในส่วนสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ ที่พบมากที่สุดคือ ทำร้ายร่างกาย รองลงมา คือ ฆ่า/พยายามฆ่า และในส่วนของสถิติภาคประชาชนที่พบมากที่สุด ได้แก่ ฆ่า/พยายามฆ่า และทะเลาะวิวาท อย่างไรก็ตาม อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน สำหรับความผิดต่อชีวิตร่างกายในปีนี้ค่อนข้างอยู่ในระดับสูงและมากกว่าสถิติของตำรวจอยู่ประมาณ 88 เท่า

ตาราง 5.2 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับทรัพย์

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีตำรวจ		
ลักษณะความผิดเกี่ยวกับทรัพย์	จำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน	ลักษณะความผิดต่อทรัพย์	จำนวนคดี	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน
1. ปล้น จี้ ชิงทรัพย์	15	186.75	1. ปล้น จี้ ชิงทรัพย์	715	1.08
2. ปล้น รถยนต์/รถจักรยานยนต์	2	24.90	2. โจรกรรมรถยนต์/รถจักรยานยนต์	1,461	2.21
3. วิ่งราวทรัพย์	8	99.60	3. วิ่งราวทรัพย์	898	1.36
4. กรรโชกทรัพย์	2	24.90	4. กรรโชกทรัพย์	210	0.32

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีตำรวจ		
ลักษณะความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	จำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน	ลักษณะความผิดต่อทรัพย์สิน	จำนวนคดี	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน
5. ทำให้เสียทรัพย์สิน	18	224.10	5. ทำให้เสียทรัพย์สิน	2,788	4.22
6. ลักทรัพย์	60	747.01	6. ลักทรัพย์	28,444	43.04
7. วางเพลิง*	0	0.00	7. วางเพลิง	604	0.91
8. ลักพาตัว*	0	0.00	8. ลักพาตัว	0	0.00
9. อื่น ๆ	16	199.20	9. อื่น ๆ	12,899	19.52
รวม	121	1,506.46	รวม	48,019	72.66

หมายเหตุ: * ลักษณะความผิดลักทรัพย์ สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนประกอบด้วย ลักทรัพย์ สถานประกอบการ ลักพาหนะ (รวมถึงทรัพย์สินในพาหนะ) ลักโคกระบี่หรือเครื่องมือการเกษตร ลักทรัพย์ในบ้าน/ที่พักอาศัย และลักทรัพย์รูปแบบอื่น ส่วนสถิติการรับแจ้งคดีนับรวมเป็นลักทรัพย์เพียงลักษณะเดียว

** ลักษณะความผิดอื่น ๆ สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนประกอบด้วย ล้วงกระเป๋า บุกรุกทรัพย์สิน และข่มขู่ว่าจะเปิดเผยความลับ ส่วนสถิติการรับแจ้งคดีประกอบด้วย ยักยอกทรัพย์สิน รับของโจร และคดีทรัพย์สินอื่น ๆ

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน พบว่า ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่พบมากที่สุด คือ การลักทรัพย์ซึ่งมีสัดส่วนที่สูงทั้งในข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน คิดเป็น 747.01 ราย ต่อประชากรหนึ่งแสนคน และสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ คิดเป็น 43.04 ราย ต่อประชากรหนึ่งแสนคน และเหตุอาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ตกเป็นเหยื่อ จากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในลำดับที่รองลงมา คือ ทำให้เสียทรัพย์สิน และความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินอื่น ๆ คือ การล้วงกระเป๋า การบุกรุกทรัพย์สิน และการข่มขู่ว่าจะเปิดเผยความลับ คิดเป็น 224.10 ราย ต่อประชากรหนึ่งแสนคน ในขณะที่เหตุอาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ได้รับแจ้งสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติในลำดับที่รองลงมา คือ ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินอื่น ๆ คือ การยักยอกทรัพย์สิน การรับของโจร และคดีทรัพย์สินอื่น ๆ คิดเป็น 19.52 ราย ต่อประชากรหนึ่งแสนคน

ตาราง 5.3 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับฉ้อโกงหลอกลวง

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีตำรวจ		
ลักษณะความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	จำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน	ลักษณะความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	จำนวนคดี	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน
1. แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว	18	224.10	1. ฉ้อโกง (รวมการฉ้อโกงผ่านระบบคอมพิวเตอร์)	19,350	29.27
2. แชรร์ลูกโซ่	18	224.10			
3. หลอกขายสินค้าปลอม	14	174.30			
4. หลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา	113	1,406.87			
5. หลอกลวงด้วยกลฉ้อฉลให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารคนร้าย	56	697.21			
6. หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้าย โดยมีการแสดงเอกสารเท็จให้หลงเชื่อ	6	74.70			
7. ถูกหลอกลวงด้วยการใช้เงินปลอม	3	37.35			

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีตำรวจ		
ลักษณะความผิดฉ้อโกง หลอกหลวง	จำนวนครั้ง ในการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน	ลักษณะความผิดฉ้อโกง หลอกหลวง	จำนวน คดี	อัตราการ ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม ต่อประชากร 100,000 คน
8. หลอกหลวง จัดหางานหรือให้ไป ทำงานในประเทศ หรือต่างประเทศ	0	0.00			
9. หลอกหลวง ให้สูญเสียทรัพย์สิน ให้คนร้าย ด้วยวิธีการอื่น	17	211.65			
รวม	245	3,050.28	รวม	19,350	29.27

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน กับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติในความผิดฉ้อโกงหลอกหลวง พบว่า ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงที่พบมากที่สุดจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน คือ หลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา คิดเป็น 1,406.87 ราย ต่อประชากรหนึ่งแสนคน รองลงมา คือ หลอกหลวงด้วยกลฉ้อฉลให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารคนร้าย คิดเป็น 697.21 ราย ต่อประชากรหนึ่งแสนคน และการแอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว คิดเป็น 224.10 ราย ต่อประชากรหนึ่งแสนคน ในขณะที่รายงานสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงที่ได้รับแจ้ง เป็นการรายงานจำนวนคดีฉ้อโกงโดยรวม มีการแยกรายละเอียดของลักษณะของคดีฉ้อโกงแค่ฉ้อโกงกับฉ้อโกงผ่านระบบคอมพิวเตอร์เท่านั้น

ตาราง 5.4 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน			สถิติการรับแจ้งคดีตำรวจ		
ลักษณะความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	จำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน	ลักษณะความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	จำนวนคดี	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน
1. ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	11	136.95	1. ความผิดตาม พ.ร.บ. คอมพิวเตอร์	9,252	14.00
2. ถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์	6	74.70			
3. ถูกล้วงรหัสพาสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์และนำไปเปิดเผย	4	49.80			
4. ถูกล้วงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์	4	49.80			
รวม	25	311.25	รวม	9,252	14.00

เมื่อเปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พบว่า ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ที่พบมากที่สุด จากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนคือ ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ คิดเป็น 136.95 ราย ต่อประชากรหนึ่งแสนคน รองลงมา คือ ถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ 74.70 ราย ต่อประชากรหนึ่งแสนคน ในขณะที่รายงานสถิติอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ที่ได้รับแจ้งคือ ความผิดตาม พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ คิดเป็น 14 ราย ต่อประชากรหนึ่งแสนคน แต่ไม่ได้มีการแยกรายละเอียดของลักษณะของคดีเพิ่มเติม

ตาราง 5.5 เปรียบเทียบข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ จำแนกตามลักษณะความผิด

ลักษณะความผิด	สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน		สถิติการรับแจ้งคดีตำรวจ	
	จำนวนครั้งในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน	จำนวนคดี	อัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากร 100,000 คน
ความผิดต่อชีวิต ร่างกาย และเพศ	193	2,402.89	18,073	27.34
ความผิดต่อทรัพย์สิน	121	1,506.47	48,019	72.66
ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	245	3,050.28	19,350	29.28
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	25	311.25	9,252	14.00
รวมทั้งสิ้น	584	7,270.89	94,694	143.28

หมายเหตุ : เฉพาะกลุ่มความผิดที่มีข้อมูลและสามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้

ผลการเปรียบเทียบพบว่า การสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในภาพรวม เฉพาะกลุ่มความผิดที่สามารถเปรียบเทียบกันได้จำนวน 584 ครั้ง คิดเป็น 7,270.89 ครั้งต่อประชากรหนึ่งแสนคน และสถิติคดีของตำรวจพบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในภาพรวมในความผิดประเภทเดียวกันจำนวน 94,694 ครั้ง คิดเป็น 143.28 ครั้งต่อประชากรหนึ่งแสนคน หรือกล่าวได้ว่าการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2565 พบเหยื่ออาชญากรรมมากกว่าสถิติอาชญากรรมของตำรวจประมาณ 50.74 เท่า

5.3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับการสำรวจครั้งก่อนหน้า

ในรายงานฉบับนี้ยังได้มีการเปรียบเทียบข้อมูลการสำรวจอาชญากรรมภาคประชาชนกับการสำรวจในครั้งก่อนหน้า โดยประเทศไทยได้เริ่มมีการสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศแล้วทั้งสิ้นจำนวน 6 ครั้งในปี พ.ศ. 2551 พ.ศ. 2555 พ.ศ. 2559 พ.ศ. 2561 พ.ศ. 2563 และ พ.ศ. 2564 อย่างไรก็ตาม มีการปรับปรุงกระบวนการจัดเก็บครั้งใหญ่เมื่อปี พ.ศ. 2559 และ 2561 ซึ่งเป็นการวางมาตรฐานให้การสำรวจ ส่งผลให้ข้อมูลในปัจจุบันไม่สามารถนำไปเปรียบเทียบกับข้อมูลในปี พ.ศ. 2551 พ.ศ. 2555 ได้ ดังนั้น การวิเคราะห์เปรียบเทียบในครั้งนี้นำข้อมูลจากการสำรวจในปี พ.ศ. 2559 พ.ศ. 2561 พ.ศ. 2563 พ.ศ. 2564 และ พ.ศ. 2565 อย่างไรก็ตาม การสำรวจข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2564 มีตัวเลขผลสำรวจสูงกว่าการสำรวจในปีอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเป็นอย่างมาก ซึ่งอาจเกิดจากมีการปรับวิธีการสำรวจข้อมูล โดยเปิดโอกาสให้ประชาชนเป็นผู้กรอกข้อมูลในแบบสำรวจด้วยตนเอง (Self-administered Interviews) ส่งผลให้ผู้ตอบแบบสำรวจมีเวลาในการพิจารณารายละเอียดของแบบสำรวจได้มากขึ้น รวมทั้ง

ไม่รู้สีกกดดันหรืออับอายในการให้ข้อมูลการตกเป็นเหยื่อซึ่งมีความอ่อนไหวต่อความรู้สึกของผู้ตอบแบบสำรวจ ในบางประเภท เช่น การตกเป็นเหยื่อในความผิดทางเพศ โดยแนวทางดังกล่าวเป็นไปตามหลักจริยธรรม การวิจัยที่เหมาะสม ซึ่งส่งผลให้ผู้ตอบแบบสำรวจให้ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่ตนเองหรือสมาชิก ในครอบครัวประสบเหตุได้มากขึ้น อย่างไรก็ตาม วัฏจักรการสำรวจนี้มีข้อจำกัดที่ผู้เก็บข้อมูลไม่สามารถอธิบาย รายละเอียดวัตถุประสงค์หรือเจตนาของข้อคำถามในแต่ละส่วนที่ไม่ได้ปรากฏในแบบสำรวจ และผู้ตอบ แบบสำรวจไม่มีโอกาสสอบถามหรือขอคำอธิบายเพิ่มเติมจากผู้เก็บข้อมูล และกรอกข้อมูลหรือเลือกคำตอบ จากความเข้าใจของตนเองเป็นสำคัญ ข้อจำกัดดังกล่าวจึงอาจนำไปสู่การให้ข้อมูลที่คลาดเคลื่อนไปจาก ข้อเท็จจริงได้ ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงประโยชน์และข้อจำกัดของวิธีการสำรวจข้อมูลดังกล่าว การสำรวจข้อมูล อาชญากรรมภาคประชาชนปี พ.ศ. 2565 จึงได้กลับมาใช้วิธีการสำรวจด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้า (face-to-face) โดยเป็นการนำร่องการบันทึกข้อมูลผ่านระบบแอปพลิเคชันที่ได้พัฒนาขึ้นเป็นครั้งแรก ซึ่งเป็น จุดเริ่มต้นในการพัฒนาสถิติข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนให้เป็นรูปแบบดิจิทัล เพื่อที่จะสามารถนำไป พัฒนาการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบปัญญาประดิษฐ์ หรือ Big Data ได้ต่อไปในอนาคต

สำหรับการวิเคราะห์เปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับการสำรวจครั้งก่อนหน้า ปรากฏผลการวิเคราะห์ในประเภทความผิด ทั้ง 6 กลุ่ม ดังนี้

1) ความผิดชีวิตร่างกาย

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตและร่างกาย จากการสำรวจสถิติ อาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ. 2565 พบว่า จำนวนผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตและ ร่างกายเพิ่มสูงขึ้นกว่าการสำรวจก่อนหน้า โดยเห็นได้จากการเปรียบเทียบอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ในความผิดต่อชีวิตและร่างกายต่อประชากรแสนคนในปี พ.ศ. 2565 ที่มีสัดส่วนที่สูงกว่าผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2563 จำนวน 5.16 เท่า โดยเมื่อพิจารณาสัดส่วนของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในเหตุอาชญากรรม แต่ละรูปแบบ พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตและร่างกายส่วนใหญ่ ในปี พ.ศ. 2565 คือ ถูกทำร้าย/พยายามทำร้ายร่างกาย เช่นเดียวกับผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2559 ในขณะที่ผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2561 และ พ.ศ. 2563 ไม่พบการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตและร่างกายในรูปแบบของ การฆ่า/ พยายามฆ่า และถูกทำร้าย/พยายามทำร้ายร่างกาย แต่ทว่าผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2565 พบข้อมูล การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตและร่างกายในรูปแบบของการฆ่า/ พยายามฆ่า และถูกทำร้าย/ พยายามทำร้ายร่างกาย จำนวน 49 และ 61 ครั้ง ตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ยังคงมีประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับการสำรวจพบกรณีเหตุอาชญากรรมจำนวนมากถึง 17 เหตุ ซึ่งมีเรื่องของการใช้อาวุธปืนเป็นเครื่องมือในการ ก่อเหตุ

ตาราง 5.6 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติ
อาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2559 - 2565 กลุ่มความผิดต่อชีวิตและร่างกาย

กลุ่มประเภท ความผิด	พ.ศ. 2559		พ.ศ. 2561		พ.ศ. 2563		พ.ศ. 2564		พ.ศ. 2565	
	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน
ฆ่า/พยายาม ฆ่า	1	22.7	0	0.0	0	0.0	232	4,047.5	49	610.0
ถูกทำร้าย/ พยายาม ทำร้าย ร่างกาย	11	250.0	2	44.0	13	109.9	789	13,764.8	61	759.5
คุกคาม ลอบติดตาม ข่มขู่ว่าจะ ทำร้าย ร่างกาย/ฆ่า*	0	0.0	19	395.7	25	211.3	270	4,710.4	23	286.4
หน่วงเหนี่ยว กักขัง	0	0.0	0	0.0	0	0.0	60	1,046.8	2	24.9
ลักพาตัว	0	0.0	0	0.0	0	0.0	77	1,343.3	0	0.0
รวม	12	272.7	20	439.7	38	321.2	1,428	24,912.8	133	1,680.8

หมายเหตุ : * รวมความผิดทะเลาะวิวาท ชุลมุนต่อสู้ และความรุนแรงในครอบครัว เป็นความผิดถูกทำร้าย/
พยายามทำร้ายร่างกาย

** รวมความผิดข่มขู่คุกคามว่าจะทำอันตรายต่อชีวิตร่างกายและข่มขู่คุกคามให้ตกใจกลัวเป็นความผิด
คุกคามลอบติดตาม ข่มขู่ว่าจะทำร้ายร่างกาย/ฆ่า

*** ไม่นับรวมความผิดอื่นที่ไม่มีการสำรวจในปี พ.ศ. 2559 - 2561 เช่น ก่อการร้าย วางเพลิง อุบัติเหตุ
จราจร เป็นต้น

2) ความผิดต่อทรัพย์

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์ จากการสำรวจสถิติ
อาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ. 2565 พบว่า จำนวนผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์
ลดน้อยลงกว่าการสำรวจครั้งก่อนหน้า โดยเห็นได้จากการเปรียบเทียบอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม
ในปี พ.ศ. 2565 ที่มีสัดส่วนลดลงจากผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2563 จำนวน 0.46 เท่า โดยเมื่อพิจารณา

สัดส่วนของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในเหตุอาชญากรรมแต่ละรูปแบบ พบว่า การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สินในปี พ.ศ. 2565 ส่วนใหญ่แล้ว ได้แก่ ขโมยทรัพย์สินรูปแบบอื่น ๆ เช่นเดียวกับผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2563 นอกจากนี้ ความผิดลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัยซึ่งสำรวจพบเป็นจำนวนมากมาโดยตลอด โดยมีจำนวน 72 ครั้ง เมื่อ พ.ศ. 2559 จำนวน 43 ครั้ง เมื่อ พ.ศ. 2561 จำนวน 82 ครั้ง และเมื่อ พ.ศ. 2563 กลับสำรวจพบเพียงจำนวน 20 ครั้ง ซึ่งน้อยลงมากในปี นี้ โดยอาจเกี่ยวเนื่องกับพฤติกรรมการทำงานที่บ้านของประชาชน ตรงกันข้ามกับความผิดทำให้เสียทรัพย์สิน (เช่น ทำลายทรัพย์สิน ยานพาหนะ) ซึ่งสำรวจพบถึง 18 ครั้ง

ตาราง 5.7 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2559 - 2565 กลุ่มความผิดต่อทรัพย์สิน

กลุ่มประเภทความผิด	พ.ศ. 2559		พ.ศ. 2561		พ.ศ. 2563		พ.ศ. 2564		พ.ศ. 2565	
	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ	อัตราต่อประชากรแสนคน
ปล้น จี้ชิงทรัพย์	20	454.6	2	44.0	5	42.4	538	9,385.9	10	124.5
วิ่งราวทรัพย์	7	159.1	0	0.0	14	118.3	143	2,494.8	8	99.6
ล้วงกระเป๋า	3	68.2	1	22.0	8	67.7	157	2,739.0	8	99.6
ขโมยพาหนะและทรัพย์สินในพาหนะ	9	204.6	6	131.9	12	101.4	300	5,233.8	6	74.7
ลักโคกระบือหรือเครื่องมือการเกษตร	3	68.2	21	461.6	16	135.2	77	1,343.3	6	74.7
ลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัย	72	1,636.4	43	945.3	82	692.9	196	8.5	20	249.0
ข่มขู่ว่าจะเปิดเผยความลับ เช่น แบล็คเมล์ ภาพลับ/คลิปลับ เป็นต้น	0	0.0	1	22.0	1	8.5	79	1,378.2	3	37.4
กรรโชกทรัพย์ (ขู่เชิญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต/ร่างกาย)	0	0.0	0	0.0	7	59.2	79	1,378.2	2	24.9

กลุ่ม ประเภท ความผิด	พ.ศ. 2559		พ.ศ. 2561		พ.ศ. 2563		พ.ศ. 2564		พ.ศ. 2565	
	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน
ทรัพย์สินเพื่อ แลกกับการ เอาทรัพย์สิน)										
ทำให้เสีย ทรัพย์สิน (เช่น ทำลาย ทรัพย์สิน ยานพาหนะ)	2	45.5	0	0.0	4	33.8	117	2,041.2	18	224.1
บุกรุกทรัพย์สิน เช่น บ้าน ที่ดิน	0	0.0	3	66.0	16	135.2	145	2,529.7	7	87.2
ขโมยทรัพย์สิน รูปแบบอื่น ๆ	11	250.0	0	0.0	120	1,014.0	471	8,217.0	23	286.4
รวม	127	2,886.4	77	1,692.7	285	2,408.3	2,302	40,160.5	111	1,382.1

หมายเหตุ : * ไม่นับรวมความผิดอื่นที่ไม่มีการสำรวจในปี พ.ศ. 2559 - 2561 เช่น หลงลืมวางทรัพย์สินแล้วสูญหาย และยกยอกทรัพย์สิน เป็นต้น

3) ความผิดทางเพศ

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศ จากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ. 2565 พบว่า จำนวนผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อทรัพย์สินเพิ่มสูงขึ้นกว่าการสำรวจครั้งก่อนหน้า โดยเมื่อเปรียบเทียบกับผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2559 - 2563 พบว่าจำนวนการตกเป็นเหยื่อในภาพรวมเพิ่มสูงขึ้นถึง 4 เท่าตัว อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ว่าความผิดที่พบในการสำรวจครั้งก่อนหน้าส่วนใหญ่จะเป็นความผิดข่มขู่/คุกคามทางเพศ แต่ทว่าในการสำรวจครั้งนี้พบเหตุความผิดข่มขืน/พยายามข่มขืน กระทำอนาจาร/ลวนลามทางเพศ และข่มขู่คุกคามทางเพศในอัตราที่ใกล้เคียงกัน คือ 17 ครั้ง 15 ครั้ง และ 18 ครั้งตามลำดับ ซึ่งอาจเกิดจากการรณรงค์ในปัจจุบันซึ่งสนับสนุนให้ผู้ตกเป็นเหยื่อในคดีทางเพศแจ้งความและนำคดีเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมให้มากขึ้น

ตาราง 5.8 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติ
อาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2559 - 2565 กลุ่มความผิดทางเพศ

กลุ่ม ประเภท ความผิด	พ.ศ. 2559		พ.ศ. 2561		พ.ศ. 2563		พ.ศ. 2564		พ.ศ. 2565	
	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน
ข่มขืน/ พยายามข่มขืน	0	0.0	0	0.0	0	0.0	644	11,235.2	17	211.7
กระทำ อนาจาร/ ล่วงลาม ทางเพศ	0	0.0	0	0.0	1	8.4	221	3,855.5	15	186.8
ข่มขู่/คุกคาม ทางเพศ	2	45.5	2	44.0	11	93.0	876	15,282.6	18	224.1
รวม	2	45.5	2	44.0	12	101.4	1,741	30,373.3	50	622.6

หมายเหตุ : * รวมความผิดข่มขืนโดยใช้กำลังบังคับ ข่มขืนขณะมีเมามา และรุมโทรม เป็นความผิดข่มขืน/พยายาม
ข่มขืน

** รวมความผิดสะกดรอย /ลอบติดตาม พุดจาล่วงลาม/ลอบแอบมอง และพุดจาล่วงลาม/ลอบแอบ
มอง (ในสถานที่ทำงาน) เป็นความผิดข่มขู่/คุกคามทางเพศ

*** ไม่นับรวมความผิดอื่นที่ไม่มีการสำรวจในปี พ.ศ. 2559 - 2561 เช่น ทารุณทางเพศ เป็นต้น

4) ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงหลอกลวง จากการสำรวจสถิติ
อาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ. 2565 พบว่า จำนวนผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกง
หลอกลวงลดน้อยลงกว่าการสำรวจครั้งก่อนหน้า โดยเมื่อเปรียบเทียบกับผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2559 - 2563
พบว่าจำนวนการตกเป็นเหยื่อในภาพรวมลดน้อยลงประมาณ 1 เท่าตัว โดยสาเหตุเนื่องมาจากการปรับวิธี
การสำรวจข้อมูลในความผิดฉ้อโกงหลอกลวง จากเดิมกรณีพยายามหลอกลวงให้สามารถนับรวมเป็นเหยื่อ
อาชญากรรมได้ทันที แต่ในการสำรวจปี พ.ศ. 2565 ให้นับรวมเฉพาะกรณีที่เกิดความเสียหายแก่เหยื่อ
อาชญากรรมแล้วเท่านั้น ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าในปัจจุบันสถานการณ์การเกิดอาชญากรรมฉ้อโกงหลอกลวง
ไม่ได้มีแนวโน้มลดลงแต่อย่างใด และอาจเพิ่มมากขึ้นในปัจจุบัน เนื่องจากประชาชนเข้าถึงอินเทอร์เน็ตและ
โทรศัพท์มือถือมากยิ่งขึ้นในปัจจุบัน ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาจากลักษณะความผิดนับตั้งแต่ พ.ศ. 2559 - 2565
พบเหตุการณ์ฉ้อโกงหลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้ายด้วยวิธีการอื่น ซึ่งไม่ได้มีการกำหนดไว้
ในแบบสอบถามในทุก ๆ ปี ย่อมหมายถึงการฉ้อโกงหลอกลวงนั้นสามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบไปได้
อย่างรวดเร็วจนบางกรณีประชาชนไม่สามารถรู้เท่าทันและตกเป็นเหยื่อได้โดยง่าย

ทั้งนี้ ในปัจจุบันลักษณะของการฉ้อโกงหลอกลวงที่พบเป็นจำนวนมาก คือ การซื้อสินค้าออนไลน์ แต่ไม่ได้รับสินค้าหรือสินค้าไม่ตรงปก โดยผู้ตกเป็นเหยื่อมองว่าเป็นเรื่องเสียหายเล็กน้อยจึงไม่เข้าแจ้งความดำเนินคดี ทำให้ผู้กระทำผิดลอยนวล นอกจากนี้ ลักษณะความผิดที่พบตลอดทุกปีที่สำรวจ คือ แชรร์ลูกโซ่ ซึ่งพบเป็นจำนวนมากในปี พ.ศ. 2563 และหลอกลวงด้วยกลฉ้อฉลให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารคนร้าย ซึ่งพบเป็นจำนวนมากนับตั้งแต่การสำรวจเมื่อปี พ.ศ. 2561 ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจะมีมาตรการเชิงรุกในการให้ความรู้กับประชาชนในวิธีการฉ้อโกงหลอกลวงรูปแบบใหม่อยู่ตลอดเวลา

ตาราง 5.9 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2559 - 2565 กลุ่มความผิดฉ้อโกงหลอกลวง

กลุ่มประเภทความผิด	พ.ศ. 2559		พ.ศ. 2561		พ.ศ. 2563		พ.ศ. 2564		พ.ศ. 2565	
	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ	อัตราต่อประชากรแสนคน	จำนวนการตกเป็นเหยื่อ	อัตราต่อประชากรแสนคน
แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว	4	90.9	15	329.7	36	304.2	347	6,053.7	18	224.2
แชร์ลูกโซ่	4	90.0	4	87.9	52	439.4	433	7,554.1	18	224.2
หลอกลวงจัดหางานหรือให้ไปทำงานในประเทศหรือต่างประเทศ	0	0.0	0	0.0	3	25.4	166	2,896.0	0	0.0
หลอกลวงด้วยกลฉ้อฉลให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารคนร้าย	3	68.2	59	1,297.0	63	532.4	229	3,995.1	56	697.2
หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้าย โดยมีการแสดงเอกสารเท็จให้หลงเชื่อ	5	113.6	14	307.8	1	8.5	199	3,471.7	6	74.7
หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้ายด้วยวิธีการอื่น	10	227.3	29	637.5	557	4,708.8	232	4,047.5	147	1,830.2

กลุ่ม ประเภท ความผิด	พ.ศ. 2559		พ.ศ. 2561		พ.ศ. 2563		พ.ศ. 2564		พ.ศ. 2565	
	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน
รวม	26	590.0	121	2,659.9	712	6,018.7	1,606	28,018.1	245	3,050.5

หมายเหตุ : * รวมความผิดที่เกี่ยวข้องกับการฉ้อโกงหลอกลวงรูปแบบต่าง ๆ ที่ไม่ได้มีการแยกรายการไว้
เป็นความผิดหลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้ายด้วยวิธีการอื่น

** ไม่นับรวมความผิดอื่นที่ไม่มีการสำรวจในปี พ.ศ.2559 - 2561 เช่น หลอกขายสินค้าปลอม และ
หลอกลวงด้วยการใช้เงินปลอม เป็นต้น

5) ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ จากการสำรวจสถิติ
อาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ. 2565 พบว่า จำนวนผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับ
คอมพิวเตอร์เพิ่มมากขึ้นกว่าการสำรวจครั้งก่อนหน้า แต่ยังคงน้อยกว่าการสำรวจเมื่อปี พ.ศ. 2561 โดยเมื่อ
เปรียบเทียบกับผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2563 พบว่าจำนวนการตกเป็นเหยื่อในภาพรวมเพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตาม
ในการเปรียบเทียบครั้งนี้ยังไม่มี的增加ลักษณะความผิดทางคอมพิวเตอร์รูปแบบใหม่ เช่น การลักลอบเข้าสู่
ระบบคอมพิวเตอร์และล่วงรู้พาสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์และนำไปเปิดเผย ซึ่งหากนับรวมจะทำให้
จำนวนอาชญากรรมเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์เพิ่มสูงขึ้นว่าการสำรวจในปี พ.ศ. 2561

ในปัจจุบันอาชญากรรมทางเทคโนโลยีมีจำนวนเพิ่มสูงขึ้นเป็นอย่างมากและวิธีการสำรวจสถิติ
อาชญากรรมจากการสำรวจครัวเรือนอาจไม่สามารถเข้าถึงผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์
และสำรวจพบลักษณะความผิดรูปแบบใหม่ได้ ดังนั้น ในประเด็นความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ อาจจะต้องมี
การพัฒนาการสำรวจข้อมูลโดยเฉพาะสำหรับอาชญากรรมทางเทคโนโลยี

ตาราง 5.10 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติ
อาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2559 - 2565 กลุ่มความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

กลุ่ม ประเภท ความผิด	พ.ศ. 2559		พ.ศ. 2561		พ.ศ. 2563		พ.ศ. 2564		พ.ศ. 2565	
	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน
ตกเป็นเหยื่อ อาชญากรรม ทาง คอมพิวเตอร์	7	159.1	17	373.7	6	50.7	337	5,879.3	11	137.0

กลุ่ม ประเภท ความผิด	พ.ศ. 2559		พ.ศ. 2561		พ.ศ. 2563		พ.ศ. 2564		พ.ศ. 2565	
	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน
รวม	7	159.1	17	373.7	6	50.7	337	5,879.3	11	137.0

หมายเหตุ : * ไม่นับรวมความผิดอื่นที่ไม่มีการสำรวจในปี พ.ศ.2559 - 2561 เช่น ลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ และลวงรู้พาสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์และนำไปเปิดเผย เป็นต้น

6) ความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น

เมื่อพิจารณาข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น จากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในปี พ.ศ. 2565 พบว่า จำนวนผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่นลดน้อยลงกว่าการสำรวจครั้งก่อนหน้า อย่างไรก็ตาม การสำรวจในปี พ.ศ. 2565 พบเหตุถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐมีจำนวนมากที่สุดในกลุ่มความผิดนี้

ตาราง 5.11 เปรียบเทียบผลการสำรวจข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2559 - 2565 กลุ่มความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น

กลุ่ม ประเภท ความผิด	พ.ศ. 2559		พ.ศ. 2561		พ.ศ. 2563		พ.ศ. 2564		พ.ศ. 2565	
	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน	จำนวน การตก เป็นเหยื่อ	อัตราต่อ ประชากร แสนคน
ถูกเรียกสินบน โดยเจ้าหน้าที่ ของรัฐ	0	0.0	4	87.9	26	219.7	310	5,408.2	12	149.4
ตกเป็นเหยื่อใน กระบวนการ ยุติธรรม	0	0.0	0	0.0	2	16.9	616	10,746.7	0	0.0
ถูกเลือกปฏิบัติ โดยมิชอบ อันเนื่องมาจาก เพศ ความ พิการศาสนา และเชื้อชาติ เป็นต้น	0	0.0	3	66.0	1	8.5	151	2,634.3	2	24.9
รวม	0	0.0	7	153.9	29	245.1	1,077	18,789.2	14	174.3

หมายเหตุ : * ไม่นับรวมความผิดอื่นที่ไม่มีการสำรวจในปี พ.ศ. 2559 - 2561 เช่น ถูกเรียกสืบบนจากภาคธุรกิจ ถูกวางละเมิดความเป็นส่วนตัวและได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พักอาศัย เป็นต้น

เมื่อทำการเปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจระหว่าง ปี พ.ศ. 2559 – 2565 ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมเฉพาะในความผิดที่มีลักษณะตรงกันเป็นหลัก ในภาพรวมพบว่าสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2565 มีจำนวนลดน้อยลงจากการสำรวจในปี พ.ศ. 2564 อย่างเห็นได้ชัดในทุกประเภทความผิด โดยอัตราการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมต่อประชากรหนึ่งแสนคนในปี พ.ศ. 2565 มีสัดส่วนน้อยกว่าในปี พ.ศ. 2564 ประมาณ 5 เท่า ทั้งนี้เมื่อพิจารณาตามลักษณะความผิด พบว่าการสำรวจเมื่อ พ.ศ. 2564 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ แต่ในปี พ.ศ. 2565 พบว่าส่วนใหญ่เป็นความผิดฉ้อโกงหลอกลวงอย่างไรก็ตาม พบประเด็นที่น่าสนใจเกี่ยวกับแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นของเหยื่ออาชญากรรมความผิดต่อชีวิต ร่างกาย และเพศ ซึ่งเพิ่มสูงขึ้นจากการสำรวจในปี พ.ศ. 2559 พ.ศ. 2561 และ พ.ศ. 2563 โดยผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2565 พบเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิต ร่างกาย และเพศมากกว่าผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2563 ถึงประมาณ 5 เท่า

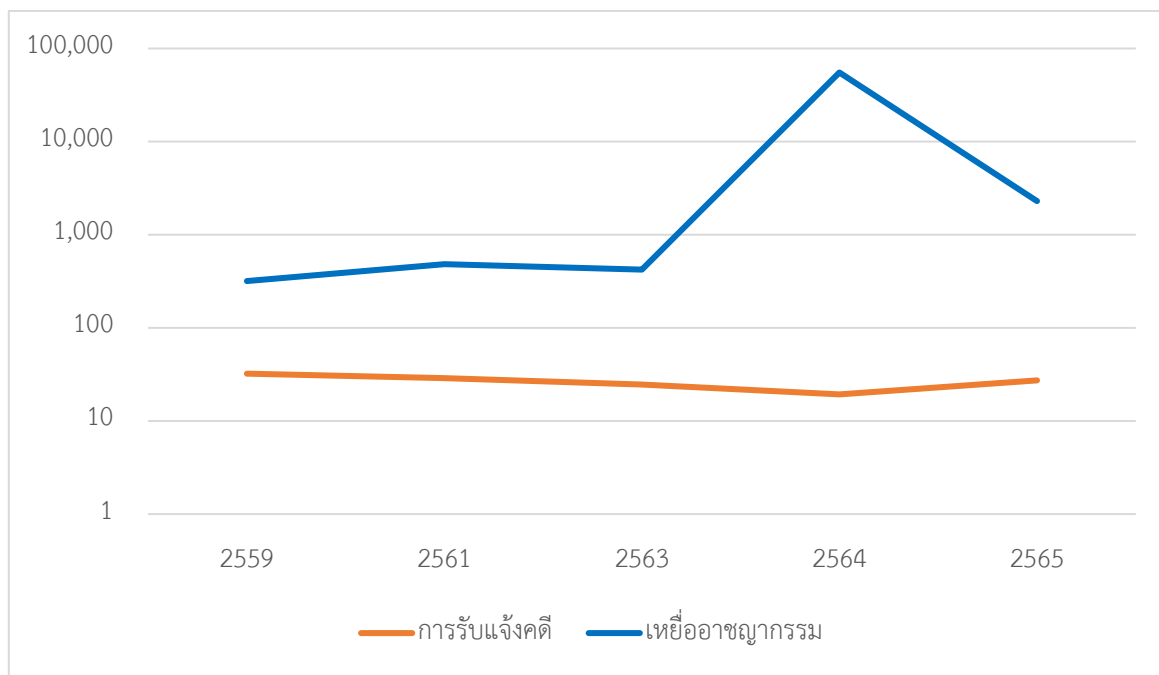
อย่างไรก็ตาม ในภาพรวมพบว่าแนวโน้มสำรวจพบเหยื่ออาชญากรรมเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในการสำรวจเมื่อ พ.ศ. 2564 โดยจำนวนเหยื่ออาชญากรรมที่เพิ่มมากขึ้นอย่างมากในการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2564 อาจเนื่องด้วยการเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายที่มีการสำรวจในพื้นที่การค้า/ตลาดมากกว่าพื้นที่ชุมชน/ที่อยู่อาศัยส่งผลให้ผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีอายุในช่วง 18 – 25 ปี แตกต่างจากการสำรวจในปี พ.ศ. 2565 ซึ่งผู้ตอบแบบสำรวจส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 46 – 55 ปี ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างที่อายุระหว่าง 18 – 25 ปี ซึ่งพบในพื้นที่การค้า/ตลาดอาจมีความเสี่ยงในการพบเจออาชญากรรมบนท้องถนน (Street Crime) มากกว่ากลุ่มตัวอย่างในปี พ.ศ. 2565 ประกอบกับวิธีการกรอกข้อมูลในปี พ.ศ. 2564 ใช้วิธีการให้กลุ่มตัวอย่างกรอกข้อมูลในแบบสำรวจด้วยตนเอง (Self – Administered Interview) บนแบบสอบถามออนไลน์ในโทรศัพท์เคลื่อนที่ ซึ่งวิธีการนี้สามารถสร้างความเป็นส่วนตัวให้กับผู้ตอบแบบสอบถาม โดยเฉพาะผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมบางประเภทที่อาจกระทบต่อความรู้สึก กตสัน หวั่นเกรงหรืออับอาย เมื่อต้องให้ข้อมูลผ่านการสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้า และอาจส่งผลให้พบเหยื่ออาชญากรรมจำนวนมากขึ้น อย่างไรก็ตาม เนื่องจากไม่ได้มีการพูดคุยระหว่างผู้ให้ข้อมูลกับผู้จัดเก็บระหว่างการสัมภาษณ์ การกรอกแบบสอบถามด้วยตนเองอาจส่งผลให้ผู้จัดเก็บข้อมูลไม่สามารถให้รายละเอียดหรือตอบข้อซักถามของผู้ตอบแบบสอบถาม รวมทั้งผู้ตอบแบบสอบถามอาจเลือกที่จะไม่สอบถามผู้จัดเก็บข้อมูลเมื่อเกิดความสงสัย และกรอกข้อมูลตามความเข้าใจของตนเอง ซึ่งอาจส่งผลต่อคุณภาพของข้อมูลได้

ในขณะที่เมื่อพิจารณาสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจซึ่งมีแนวโน้มลดลงในช่วงการระบาดของไวรัสโควิด – 19 และกลับเพิ่มสูงขึ้นในปี พ.ศ. 2565 โดยเฉพาะความผิดฉ้อโกงหลอกลวงและความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ อาจเนื่องมาจากการที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติเปิดให้มีการแจ้งความออนไลน์ในความผิดฉ้อโกง

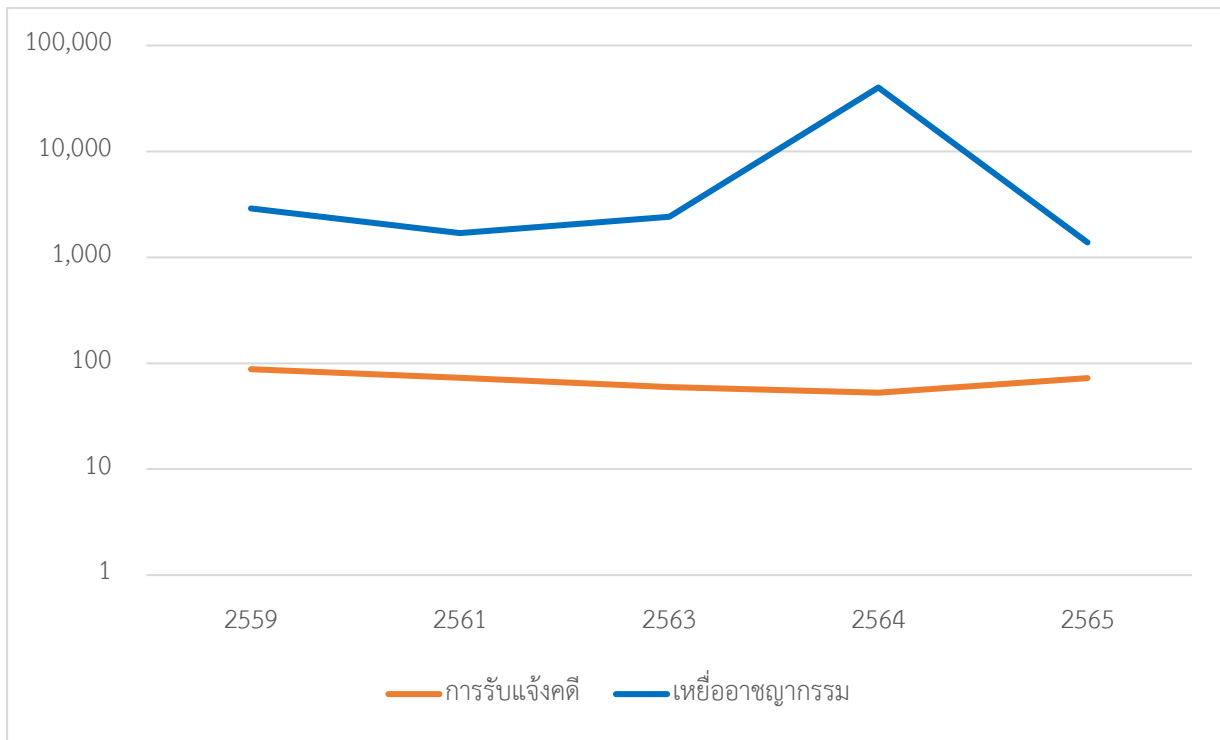
หลอกลวงและความผิดตามพระราชบัญญัติความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ เช่น การเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ โดยไม่ได้รับการอนุญาต การเผยแพร่ข่าวปลอม การนำเข้า เผยแพร่ ส่งต่อข้อมูลอันเป็นเท็จ ภาพลามก หรือ กระทบต่อความมั่นคง เป็นต้น ส่งผลให้สถิติการรับแจ้งความในคดีความผิดฉ้อโกงหลอกลวงและความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์เพิ่มมากขึ้นอย่างก้าวกระโดด รายละเอียดปรากฏดังนี้

ตาราง 5.12 เปรียบเทียบข้อมูลสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจและสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2559 – 2565 จำแนกตามลักษณะความผิด (ต่อประชากรแสนคน)

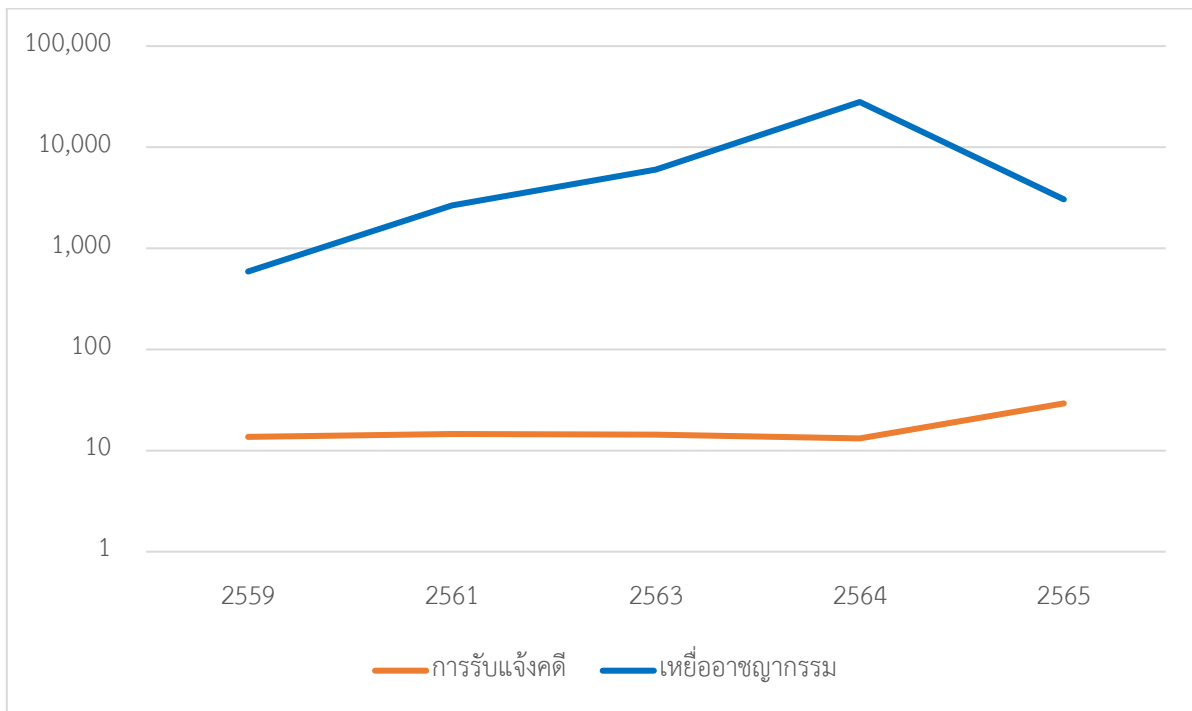
ลักษณะความผิด		จำนวนคดีและเหยื่ออาชญากรรม				
		2559	2561	2563	2564	2565
ความผิดต่อชีวิต	สถิติการรับแจ้งคดี	32.23	28.92	24.63	19.30	27.35
ร่างกาย และเพศ	สถิติภาคประชาชน	318.2	483.7	422.6	55,286.1	2,303.4
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	สถิติการรับแจ้งคดี	87.91	73.11	59.75	52.73	72.66
	สถิติภาคประชาชน	2,886.4	1,692.7	2,408.3	40,160.5	1,382.1
ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง	สถิติการรับแจ้งคดี	13.66	14.57	14.37	13.19	29.28
	สถิติภาคประชาชน	590	2,659.9	6,018.7	28,018.1	3,050.5
ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์	สถิติการรับแจ้งคดี	1.08	1.31	1.89	2.89	14.00
	สถิติภาคประชาชน	159.1	373.7	50.7	5,879.3	137



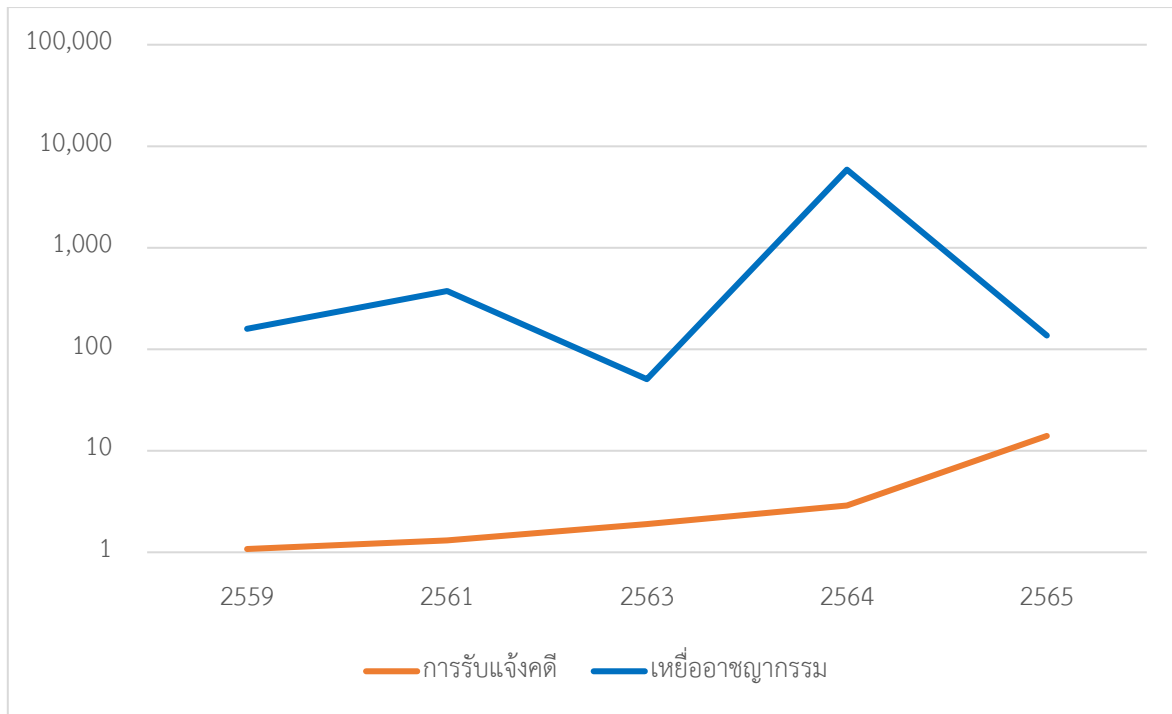
แผนภาพ 5.1 เปรียบเทียบจำนวนการรับแจ้งคดีและเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะความผิดชีวิต ร่างกาย และ เพศ ระหว่างปี พ.ศ. 2559 - 2565 (ต่อประชากรแสนคน)



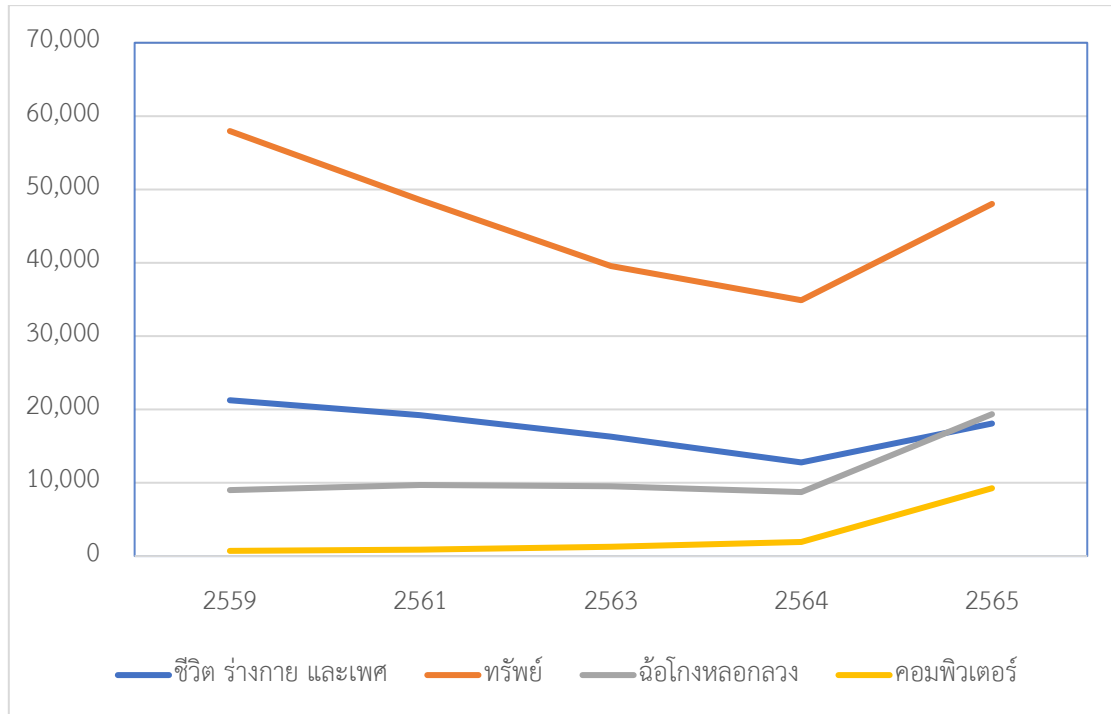
แผนภาพ 5.2 เปรียบเทียบจำนวนการรับแจ้งคดีและเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ระหว่างปี พ.ศ. 2559 - 2565 (ต่อประชากรแสนคน)



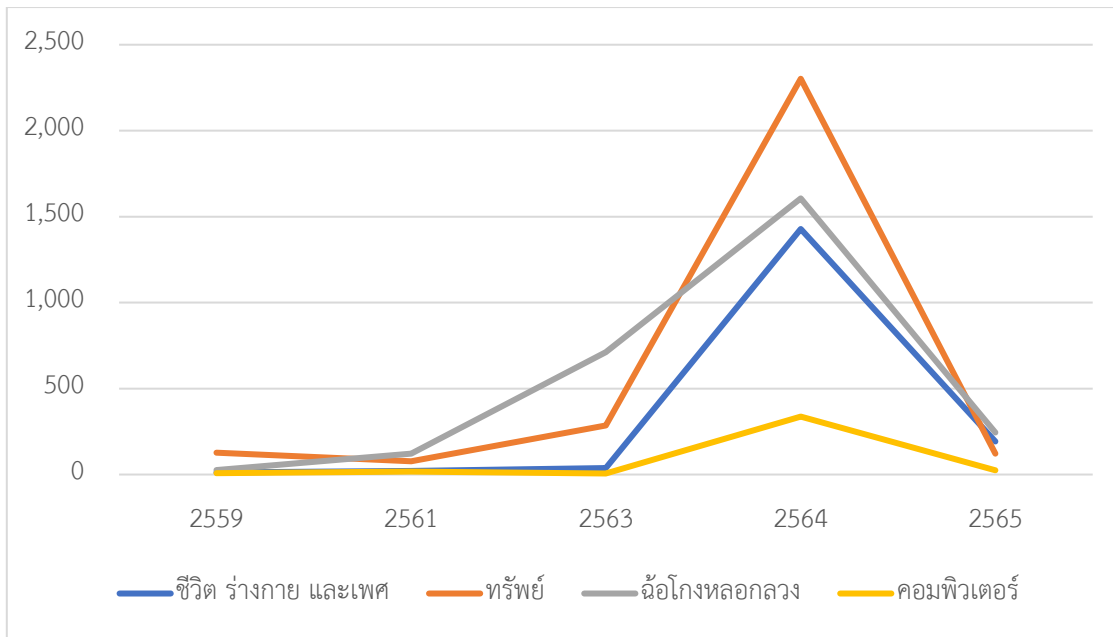
แผนภาพ 5.3 เปรียบเทียบจำนวนการรับแจ้งคดีและเหยื่ออาชญากรรมในลักษณะความผิดฉ้อโกง หลอกหลวง ระหว่างปี พ.ศ. 2559 - 2565 (ต่อประชากรแสนคน)



แผนภาพ 5.4 เปรียบเทียบจำนวนการรับแจ้งคดีและเหี่ยวอาชญากรรมในลักษณะความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ระหว่างปี พ.ศ. 2559 - 2565 (ต่อประชากรแสนคน)



แผนภาพ 5.5 แผนภาพเปรียบเทียบข้อมูลสถิติการรับแจ้งคดีของตำรวจ พ.ศ. 2559 - 2565 แยกตามลักษณะความผิด



แผนภาพ 5.6 แผนภาพเปรียบเทียบข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2559 – 2565
แยกตามลักษณะความผิด

5.4 การวิเคราะห์สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามเป้าหมายและตัวชี้วัดของกระบวนการยุติธรรม

ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2565 ในการศึกษาครั้งนี้ สามารถนำมาวิเคราะห์เป้าหมายและตัวชี้วัดของกระบวนการยุติธรรมที่สำคัญของกระบวนการยุติธรรมไทย คือ เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 การสร้างสังคมสงบสุข ยุติธรรม ไม่แบ่งแยก และแผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2562-2565 รายละเอียดดังนี้

5.4.1 การวิเคราะห์สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 มุ่งหวังเป้าหมายสำคัญ คือ การสร้างสังคมสงบสุข ยุติธรรมไม่แบ่งแยก เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน โดยมีการกำหนดเป้าหมาย (Target) และกลไกปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน อย่างไรก็ตาม ในการรายงานข้อมูลทางการในปัจจุบัน ทางสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเลือกใช้สถิติทางการ (Administrative Data) ในการรายงานข้อมูล ทั้งนี้ ในการศึกษาครั้งนี้จึงได้มีการเปรียบเทียบผลการสำรวจกับตัวชี้วัดในส่วนที่เกี่ยวข้องเพื่อนำไปศึกษา วิเคราะห์ และเปรียบเทียบการรายงานข้อมูลสถานการณ์อาชญากรรมตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน รวมถึงจัดทำข้อเสนอแนะสำหรับการจัดเก็บข้อมูลครั้งต่อไป

ตาราง 5.13 สรุปข้อมูลจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน	ข้อมูลการสำรวจ	ผลการสำรวจ พ.ศ. 2565	วิธีการ รายงานทางการ
เป้าหมายที่ 16.1 ลดความรุนแรงทุกรูปแบบและอัตราการตายที่เกี่ยวข้องในทุกแห่งให้ลดลงอย่างมีนัยสำคัญ			
ตัวชี้วัด 16.1.1 จำนวนเหยื่อฆาตกรรมต่อประชากร 100,000 คน จำแนกตามเพศและอายุ	ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม - ความผิดต่อชีวิตร่างกาย (ฆ่า/พยายามฆ่า) - ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม (เสียชีวิต)	249 คน ต่อประชากรแสนคน	AD
ตัวชี้วัด 16.1.3 สัดส่วนของประชากรที่ได้รับความรุนแรงทางร่างกาย จิตใจ หรือทางเพศ ในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา	ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม - ความผิดต่อชีวิตร่างกายและความผิดทางเพศ - ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม (บาดเจ็บสาหัส/บาดเจ็บไม่สาหัส/อันตรายต่อจิตใจ)	ร้อยละ 2.89	AD
ตัวชี้วัด 16.1.4 สัดส่วนของประชากรที่รู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง ตอนกลางคืน	ข้อมูลความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม - ความรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยในตอนกลางคืน	ร้อยละ 66.95	Survey
เป้าหมายที่ 16.2 ยุติการข่มเหง การแสวงหาประโยชน์อย่างไม่ถูกต้อง การค้ามนุษย์ และความรุนแรงและการทรมานทุกรูปแบบที่มีต่อเด็ก			
ตัวชี้วัด 16.2.3 สัดส่วนของผู้หญิงและผู้ชายวัยรุ่นอายุ 18 - 29 ปี ที่เคยถูกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี	ข้อมูลเหยื่อที่เคยมีประสบการณ์ถูกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี - เหยื่อกลุ่มอายุ 18 - 29 ปี ที่เคยมีประสบการณ์ถูกระทำความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี	ร้อยละ 1.14	Survey

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน	ข้อมูลการสำรวจ	ผลการสำรวจ พ.ศ. 2565	วิธีการรายงานทางการ
เป้าหมายที่ 16.5 ลดการทุจริตในตำแหน่งหน้าที่และการรับสินบนทุกรูปแบบ			
ตัวชี้วัด 16.5.1 สัดส่วนของบุคคลที่เคยติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างน้อย 1 ครั้ง ที่มีการให้สินบนหรือถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐในช่วงระยะเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา	ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม - ความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น (การถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ)	ร้อยละ 0.15	AD
กลไกที่ 16.b ส่งเสริมและบังคับใช้กฎหมายและนโยบายที่ไม่เลือกปฏิบัติเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน			
ตัวชี้วัด 16.b.1 สัดส่วนของประชากรที่รายงานว่ารู้สึกถูกเลือกปฏิบัติ หรือถูกข่มขู่หรือคุกคาม ใน 12 เดือน ที่ผ่านมา ตามข้อบัญญัติพื้นฐานของการห้ามเลือกปฏิบัติในการแบ่งแยกเชื้อชาติ ภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ	ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม - ความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น (การถูกเลือกปฏิบัติ โดยมีชอบอันเนื่องมาจาก เพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ เป็นต้น) - ความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น (การถูกดูหมิ่น หมิ่นประมาท หรือถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่างในเรื่องเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความพิการชนกลุ่มน้อย)	ร้อยละ 0.08	Survey

1) **เป้าหมายที่ 16.1** ลดความรุนแรงทุกรูปแบบและอัตราการตายที่เกี่ยวข้องในทุกแห่งให้ลดลงอย่างมีนัยสำคัญ ประกอบด้วย 3 ตัวชี้วัด ซึ่งสามารถนำสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนมาใช้ในการรายงาน ดังนี้

ตัวชี้วัด 16.1.1 จำนวนเหยื่อฆาตกรรมต่อประชากร 100,000 คน จำแนกตามเพศและอายุ จากการสำรวจพบว่า มีผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตร่างกาย ในกรณีของการฆ่าหรือพยายามฆ่า และเสียชีวิต จำนวน 20 คน คิดเป็น 249 ต่อประชากรหนึ่งแสนคน ซึ่งเป็นจำนวนที่ค่อนข้างสูง เมื่อเปรียบเทียบกับข้อมูลจากการสำรวจในปี พ.ศ. 2564 ซึ่งคิดเป็น 34.9 ต่อประชากรหนึ่งแสนคน โดยจากการสำรวจพบว่าเหยื่อทั้งหมดมีการแจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจและผู้แทนชุมชน และส่วนใหญ่พบว่ามีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ เนื่องจากมีการดำเนินการที่รวดเร็วและสามารถจับกุม

ตัวผู้กระทำผิดมาลงโทษได้ ทั้งนี้ มีข้อค้นพบที่น่าสนใจว่าจากผู้เสียชีวิตจำนวน 20 ราย พบว่าเป็นเหตุซึ่งเกิดจากอาวุธปืนจำนวนมากถึง 11 ราย ซึ่งสอดคล้องกับการพบเหตุกราดยิงหรือเหตุการณ์ที่มีผู้ใช้อาวุธปืนฆ่าและทำร้ายประชาชนหลายเหตุการณ์ในช่วงปีที่ผ่านมา ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรเพิ่มเติมมาตรการเชิงรุกในการควบคุมอาวุธปืน รวมถึงมาตรการป้องกันเหตุอาชญากรรมที่มีความรุนแรงอื่น ๆ เพื่อลดจำนวนผู้เสียชีวิตดังกล่าว

ตัวชี้วัด 16.1.3 สัดส่วนของประชากรที่ได้รับ ความรุนแรงทางร่างกาย จิตใจ หรือทางเพศ ในช่วง 12 เดือนที่ผ่านมา จากการสำรวจพบว่า จำนวนผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดชีวิตร่างกาย ซึ่งได้รับผลกระทบทางด้านร่างกายหรือจิตใจ จำนวน 220 คน และจำนวนผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดทางเพศ ซึ่งได้รับผลกระทบทางด้านร่างกายและจิตใจ จำนวน 12 คน ดังนั้นสรุปได้ว่า จำนวนผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดชีวิตร่างกายและความผิดทางเพศซึ่งได้รับผลกระทบทางด้านร่างกายหรือจิตใจมีจำนวนทั้งสิ้น 232 คน คิดเป็นร้อยละ 2.89 โดยความเสียหายส่วนใหญ่ที่พบเป็นการบาดเจ็บรักษาตัวไม่เกิน 7 วัน และสาเหตุส่วนใหญ่เกิดจากการทะเลาะวิวาท ซึ่งพบน้อยกว่าการสำรวจในปี พ.ศ. 2564 เป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตาม พบว่าผู้ตกเป็นเหยื่อส่วนใหญ่มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ รวมถึงหน่วยงานอื่น ๆ เช่น สำนักงานยุติธรรมจังหวัด เพื่อใช้สิทธิในการขอรับค่าตอบแทนกรณีเป็นผู้เสียหายในคดีอาญา

ตัวชี้วัด 16.1.4 สัดส่วนของประชากรที่รู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินบริเวณพื้นที่ที่อาศัยเพียงลำพัง ตอนกลางคืน จะใช้ผลสำรวจความรู้สึกลัวตกกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชน ในประเด็นข้อคำถาม การเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางคืน โดยพบว่า ประชาชนรู้สึกปลอดภัยเมื่อเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัยตอนกลางคืน ร้อยละ 66.95 ซึ่งอยู่ในระดับค่อนข้างมาก แต่อย่างไรก็ตาม ค่าคะแนนจะน้อยที่สุดหากพิจารณาจากภาพรวมการประเมินความรู้สึกลัวตกกลัวภัยทั้ง 4 ข้อคำถาม ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยทั้ง 4 ด้านอยู่ที่ร้อยละ 72.80 ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรต้องพัฒนาแก้ไขในส่วนนี้ต่อไป

2) เป้าหมายที่ 16.2 ยุติการข่มเหง การแสวงหาประโยชน์อย่างไม่ถูกต้อง การค้ามนุษย์ และความรุนแรง และการทรมานทุกรูปแบบที่มีต่อเด็ก ประกอบด้วย 1 ตัวชี้วัด ซึ่งสามารถนำสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน มาใช้ในการรายงาน ดังนี้

ตัวชี้วัด 16.2.3 สัดส่วนของผู้หญิงและผู้ชายวัยรุ่นอายุ 18 - 29 ปี ที่เคยถูกกระทำ ความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี จากการสำรวจพบว่า จากผู้แทนครัวเรือนทั้งหมด ซึ่งมีอายุระหว่าง 18 - 29 ปี ตอบแบบสอบถามเป้าหมายแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืนทั้งสิ้น จำนวน 440 คน พบว่ามีผู้ที่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการข่มเหง การแสวงหาประโยชน์อย่างไม่ถูกต้อง การค้ามนุษย์ และความรุนแรงและการทรมานทุกรูปแบบที่มีต่อเด็กจำนวน 5 คน โดยเป็นเพศหญิง 4 คน และเพศทางเลือก 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.14 แม้ว่าในปัจจุบันหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีความพยายามจับกุมอาชญากรที่แสวงหาประโยชน์ทางเพศกับเด็กและเยาวชน โดยมีหน่วยงานในสำนักงานตำรวจแห่งชาติและกรมสอบสวนคดีพิเศษ

ที่รับผิดชอบสืบสวนสอบสวนกรณีข้างต้นเป็นการเฉพาะ แต่หน่วยงานยังคงต้องพัฒนารูปแบบการป้องกันปราบปรามเพื่อลดจำนวนสัดส่วนเด็กและเยาวชนที่ถูกแสวงหาประโยชน์ทางเพศ เพื่อตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของอาชญากรที่หาวิธีการใหม่ ๆ ในการเข้าถึงเหยื่อและแสวงหาประโยชน์ รวมถึงการประชาสัมพันธ์ความรู้เกี่ยวกับความผิดลักษณะข้างต้นให้กับเด็กและเยาวชนและผู้ปกครองด้วยเช่นกัน

3) เป้าหมายที่ 16.5 ลดการทุจริตในตำแหน่งหน้าที่และการรับสินบนทุกรูปแบบ ประกอบด้วย 1 ตัวชี้วัด ซึ่งสามารถนำสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนมาใช้ในการรายงาน ดังนี้

ตัวชี้วัด 16.5.1 สัดส่วนของบุคคลที่เคยติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างน้อย 1 ครั้ง ที่มีการให้สินบนหรือถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐในช่วงระยะเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา จากการสำรวจพบผู้ที่ถูกเป็นเหยื่อ จำนวน 12 คน จากการสำรวจกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 8,032 ตัวอย่าง คิดเป็นสัดส่วนเท่ากับร้อยละ 0.15 สำหรับตัวชี้วัดนี้ส่วนใหญ่เหตุเรียกรับสินบนที่พบเกี่ยวกับการเรียกสินบนในกรณีทำผิดกฎจราจร และหน่วยงานราชการเรียกรับเงินเพื่อแลกกับความสะดวกในการขออนุญาตปลูกสร้างและแรงงานต่างด้าว ทั้งนี้ พบผู้ตกเป็นเหยื่อเพียง 1 คน ที่มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ เนื่องจากส่วนใหญ่เกรงกลัวว่าเป็นอันตรายหรือถูกดำเนินคดีกลับ ดังนั้น ภาครัฐควรมีมาตรการเชิงรุกในการเข้าถึงผู้เสียหายจากเหตุถูกเรียกรับสินบนและมีมาตรการคุ้มครองผู้เสียหายในลักษณะนี้

4) กลไกที่ 16.b ส่งเสริมและบังคับใช้กฎหมายและนโยบายที่ไม่เลือกปฏิบัติเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ประกอบด้วย 1 ตัวชี้วัด ซึ่งสามารถนำสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนมาใช้ในการรายงาน ดังนี้

ตัวชี้วัด 16.b.1 สัดส่วนของประชากรที่รายงานว่ารู้สึกถูกเลือกปฏิบัติ หรือถูกข่มขู่หรือคุกคาม ใน 12 เดือน ที่ผ่านมา ตามข้อบัญญัติพื้นฐานของการห้ามเลือกปฏิบัติในการแบ่งแยกเชื้อชาติภายใต้กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ จากการสำรวจพบว่า มีผู้ที่ถูกเป็นเหยื่ออาชญากรรมรูปแบบอื่นในกรณีของการถูกเลือกปฏิบัติโดยมิชอบ อันเนื่องมาจากเพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ เป็นต้น จำนวน 2 คน และมีผู้ที่ถูกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดอื่น ในกรณีของการถูกดูหมิ่น หมิ่นประมาทหรือถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่าง ในเรื่องเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความพิการ ชนกลุ่มน้อย จำนวน 5 ครั้ง จากการสำรวจกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 8,032 ตัวอย่าง คิดเป็นสัดส่วนเท่ากับร้อยละ 0.08 ซึ่งเหตุที่พบเกี่ยวกับการดูหมิ่นอันเนื่องมาจากศาสนาและเพศ ทั้งนี้ พบว่าผู้ตกเป็นเหยื่อส่วนใหญ่มีการแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น ภาครัฐควรมุ่งเน้นประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างความเข้าใจให้กับประชาชนในการเคารพความแตกต่างทางศาสนาและเพศ รวมถึงมีมาตรการให้ความช่วยเหลือหรือดำเนินคดีในกรณีที่ประชาชนถูกเลือกปฏิบัติโดยหน่วยงานภาครัฐ

5.4.2 การวิเคราะห์สถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับแผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2562 - 2565)

การสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนมีความสอดคล้องกับแผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2562 - 2565) ในหลายประเด็น ประกอบด้วยประเด็นตามตัวชี้วัดภาพรวม จำนวน

2 ตัวชี้วัด ได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 1 ความเชื่อมั่นของประชาชนที่มีต่อกระบวนการยุติธรรมเพิ่มขึ้น และตัวชี้วัดที่ 2 ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนน้อยลง และประเด็นตามยุทธศาสตร์ จำนวน 2 ประเด็น ได้แก่ ยุทธศาสตร์ที่ 1 ตัวชี้วัดที่ 1 ร้อยละของผู้ประสบเหตุอาชญากรรมลดลง และยุทธศาสตร์ที่ 3 ตัวชี้วัดที่ 1 ความพึงพอใจและความเชื่อมั่นของประชาชนต่อการดำเนินงานของกระบวนการยุติธรรม รายละเอียดปรากฏดังนี้

ตาราง 5.14 สรุปข้อมูลจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนที่สอดคล้องกับแผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2562 - 2565)

เป้าหมาย/ตัวชี้วัด	ข้อมูลการสำรวจ	ผลการสำรวจ พ.ศ. 2565
ตัวชี้วัดรวม		
ตัวชี้วัดที่ 1 ความเชื่อมั่นของประชาชนที่มีต่อกระบวนการยุติธรรมเพิ่มขึ้น	ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม - การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม	ความพึงพอใจในการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุ ร้อยละ 70.40
	ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมของรัฐ	- ความพึงพอใจต่อระบบ/มาตรการป้องกันอาชญากรรม (พอใจมาก, พอใจค่อนข้างมาก) ร้อยละ 42.90
ตัวชี้วัดที่ 2 ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนลดน้อยลง	ข้อมูลความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม	- ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม ร้อยละ 27.75
ยุทธศาสตร์ที่ 1 การเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจ และการมีส่วนร่วมด้านกฎหมาย กระบวนการยุติธรรม		
ตัวชี้วัดที่ 2 ร้อยละของผู้ประสบเหตุอาชญากรรมลดลง	ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (ภาพรวม)	จำนวนผู้ประสบเหตุอาชญากรรม/สมาชิกครัวเรือนทั้งหมด ร้อยละ 9.35
ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนากฎหมายและระบบบริหารงานยุติธรรม		

เป้าหมาย/ตัวชี้วัด	ข้อมูลการสำรวจ	ผลการสำรวจ พ.ศ. 2565
ตัวชี้วัดที่ 1 ความพึงพอใจและความเชื่อมั่นของประชาชนต่อการดำเนินงานของกระบวนการยุติธรรม	ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม - ความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ผู้รับแจ้งเหตุ	ความพึงพอใจในการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุ ร้อยละ 70.40

ตัวชี้วัดรวมแผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2562 - 2565) ตัวชี้วัดที่ 1 ความเชื่อมั่นของประชาชนที่มีต่อกระบวนการยุติธรรมเพิ่มขึ้น สามารถพิจารณานำข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในส่วนของกรณีติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมมาใช้ในการรายงาน โดยผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2565 พบว่าเหตุอาชญากรรมส่วนใหญ่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง (ร้อยละ 60) ส่วนใหญ่เป็นการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ร้อยละ 82.57) รองลงมา คือ แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่นับถือ (ร้อยละ 9.37) และแจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่นที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ (ร้อยละ 6.97) ทั้งนี้ เมื่อสอบถามถึงความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ผู้รับแจ้งเหตุพบว่า ส่วนใหญ่มีความพึงพอใจค่อนข้างมาก (ร้อยละ 36.18) รองลงมา คือ พอใจมาก (ร้อยละ 26.14) และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อการรับแจ้งความพบว่ามีค่าเท่ากับ 3.52 คิดเป็นร้อยละเท่ากับ 70.40 ซึ่งอยู่ในระดับค่อนข้างมาก จึงอาจกล่าวได้ว่าประชาชนค่อนข้างมาก (ร้อยละ 70.40) มีความพึงพอใจในการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุ โดยเมื่อเปรียบเทียบกับผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2564 ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 62.70 โดยส่วนใหญ่เกิดจากการดำเนินการด้วยความรวดเร็วของเจ้าหน้าที่ สามารถติดตามตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้ และเจ้าหน้าที่ช่วยเหลือ/ให้คำแนะนำในคดีเป็นอย่างดี

นอกจากนั้น ตัวชี้วัดที่ 1 ยังสามารถพิจารณาในส่วนของผลการสำรวจความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม โดยผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2565 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อระบบ/มาตรการในการป้องกันอาชญากรรมปานกลาง (ร้อยละ 42.14) รองลงมาคือพอใจค่อนข้างมาก (ร้อยละ 31.15) และพอใจมาก (ร้อยละ 11.75) และมีส่วนน้อยรู้สึกพึงพอใจในระดับค่อนข้างน้อย (ร้อยละ 9.17) พอใจน้อย (ร้อยละ 4.70) และไม่พอใจเลย (ร้อยละ 1.09)

สำหรับตัวชี้วัดที่ 2 ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนน้อยลง สามารถพิจารณาจากผลการสำรวจความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในภาพรวม ซึ่งจากการสำรวจในปี พ.ศ. 2565 พบว่าระดับความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนอยู่ที่ร้อยละ 27.75

ยุทธศาสตร์ที่ 1 การเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจ และการมีส่วนร่วมด้านกฎหมาย กระบวนการยุติธรรม ตัวชี้วัดที่ 2 ร้อยละของผู้ประสบเหตุอาชญากรรมลดลง พบว่าจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2565 พบว่า จำนวนผู้ประสบเหตุอาชญากรรมมีจำนวน 765 ครั้ง จากสมาชิกครัวเรือน

ทั้งหมด 8,032 คน คิดเป็นร้อยละ 9.53 โดยส่วนใหญ่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดชีวิตร่างกาย (ร้อยละ 36.60) รองลงมาคือ ความผิดฉ้อโกงหลอกลวง (ร้อยละ 32.03) ความผิดต่อทรัพย์สิน (ร้อยละ 15.82) ความผิดทางเพศ (ร้อยละ 7.06) ความผิดอาชญากรรมรูปแบบอื่น (ร้อยละ 5.23) และความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ร้อยละ 3.26)

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การพัฒนากฎหมายและระบบบริหารงานยุติธรรม ตัวชี้วัดที่ 1 ความพึงพอใจและความเชื่อมั่นของประชาชนต่อการดำเนินงานของกระบวนการยุติธรรม สามารถพิจารณาจากความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ผู้รับแจ้งเหตุ ซึ่งจากการสำรวจพบว่าค่าเฉลี่ยความพึงพอใจต่อการรับแจ้งความมีค่าเท่ากับ 3.52 คิดเป็นร้อยละเท่ากับ 70.40 ซึ่งอยู่ในระดับค่อนข้างมาก รายละเอียดดังที่ได้กล่าวไปแล้วในตัวชี้วัดภาพรวม ตัวชี้วัดที่ 1 ความเชื่อมั่นของประชาชนที่มีต่อกระบวนการยุติธรรมเพิ่มขึ้น

5.5 การวิเคราะห์และสรุปที่ได้จากการสัมมนาเผยแพร่ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2565

เมื่อการดำเนินการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2565 เสร็จสิ้น ทางคณะผู้วิจัยได้จัดให้มีการสัมมนาเพื่อเผยแพร่รายงานผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2565 ในวันพุธที่ 21 มิถุนายน 2566 เวลา 13.00 – 15.30 น. ผ่านการประชุมออนไลน์ด้วยระบบ Cisco Webex Meeting เพื่อรับฟังการวิพากษ์ รวมถึงข้อเสนอแนะจากผู้แทนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในกระบวนการยุติธรรม ตลอดจนนักวิชาการด้านกระบวนการยุติธรรม โดยมีผู้เข้าร่วมประชุม จำนวนทั้งสิ้น 20 คน (รายละเอียดใน ผผนวก จ.) สามารถวิเคราะห์และสรุปผลที่ได้จากการสัมมนา ดังนี้

5.5.1 สรุปสาระสำคัญของการนำเสนอผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2565

คณะผู้วิจัยดำเนินการนำเสนอข้อมูลแก่ผู้เข้าร่วมการประชุม รายละเอียดดังนี้

1) นำเสนอวัตถุประสงค์โครงการ ระเบียบวิธีวิจัย และการดำเนินการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน เพื่อให้ผู้เข้าร่วมทราบรายละเอียดเครื่องมือแบบสอบถาม การบันทึกข้อมูลผ่านแอปพลิเคชัน วิธีการสุ่มพื้นที่และตัวอย่าง ขอบเขตการสำรวจ วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ผลการสำรวจ และรายละเอียดการจัดเก็บข้อมูลตามแนวทางจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

2) นำเสนอผลการสำรวจ ดังนี้

- ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ

- ข้อมูลการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ประกอบด้วย ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ลักษณะของการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ผลกระทบจากเหตุอาชญากรรม พฤติการณ์แห่งคดี การแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่ ข้อมูลอาชญากรรมเชิงพื้นที่ การเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติคดีตำรวจและสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนจากการสำรวจที่ผ่านมา

- ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม
- ความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกัน

อาชญากรรม

- สรุปผลการวิจัย ข้อเสนอแนะ และการนำไปใช้ประโยชน์

5.5.2 ข้อคำถาม

โดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติสอบถามวิธีการกำหนดและแจกแจงลักษณะความผิดตามแบบสากล ซึ่งอ้างอิงจากคู่มือการจำแนกอาชญากรรมตามรูปแบบสากลเพื่อการสถิติของสหประชาชาติ (ICCS : International Classification of Crime for Statistical Purposes) ซึ่งมีการนับรวมอุบัติเหตุจราจร และอุบัติเหตุอื่น ๆ ในการสำรวจ ในขณะที่สถิติคดีอาญา 4 กลุ่มของสำนักงานตำรวจแห่งชาติไม่ได้นับรวมสถิติในส่วนนี้ เนื่องจากเน้นพิจารณาเจตนาของผู้กระทำผิดเป็นหลัก คณะผู้วิจัยชี้แจงว่าการจำแนกลักษณะความผิดตามคู่มือการจำแนกอาชญากรรมตามรูปแบบสากลเพื่อการสถิตินั้น เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องระดับสากลสามารถนำไปเชื่อมโยงกับมาตรการป้องกันการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ และอาจรวมถึงข้อมูลการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ เนื่องจากการมีเมฆาสุราหรือสารเสพติดอื่น อย่างไรก็ตาม ในการเปรียบเทียบสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนกับสถิติคดีอาญา 4 กลุ่มหรือเพื่อรายงานตัวชี้วัดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) มีการเปรียบเทียบเฉพาะลักษณะความผิดที่ตรงกันและไม่มีการนับรวมอุบัติเหตุจราจรและอุบัติเหตุอื่น ๆ กับสถิติคดีอาญา 4 กลุ่ม

5.5.3 สรุปสาระสำคัญของการวิพากษ์และข้อเสนอแนะ

1) การใช้แอปพลิเคชันในการจัดเก็บและบันทึกข้อมูลมีประโยชน์ในการพัฒนาฐานข้อมูล กระบวนการยุติธรรมขนาดใหญ่และอาจนำไปสู่การใช้เครื่องมือในการพยากรณ์สถานการณ์อาชญากรรมในอนาคต อย่างไรก็ตาม ยังคงมีประเด็นที่ต้องพัฒนาอีกหลายประการในการจัดเก็บครั้งต่อไป เช่น การพัฒนาส่วนประสบการณ์ของผู้ใช้ (User Experience) และส่วนติดต่อผู้ใช้ UI (User Interface) เช่น คำแนะนำการบันทึกข้อมูลแบบ Pop-up Menu ระบบสั่งการและบันทึกข้อมูลด้วยเสียง VUI (Voice User Interface) ให้สามารถช่วยเหลือผู้สัมภาษณ์และผู้ให้ข้อมูลเพื่อให้การจัดเก็บข้อมูลมีประสิทธิภาพมากขึ้น การพัฒนาแอปพลิเคชันให้สามารถใช้งานแบบออฟไลน์เพื่อรองรับการเก็บข้อมูลในพื้นที่ห่างไกล เป็นต้น

2) ควรมีการพัฒนาองค์ความรู้ของผู้จัดเก็บข้อมูลซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่สำนักงานยุติธรรมจังหวัดหรือเครือข่ายยุติธรรมชุมชนอย่างต่อเนื่อง เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการจัดเก็บข้อมูล เนื่องจากการจัดเก็บข้อมูลผ่านสำนักงานยุติธรรมจังหวัดและเครือข่ายยุติธรรมชุมชนอาจมีประเด็นปัญหาเกี่ยวกับมาตรฐานการจัดเก็บข้อมูลที่ไม่เหมือนกันในแต่ละพื้นที่ แม้ว่าทางคณะผู้วิจัยจะมีการอบรมผู้จัดเก็บทุกคน แต่พบว่าผู้จัดเก็บแต่ละคนอาจมีทักษะการสัมภาษณ์และความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับข้อมูลที่จัดเก็บไม่เหมือนกัน อย่างไรก็ตาม เห็นควรให้มีการพัฒนาทักษะเจ้าหน้าที่สำนักงานยุติธรรมจังหวัดหรือเครือข่ายยุติธรรมชุมชนอย่างต่อเนื่อง

และบรรจุให้เป็นภารกิจประจำ เนื่องจากมีประโยชน์ในการพัฒนากระบวนการสำรวจ ความต่อเนื่องในการจัดเก็บข้อมูล และประหยัดงบประมาณ

3) ข้อมูลจากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนสามารถนำไปรายงานตัวชีวิตเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน SDG ข้อที่ 16 และแผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2562 - 2565) ได้ในหลายประเด็น ดังนั้น จึงควรพิจารณาพัฒนาการสำรวจให้มีมาตรฐานเหมาะสมสำหรับการรายงานตัวชีวิตในระดับสากล เช่น การเพิ่มกลุ่มตัวอย่าง การอบรมผู้จัดเก็บข้อมูล และการกำหนดให้เป็นภารกิจหลักของกระทรวงยุติธรรม เพื่อให้สามารถจัดเก็บได้อย่างต่อเนื่องทุกปี และมีการสนับสนุนเครื่องมือเครื่องใช้ในการจัดเก็บข้อมูล ฯลฯ เพื่อลดความคลาดเคลื่อนของข้อมูลและเพิ่มความน่าเชื่อถือให้เหมาะสมกับการนำไปรายงานตัวชีวิตระดับชาติและระดับสากล

บทที่ 6

ข้อเสนอแนะโครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2565

รายงานส่วนนี้เป็นข้อเสนอแนะซึ่งมาจากการวิเคราะห์และสรุปผลการจากข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนและข้อค้นพบสำคัญ รวมถึงปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ โดยข้อเสนอแนะประกอบด้วยรายละเอียดทั้งหมด 3 ส่วน ได้แก่ ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย และข้อเสนอเชิงวิชาการ โดยในส่วนของข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติจะเป็นประเด็นสำคัญที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจ หน่วยงานยุติธรรมชุมชน หน่วยงานฝ่ายปกครอง และหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง รวมถึงข้อจำกัดต่าง ๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการป้องกันอาชญากรรม เพื่อนำไปปรับปรุงระเบียบ คำสั่ง กฎหมาย และกระบวนการต่าง ๆ อันส่งผลให้หน่วยงานมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ในส่วนของข้อเสนอแนะเชิงนโยบายจะเป็นการนำข้อค้นพบสำคัญที่ได้จากการวิเคราะห์ผลการสำรวจที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและปรับนโยบายการป้องกันอาชญากรรมและการบริหารงานยุติธรรมสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และข้อเสนอแนะทางวิชาการ เช่น การพัฒนาวิธีการจัดเก็บข้อมูล ข้อจำกัดและปัญหาที่พบในการจัดเก็บข้อมูล การรายงานสถานการณ์ความก้าวหน้าของการขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 (SDG 16) และการประเมินผลการดำเนินงานตามแผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ เพื่อนำไปปรับปรุงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมในอนาคตให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

6.1 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1) เน้นป้องกันกลุ่มเป้าหมายผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่ จากผลการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2565 พบว่าผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง โดยส่วนใหญ่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในความผิดฉ้อโกงหลอกลวงและความผิดเกี่ยวกับเพศ และกลุ่มอายุระหว่าง 26 - 35 ปี เป็นกลุ่มอายุที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด โดยเฉพาะความผิดฉ้อโกงหลอกลวงเนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีกำลังซื้อและนิยมซื้อสินค้าผ่านช่องทางออนไลน์ ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรมุ่งเน้นดำเนินการมาตรการเชิงรุกในการป้องกันอาชญากรรมโดยเฉพาะประชาชนในกลุ่มดังกล่าว เช่น การมุ่งเน้นประชาสัมพันธ์ข้อมูลเกี่ยวกับกลวิธีของคนร้ายในการฉ้อโกงหลอกลวงให้ตรงกับช่องทางการรับสื่อของกลุ่มเป้าหมาย เช่น ประชาชนอายุระหว่าง 26 - 35 ปี ในปัจจุบันรับชมสื่อทางโทรทัศน์น้อยลง จึงควรประชาสัมพันธ์ข้อมูลและแจ้งสิทธิ์/แนวทางปฏิบัติเมื่อตกเป็นเหยื่อผ่านช่องทางสื่อออนไลน์ให้มากขึ้นหรือประสานงานกับผู้ให้บริการแพลตฟอร์มซื้อขายออนไลน์ในการประชาสัมพันธ์โดยตรง และพัฒนาช่องทางในการรับแจ้งความทางออนไลน์ในคดีฉ้อโกงหลอกลวงซึ่งมีลักษณะเป็นการหลอกลวงขายสินค้าออนไลน์ เป็นต้น

2) ดำเนินมาตรการเชิงรุกเพื่อป้องกันอาชญากรรมโดยเฉพาะพฤติกรรมคดียี่มีความน่าสนใจ ความผิดชีวิตและร่างกายพบพฤติกรรมที่น่าสนใจ ได้แก่ เหตุฆ่า/พยายามฆ่าจำนวนมากมีการใช้อาวุธปืนในการก่อเหตุ หน่วยงานบังคับใช้กฎหมายจึงควรมีมาตรการที่เข้มข้นขึ้นในการควบคุมอาวุธปืนและควรดำเนินการให้เด็ดขาดในความผิดที่เกี่ยวข้องกับอาวุธปืน สำหรับความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินพบพฤติกรรม

ที่น่าสนใจกรณีการลักทรัพย์ผลผลิตทางการเกษตร ซึ่งผู้ตกเป็นเหยื่อส่วนมากไม่ได้แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ ตำรวจเพราะมองว่ามีความเสียหายเพียงเล็กน้อย หน่วยงานจึงควรสร้างความร่วมมือกับผู้นำชุมชนในการ ป้องกันเหตุในกรณีเจ้าหน้าที่ไม่สามารถตรวจตราได้ทั่วถึง เช่นเดียวกับลักษณะความผิดฉ้อโกงหลอกลวง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเหตุสั่งซื้อสินค้าผ่านช่องทางออนไลน์แล้วได้รับสินค้าไม่ตรงปก/ไม่ได้รับสินค้า ซึ่งผู้ตกเป็นเหยื่อ ส่วนมากไม่ได้แจ้งความเพราะมีความเสียหายเพียงเล็กน้อยและเชื่อว่าเจ้าหน้าที่ไม่สามารถติดตามตัวคนร้ายได้ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรใช้มาตรการเชิงรุกเพื่อเปิดช่องทางให้ประชาชนสามารถแจ้งเหตุได้ง่ายขึ้น ส่วนความผิดเกี่ยวกับเพศนั้น ส่วนใหญ่คนร้ายไม่รู้จักรัก/ไม่มีความสัมพันธ์กับผู้ตกเป็นเหยื่อ ยกเว้นลักษณะข่มขืน โดยใช้กำลังบังคับ พบว่าคนร้ายส่วนใหญ่ใช้ความใกล้ชิดสนิทสนมกับเหยื่อเพื่อหาโอกาสในการกระทำความผิด โดยความสัมพันธ์ที่พบมีทั้งเพื่อน เพื่อนบ้าน คนรัก และทนายความส่วนตัว หน่วยงานจึงควรประชาสัมพันธ์ ประชาชนให้ทราบถึงข้อมูลส่วนนี้เพื่อลดปัจจัย/ความเสี่ยงในการตกเป็นเหยื่อ นอกจากนี้อาชญากรรมรูปแบบ อื่น ๆ ที่มีความน่าสนใจเป็นการเรียกรับสินบนโดยเจ้าหน้าที่ ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรกวดขันและ ดำเนินการทางวินัยและทางอาญากับเจ้าหน้าที่ที่มีความผิดลักษณะนี้ให้เด็ดขาด เนื่องจากลักษณะความผิด เช่นนี้กระทบต่อความเชื่อมั่นของประชาชนที่มีต่อกระบวนการยุติธรรมอย่างมาก

3) บูรณาการความร่วมมือกับหน่วยงานที่มีความเชี่ยวชาญโดยเฉพาะคดีฉ้อโกงหลอกลวง บางประเภท ในการสำรวจครั้งนี้พบว่าความเสียหายต่อทรัพย์สินจำนวนมากที่สุดมีมูลค่าสูงถึง 500,000 บาท โดยเป็นการหลอกลวงให้ลงทุนในสินทรัพย์ดิจิทัลที่ไม่มีอยู่จริง ซึ่งในช่วงปีที่ผ่านมาพบว่ามิจฉาครธุรกิจซึ่งหลอกลวงให้ลงทุนลักษณะดังกล่าวเป็นจำนวนมาก ทั้งยังเกี่ยวข้องกับผู้มีชื่อเสียงทั้งในวงการบันเทิงและธุรกิจ ซึ่งหลายคน ยังอยู่ระหว่างการถูกดำเนินคดี ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรบูรณาการความร่วมมือกับหน่วยงาน ที่มีหน้าที่โดยตรงและเชี่ยวชาญเรื่องการตรวจสอบการลงทุน เช่น สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์ และตลาดหลักทรัพย์ กองบังคับการปราบปรามการกระทำผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ กรมสอบสวนคดีพิเศษ เพื่อเข้าตรวจสอบบริษัทหรือองค์กรที่ต้องสงสัยว่าจะเป็นการหลอกลวงให้ลงทุน และประชาสัมพันธ์เชิงรุกให้ความรู้เรื่องการลงทุนในสินทรัพย์ดิจิทัลกับประชาชน เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจและไม่ตกเป็นเหยื่อการหลอกลวงในลักษณะดังกล่าว

4) ลดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม ผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2565 พบว่าความหวาดกลัวภัย อาชญากรรมของประชาชนเพิ่มสูงขึ้น โดยสาเหตุเนื่องมาจากเศรษฐกิจตกต่ำมีคนตกงานจำนวนมากเนื่องจากการ แพร่ระบาดของไวรัสโควิด - 19 นโยบายของรัฐบาลซึ่งอนุญาตให้มีการใช้กัญชาและกระท่อมโดยเสรี ทำให้เกิดการมั่วสุมของวัยรุ่นในชุมชนเพิ่มมากขึ้น การแพร่ระบาดของยาเสพติด เช่น ยาบ้า ยาเค ฯลฯ และการที่เจ้าหน้าที่ไม่สามารถลงพื้นที่ใกล้ชิดประชาชนได้ในช่วงการระบาดของไวรัสโควิด - 19 ทั้งนี้ หน่วยงานควรกลับมาดำเนินการการลงพื้นที่เพื่อตรวจตราแหล่งมั่วสุมยาเสพติดและดำเนินงานชุมชนสัมพันธ์ เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชน พร้อมกันนี้หน่วยงานควรเร่งผลักดันมาตรการดำเนินการแก้ปัญหา

ยาเสพติดที่เป็นรูปธรรม รวมทั้งเร่งออกมาตรการชั่วคราวเพื่อกำกับดูแลและควบคุมการใช้กัญชาและกระท่อม โดยเร็ว

6.2 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1) **ปรับปรุงกฎหมายและมาตรการควบคุมอาวุธปืน** เนื่องจากการสำรวจในปีที่พบผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมในเหตุฆ่า/พยายามฆ่าจำนวนมากที่พบว่ามีการใช้อาวุธปืนในการก่อเหตุ ประกอบกับในช่วงปีที่ผ่านมาพบเหตุกราดยิงหลายครั้ง เช่น เหตุกราดยิงศูนย์พัฒนาเด็กเล็กที่จังหวัดหนองบัวลำภู เมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. 2565 และเหตุกราดยิงกลางชุมชนจังหวัดเพชรบุรี เมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ. 2566 ภาครัฐจึงควรมีการทบทวนกฎหมายและมาตรการเกี่ยวกับการควบคุมอาวุธปืนให้มีความเข้มงวดมากยิ่งขึ้นและกวดขันจับกุมแหล่งผลิตอาวุธปืนเถื่อนเพื่อจำกัดจำนวนอาวุธปืนและการเข้าถึงอาวุธปืนของประชาชน โดยปัจจุบันมีความพยายามปรับปรุงกฎหมายและมาตรการเกี่ยวกับอาวุธปืนหลายประเด็น ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ระหว่างการพิจารณา ได้แก่ การบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการพกพาอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนอย่างเข้มงวด การพิจารณาลดระยะเวลาของใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนให้มีระยะเวลาที่สั้นลง การตรวจสอบสุขภาพจิตผู้ยื่นคำขออนุญาตมีและใช้อาวุธปืนรวมถึงกรณีขอต่อใบอนุญาตพกพา การเพิกถอนใบอนุญาตพกพาอาวุธปืนทันทีเมื่อพบว่าบุคคลใดมีปัญหาทางจิต ใช้ยาเสพติด มีพฤติกรรมที่เป็นภัยต่อสังคม การปราบปรามอาวุธปืนเถื่อน ปืนประดิษฐ์ และการซื้อขายอาวุธปืนออนไลน์ และพิจารณาตั้งชุดเฉพาะกิจที่มีหน้าที่ในการสืบสวนและจับกุมการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืนโดยเฉพาะ ซึ่งภาครัฐควรผลักดันนโยบายข้างต้นให้มีการบังคับใช้โดยเร็วเพื่อลดความสูญเสียที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต

2) **ผลักดันกฎหมายส่งเสริมแจ้งความออนไลน์อย่างเต็มรูปแบบ** ในการสำรวจครั้งนี้พบว่าสาเหตุที่ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมจำนวนมากไม่แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่ เนื่องจากเกิดความเสียหายเล็กน้อย ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ และไม่สะดวกในการแจ้งเหตุแก่เจ้าหน้าที่ ส่งผลให้สถิติคดีรับแจ้งของสำนักงานตำรวจแห่งชาติน้อยกว่าที่พบในสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในภาพรวมถึง 50.74 เท่า ซึ่งปัญหาประชาชนไม่แจ้งความต่อเจ้าหน้าที่นั้นถือเป็นปัญหาสำคัญ เพราะหากเจ้าหน้าที่ไม่ได้มีโอกาสรับรู้ถึงสถานการณ์อาชญากรรมที่แท้จริงก็ย่อมจะไม่สามารถวางแผนหรือกำหนดมาตรการในการแก้ปัญหาที่เหมาะสมต่อสถานการณ์ได้ โดยเฉพาะในความคิดข้อโง่งพลกวางซึ่งพบว่าผู้ตกเป็นเหยื่อส่วนใหญ่ไม่ดำเนินการแจ้งความ ประกอบกับวิธีการหลอกหลวงของผู้ก่อเหตุมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ส่งผลให้เจ้าหน้าที่ไม่สามารถวางมาตรการป้องกันหรือประชาสัมพันธ์กลไกต่าง ๆ ได้ หากไม่ได้รับข้อมูลจากประชาชน ดังนั้น การผลักดันกฎหมายเพื่อลดข้อจำกัดทางกฎหมายและส่งเสริมให้ประชาชนสามารถแจ้งความออนไลน์ ย่อมช่วยอำนวยความสะดวกให้กับประชาชนและเจ้าหน้าที่ นอกจากนี้ ยังทำให้เจ้าหน้าที่ได้รับข้อมูลวิธีการหลอกหลวงรูปแบบใหม่ ๆ ของผู้ก่อเหตุอันจะนำมาซึ่งการวางมาตรการป้องกันที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพอีกด้วย

3) **นโยบายการเรียกรับสินบนเป็นศูนย์** ประเด็นการเรียกรับสินบนนั้นเป็นประเด็นที่ได้รับความสนใจเป็นอย่างมากในระดับสากล โดยเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) ตัวชี้วัด 16.5.1 สัดส่วนของ

บุคคลที่เคยติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐอย่างน้อย 1 ครั้ง ที่มีการให้สินบนหรือถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐในช่วงระยะเวลา 12 เดือนที่ผ่านมา และที่ผ่านมามาภาครัฐก็ได้ให้ความสำคัญอย่างยิ่งกับการป้องกันการเรียกรับสินบนของเจ้าพนักงานโดยการกำหนดโทษจำคุกตลอดชีวิตเป็นโทษสูงสุด อย่างไรก็ตาม จากการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2565 พบว่าอาชญากรรมรูปแบบอื่นที่พบมากที่สุด ได้แก่ การเรียกรับสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งพบว่าเป็นอาชญากรรมรูปแบบอื่นที่พบเป็นจำนวนมากในการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทุกครั้ง ทั้งนี้ ส่วนใหญ่แล้วผู้ตกเป็นเหยื่อเลือกที่จะไม่แจ้งความกับเจ้าหน้าที่เนื่องจากเกรงว่าจะได้รับอันตรายจากเจ้าหน้าที่และกลัวว่าจะมีความผิดในฐานะให้สินบนแก่เจ้าหน้าที่และถูกดำเนินคดี ดังนั้น ภาครัฐควรกำหนดนโยบายการเรียกรับสินบนเป็นศูนย์ โดยให้หน่วยงานดำเนินการเชิงรุกเพื่อเข้าถึงผู้เสียหายจากเหตุถูกเรียกรับสินบน เช่น การสุ่มสอบถามประชาชน การเปิดช่องทางรับเรื่องร้องเรียนที่เกี่ยวกับการเรียกรับสินบนโดยเฉพาะ การกำหนดมาตรการคุ้มครองผู้เสียหายไม่ให้ถูกดำเนินคดีในฐานะผู้ให้สินบนแก่เจ้าหน้าที่ การดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่เรื่องการเรียกรับสินบนควรดำเนินการอย่างเด็ดขาดและรวดเร็วเพื่อให้เจ้าหน้าที่เกิดความเกรงกลัว เป็นต้น

6.3 ข้อเสนอแนะทางวิชาการ

1) การจัดเก็บและบันทึกข้อมูลผ่านแอปพลิเคชันเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของโครงการ ในการจัดเก็บข้อมูลในปี พ.ศ. 2565 นี้ มีการทดลองนำร่องบันทึกข้อมูลผ่านระบบแอปพลิเคชันต้นแบบ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นในการพัฒนาสถิติข้อมูลอาชญากรรมภาคประชาชนให้เป็นรูปแบบดิจิทัล เพื่อที่จะสามารถนำไปพัฒนาการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบปัญญาประดิษฐ์ หรือ Big Data ได้ต่อไปในอนาคต โดยคณะผู้วิจัยใช้วิธีการอบรมเจ้าหน้าที่จัดเก็บข้อมูลพื้นที่ซึ่งเป็นผู้แทนสำนักงานยุติธรรมจังหวัดและเครือข่ายยุติธรรมชุมชนในพื้นที่เป้าหมาย ผู้จัดเก็บบางส่วนคุ้นเคยกับผู้นำชุมชนในพื้นที่เป้าหมายสามารถสร้างความไว้วางใจให้กับกลุ่มตัวอย่าง มีการประสานงานลงพื้นที่ส่งผลให้สามารถเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างที่เข้าถึงได้ยากได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากการพิจารณาผลการจัดเก็บพบว่าเจ้าหน้าที่สำนักงานยุติธรรมจังหวัดและเครือข่ายยุติธรรมชุมชนสามารถจัดเก็บและบันทึกข้อมูลได้อย่างครบถ้วน แสดงว่าแอปพลิเคชันมีประสิทธิภาพและสามารถพัฒนาการจัดเก็บด้วยวิธีนี้ต่อไปได้ในอนาคต รวมทั้งพัฒนาวิธีการจัดเก็บแบบ Cohort Study โดยวิธีการจัดเก็บเป็นการกำหนดกลุ่มตัวอย่างและจัดเก็บข้อมูลโดยการติดตามกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดิมเป็นระยะเวลานาน และสามารถพัฒนาจัดเก็บกับกลุ่มตัวอย่างที่สามารถเข้าถึงได้ยาก เช่น กลุ่มตัวอย่างซึ่งอยู่อาศัยบนอาคารสูงหรือพื้นที่ห่างไกล อย่างไรก็ตาม พบว่า แอปพลิเคชันยังคงต้องพัฒนาระบบในหลายประเด็น เช่น การพัฒนาส่วนประสบการณ์ของผู้ใช้ (User Experience) และส่วนติดต่อผู้ใช้ UI (User Interface) ระบบสั่งการและบันทึกข้อมูลด้วยเสียง VUI (Voice User Interface) ให้สามารถช่วยเหลือผู้สัมผัสและผู้ให้ข้อมูลเพื่อให้อาจารย์จัดเก็บข้อมูลมีประสิทธิภาพมากขึ้น การพัฒนาแอปพลิเคชันให้สามารถใช้งานแบบออฟไลน์เพื่อรองรับการเก็บข้อมูลในพื้นที่ห่างไกล เป็นต้น

2) ควรพัฒนามาตรฐานการสำรวจเพื่อให้เหมาะสมกับการใช้รายงานตัวชี้วัดระดับชาติและระดับสากล เมื่อพิจารณาข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2565 พบว่าข้อมูลสามารถนำไปรายงานตัวชี้วัดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน SDG ข้อที่ 16 ได้ในหลายประเด็น ทั้งนี้ เมื่อเปรียบเทียบความสอดคล้องของข้อมูลกับตัวชี้วัด พบว่าข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนมีความสอดคล้องกับตัวชี้วัดมากกว่าข้อมูลที่ใช้รายงานตัวชี้วัดในปัจจุบัน ซึ่งกำหนดโดยสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เช่นเดียวกันกับแผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2562 - 2565) และแผนแม่บทการบริหารงานยุติธรรมแห่งชาติ ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2566 - 2569) ซึ่งสอดคล้องกันในหลายตัวชี้วัด และบางส่วนสามารถนำไปเปรียบเทียบกับข้อมูลสถิติทางการที่ใช้รายงานเพื่อพิจารณาถึงความน่าเชื่อถือของรายงานสถิติทางการ ดังนั้น ในการสำรวจครั้งต่อไปจึงควรพิจารณาพัฒนาการสำรวจให้มีมาตรฐานเหมาะสมสำหรับการรายงานตัวชี้วัดในระดับชาติและระดับสากล เช่น การเพิ่มกลุ่มตัวอย่าง การสนับสนุนเครื่องมือเครื่องใช้ในการจัดเก็บข้อมูล การพัฒนาทักษะผู้จัดเก็บข้อมูลในพื้นที่ และการกำหนดการสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนให้เป็นภารกิจหลักประจำปีของกระทรวงยุติธรรม ฯลฯ เพื่อลดความคลาดเคลื่อนของข้อมูล และเพิ่มความน่าเชื่อถือของสถิติให้เหมาะสมกับการนำไปรายงานตัวชี้วัดระดับชาติและระดับสากล

บรรณานุกรม

- Cochran, W.G. (1977). *Sampling Techniques*. 3rd Edition, New York: John Wiley & Sons
- Thompson, A. and Tapp S.N. (2022) *Crime Victimization Survey 2021*. BJS publication: Department of Justice
- Truman, J. L. and Brotsos, H. (2023). *Update on the NCVS Instrument Redesign: Operational Pilot Test and Split Sample*. BJS publication: Department of Justice
- van Dijk, J. et al. (2007). *Criminal Victimization in International Perspective: Key findings from the 2004-2005 ICVS and EU ICS*. EH Den Haag:WODC
- จอมเดช ตรีเมฆ (2558). 'ความเป็นไปได้ในการจัดทำโครงการสำรวจสถานภาพอาชญากรรมโดยมหาวิทยาลัยรังสิต', *วารสารกระบวนการยุติธรรม*, 8(1), 67-85.
- ชวน์สล์ เจนการ และคณะ (2565). *อาชญากรรมในกระบวนการยุติธรรมไทยวันนี้ Updating Thai Criminal Justice*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- เทวินทร์ อินทรจำนงค์, จิรศักดิ์ สมบัติ และ ณัฐพัชร์ วงศ์ธรรมมา (2557). *โครงการทบทวนและเตรียมความพร้อมเพื่อการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2557*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- ฉันทพร สุนทรธรรม และคณะ (2562). *โครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Crime Victimization Survey) ปี พ.ศ. 2561*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม.
- ปรีชญา นักพ็อน และคณะ (2565). *โครงการจ้างเหมาบริการเพื่อสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรม ภาคประชาชน ปี พ.ศ.2564*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม
- สมบูรณ์ สุขสำราญ และคณะ (2560). *โครงการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน (Crime Victimization Survey) ปี พ.ศ. 2559*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม

สำนักงานกิจการยุติธรรม (2550). รายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ในเขตกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2548 (สำรวจภายใต้โครงการนำร่อง ปี พ .ศ. 2549). นนทบุรี: สำนักงานกิจการยุติธรรม

สำนักงานกิจการยุติธรรม (2551). รายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนในจังหวัดนครศรีธรรมราช พ.ศ. 2549 (สำรวจภายใต้โครงการนำร่อง ปี พ .ศ. 2550). นนทบุรี: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม

สำนักงานกิจการยุติธรรม (2552). รายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศ พ.ศ. 2550 (โครงการสำรวจ ปี พ.ศ. 2551). กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม

อาภาสิริ สุวรรณานนท์ (2556). รายงานข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชนทั่วประเทศ พ.ศ. 2555 (โครงการสำรวจ ปี พ.ศ. 2556). กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม

ภาคผนวก

ผนวก ก.

แบบสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน

รหัสพื้นที่.....

แบบสอบถามลำดับที่.....

สำนักงานกิจการยุติธรรม

แบบสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน

แบบสำรวจสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน มีวัตถุประสงค์เพื่อนำข้อมูลมาใช้กำหนดยุทธศาสตร์นโยบาย และแนวทางการแก้ปัญหาาร่วมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้จะรายงานผลโดยภาพรวม ไม่ระบุผลเป็นรายบุคคลหรือบ่งบอกว่าผู้ตอบนั้นเป็นใคร และจะเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบเป็นความลับสูงสุดตามจรรยาบรรณของนักวิจัย โดยข้อมูลส่วนบุคคลของท่านจะถูกเข้ารหัสด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โดยคณะผู้วิจัยจะไม่นำข้อมูลส่วนบุคคลของท่านไปเผยแพร่แก่บุคคลภายนอก ผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลที่เข้ารหัสไว้จะจำกัดการเข้าถึงเฉพาะสำนักงานกิจการยุติธรรมและผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลตามที่สำนักงานฯ กำหนด อย่างไรก็ตาม สำหรับข้อมูลที่เผยแพร่แก่สาธารณชนจะไม่มีการแสดงข้อมูลส่วนบุคคลเอาไว้ จะแสดงเพียงรหัสของแบบสอบถามเท่านั้น

คำชี้แจง:

1) ผู้ตอบคำถามชุดนี้ จะต้องเป็นหัวหน้าครัวเรือนหรือผู้แทนหัวหน้าครัวเรือนซึ่งมีอายุ 18 ปีขึ้นไปและอยู่อาศัยในบ้านที่ทำการสำรวจในห้วง พ.ศ. 2565 มากกว่า 6 เดือนขึ้นไป

2) “สมาชิกครัวเรือน” ในที่นี้ หมายถึง บุคคลที่อาศัยอยู่ในบ้านหรือที่พักอาศัยแห่งเดียวกันที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน และเป็นสมาชิกครัวเรือนที่อยู่อาศัยในบ้านแห่งนี้ในห้วง พ.ศ. 2565 มากกว่า 6 เดือนขึ้นไปเท่านั้น

3) แบบสอบถามชุดนี้เป็นการเก็บข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน โดยเป็นการสุ่มสำรวจประชาชนเกี่ยวกับการประสบเหตุหรือการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมที่เกิดขึ้นในรอบปี พ.ศ. 2565 (1 มกราคม 2565 ถึง 31 ธันวาคม 2565)

เนื้อหาแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 ข้อมูลสมาชิกในครัวเรือน

ส่วนที่ 3 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ (ผู้ตกเป็นเหยื่อ)

ส่วนที่ 4 รายละเอียดผู้ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

คณะผู้วิจัยขอขอบคุณในความร่วมมือตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

A1 ข้อมูลส่วนบุคคล

A2 บ้านเลขที่

A3 พิกัดบ้าน (NS) พิกัดบ้าน (EW)หมายเหตุ :

ข้อมูลที่จัดเก็บจากการสำรวจครั้งนี้จะถูกเก็บไว้เป็นความลับ และถูกนำมาใช้วิเคราะห์ในภาพรวมเพื่อ
ประโยชน์สำหรับการดำเนินงานของสำนักงานกิจการยุติธรรม กระทรวงยุติธรรม เท่านั้น

1.1 ข้อมูลบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม (ผู้แทนครัวเรือน)

1.1.1 เพศ (1) ชาย (2) หญิง (3) เพศทางเลือก

1.1.2 อายุ ปี (เต็มปีบริบูรณ์)

1.1.3 รายได้

- (1) ไม่เกิน 15,000 บาท (2) 15,001-25,000 บาท (3) 25,001-35,000 บาท
 (4) 35,001-45,000 บาท (5) 45,001-55,000 บาท (6) 55,001-65,000 บาท
 (7) 65,001-75,000 บาท (8) มากกว่า 75,000 บาท

1.1.4 อาชีพ (1) ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ (2) พนักงานเอกชน (3) นักเรียน/นักศึกษา
 (4) รับจ้างทั่วไป (5) เกษตรกรรม (6) ประกอบธุรกิจ
 (7) ไม่ได้ประกอบอาชีพ (8) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

1.1.5 การศึกษาระดับสูงสุด

- (1) ไม่เคยเข้ารับการศึกษ (2) การศึกษานอกระบบ (กศน.) (3) ประถมศึกษา
 (4) มัธยมศึกษา (5) ปวช. (6) ปวส. (7)ปริญญาตรี
 (8)ปริญญาโท (9) สูงกว่าปริญญาโท
 (10) การศึกษาในรูปแบบอื่น โปรดระบุ

1.1.6 ท่านเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรม เช่น
เจ้าหน้าที่คุมประพฤติ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ เจ้าหน้าที่ยุติธรรมจังหวัด เจ้าหน้าที่ยุติธรรมชุมชน เป็นต้น
ในการปฏิบัติงานในพื้นที่ชุมชนของท่านมากน้อยเพียงใด

- (1) สัปดาห์ละครั้ง (2) เดือนละครั้ง (3) ปีละครั้ง (4) มากกว่า 1 ครั้ง/ปี (5) ไม่เคยพบ

1.2 สถานะของท่านในครัวเรือน (ท่านมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับเจ้าของบ้านอย่างไร)

- (1) เจ้าของบ้าน (2) คู่สมรส (3) บิดามารดา (4) บุตร
 (5) ปู่/ย่า/ตา/ยาย (6) หลาน (7) พี่/น้อง (8) ลุง/ป้า/น้า/อา
 (9) อื่น ๆ โปรดระบุ

1.3 พื้นที่

- (1.2.1) กรุงเทพมหานคร (1.2.2) จังหวัดอื่นๆ (ระบุ).....

เขต..... อำเภอ.....
 แขวง..... ตำบล.....
 เขตสถานีตำรวจ..... เขตสถานีตำรวจ.....
 อบต./ท.ตำบล/ท.เมือง/ท.นคร.....

1.4 ลักษณะบริเวณที่อยู่อาศัย

- (1) เขตที่พักอาศัยทั่วไป เช่น หมู่บ้านจัดสรร บ้านเดี่ยว
- (2) เขตธุรกิจ เช่น เขตที่มีบริษัท ห้าง ร้าน อยู่รวมกันเป็นบริเวณกว้าง
- (3) เขตชุมชนแออัด หรือชุมชนที่มีลักษณะบ้านเรือนหนาแน่น และประชากรอยู่อย่างแออัด
- (4) เขตอุตสาหกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณที่มีโรงงานอุตสาหกรรมหรือนิคมอุตสาหกรรมตั้งอยู่
- (5) เขตเกษตรกรรม หรือชุมชนที่อยู่ในบริเวณพื้นที่เกษตรกรรม
- (6) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

ส่วนที่ 2 ข้อมูลสมาชิกในครัวเรือน

จำนวนสมาชิกในครัวเรือนที่อยู่อาศัยในห้วง พ.ศ. 2565 มากกว่า 6 เดือนขึ้นไป รวมทั้งสิ้น คน

(นับรวมผู้ตอบและสมาชิกทุกคน (ทุกช่วงอายุ) ในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา)

ลำดับที่สมาชิกในครัวเรือน	เพศ	อายุ	การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม (1 ม.ค. – 31 ธ.ค. 65)	หมายเหตุ (กรณีไม่ระบุคำตอบ)
1. (ตัวผู้ตอบ)	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
2.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
3.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
4.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
5.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
6.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
7.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
8.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
9.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
10.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
11.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
12.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
13.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
14.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	
15.	(1) ชาย (2) หญิง (3) ทางเลือก		(1) เคย (2) ไม่เคย	

ส่วนที่ 3 ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ (ผู้ตกเป็นเหยื่อ)

3.1 เพศ	<input type="checkbox"/> (1) ชาย	<input type="checkbox"/> (2) หญิง	<input type="checkbox"/> (3) เพศทางเลือก
3.2 อายุ ปี		
3.3 ขณะเกิดเหตุได้รับการศึกษาระดับชั้นใด			
<input type="checkbox"/> (1) ไม่เคยเข้ารับการศึกษ	<input type="checkbox"/> (2) การศึกษานอกระบบ (กศน.)	<input type="checkbox"/> (3) ประถมศึกษา	
<input type="checkbox"/> (4) มัธยมศึกษา	<input type="checkbox"/> (5) ปวช.	<input type="checkbox"/> (6) ปวส.	<input type="checkbox"/> (7)ปริญญาตรี
<input type="checkbox"/> (8)ปริญญาโท	<input type="checkbox"/> (9) สูงกว่าปริญญาโท		
<input type="checkbox"/> (10) การศึกษาในรูปแบบอื่น	โปรดระบุ		
3.4 อาชีพ			
<input type="checkbox"/> (1) ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ	<input type="checkbox"/> (2) พนักงานเอกชน	<input type="checkbox"/> (3) นักเรียน/นักศึกษา	
<input type="checkbox"/> (4) รับจ้างทั่วไป	<input type="checkbox"/> (5) เกษตรกรรม	<input type="checkbox"/> (6) ประกอบธุรกิจ	
<input type="checkbox"/> (7) ไม่ได้ประกอบอาชีพ	<input type="checkbox"/> (8) อื่น ๆ (โปรดระบุ)		
3.5 รายได้			
<input type="checkbox"/> (1) ไม่เกิน 15,000 บาท	<input type="checkbox"/> (2) 15,001-25,000 บาท	<input type="checkbox"/> (3) 25,001-35,000 บาท	
<input type="checkbox"/> (4) 35,001-45,000 บาท	<input type="checkbox"/> (5) 45,001-55,000 บาท	<input type="checkbox"/> (6) 55,001-65,000 บาท	
<input type="checkbox"/> (7) 65,001-75,000 บาท	<input type="checkbox"/> (8) มากกว่า 75,000 บาท		
3.6 ท่านเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรม เช่น เจ้าหน้าที่คุมประพฤติ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ เจ้าหน้าที่ยุติธรรมจังหวัด เจ้าหน้าที่ยุติธรรมชุมชน เป็นต้น ในการปฏิบัติงานในพื้นที่ชุมชนของท่านมากน้อยเพียงใด			
<input type="checkbox"/> (1) สัปดาห์ละครั้ง	<input type="checkbox"/> (2) เดือนละครั้ง	<input type="checkbox"/> (3) ปีละครั้ง	<input type="checkbox"/> (4) มากกว่า 1 ครั้ง/ปี <input type="checkbox"/> (5) ไม่เคยพบ

ส่วนที่ 4 รายละเอียดผู้ประสบเหตุหรือตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม

4.1 ขณะเกิดเหตุผู้ประสบเหตุหรือเหยื่อจำหน้าผู้ก่อเหตุหรือรูปพรรณสัณฐานของผู้ก่อเหตุได้หรือไม่

- (1) จำได้ ระบุ

(2) จำไม่ได้

หมายเหตุ : ให้ผู้ตอบแบบสอบถามระบุ เพศ อายุ เชื้อชาติ รูปร่าง สีผิว ความสูง ตำหนิ ฯลฯ

4.2 ความสัมพันธ์ระหว่างเหยื่อกับผู้ก่อเหตุ

- (1) บิดา/มารดา (2) ผู้ปกครอง (3) สามี (4) ภรรยา (5) คู่ชีวิตรูปแบบอื่น

- (6) ความสัมพันธ์อื่นๆ (ระบุ)..... (7) ไม่รู้จัก/ไม่เกี่ยวข้อง

หมายเหตุ : สามี/ภรรยา หมายรวมถึง คู่สมรสที่จดทะเบียนและไม่จดทะเบียนสมรส

4.3 มีความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินหรือไม่

- มี ไม่มี

4.3.1 ความเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย (เลือกตอบได้ 1 – 3 ตัวเลือก)

- ไม่มี ไม่ได้รับบาดเจ็บ ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยไม่ถึงกับต้องรักษาตัว

- รักษาตัวไม่เกิน 7 วัน รักษาตัว 8-20 วัน รักษาตัวเกินกว่า 20 วัน (สาหัส)

- เสียโฉม พิการ หรือทุพพลภาพเป็นถาวร

- ได้รับอันตรายทางจิตใจจนถึงขั้นเข้ารับการรักษาทางจิต

- ได้รับอันตรายต่อสุขภาพ เจ็บป่วย เสียชีวิต

4.3.2 ความเสียหายต่อทรัพย์สิน

- ไม่มี มี เป็นมูลค่า.....บาท

4.3.3 ความเสียหายอื่น ๆ

- ค่ารักษาพยาบาล จำนวน บาท

- ต้องหยุดงานหรือขาดรายได้ (จำนวนวันที่หยุดงาน x รายได้เฉลี่ยโดยประมาณ) บาท

- ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานราชการหรือหน่วยงานกระบวนการยุติธรรม (เช่น ตำรวจ อัยการ ศาล ศูนย์ดำรงธรรม ฯลฯ) จำนวน บาท

- ค่าใช้จ่ายในการติดต่อทนายความ จำนวน บาท

- ค่าใช้จ่ายในการติดต่อหน่วยงานเอกชน (เช่น บริษัทประกันภัย NGOs) จำนวน บาท

- ค่าใช้จ่ายในการแสวงหาพยานหลักฐาน จำนวน บาท

- ค่าใช้จ่ายด้านค่าเดินทาง ที่พักและอื่น ๆ ในการติดต่อทางคดี จำนวน บาท

- ไม่มีความสูญเสีย/ค่าเสียหายจากมูลค่าที่เกิดขึ้น

4.4 ลักษณะความผิด

4.4.1 ความผิดต่อชีวิตร่างกาย

- (1) ฆ่า
- (2) พยายามฆ่า
- (3) ก่อการร้าย
- (4) วางเพลิง
- (5) วางระเบิด
- (6) อุบัติเหตุจราจร
- (7) อุบัติเหตุอื่น ๆ
- (8) ชุมนมต่อสู้
- (9) ทะเลาะวิวาท
- (10) ความรุนแรงในครอบครัว
- (11) ทำแท้งผิดกฎหมาย
- (12) ช่มชู้คุกคามว่าจะทำอันตรายต่อชีวิตร่างกาย
- (13) ช่มชู้คุกคามให้ตกใจกลัว
- (14) ลักพาตัว
- (15) หน่วงเหนี่ยวกักขัง
- (16) เอาคนเป็นทาส
- (17) ความผิดต่อเสรีภาพ
- (18) ปลอมปนอาหาร
- (19) ปลอ่ยสารพิษ

4.4.2 ความผิดต่อทรัพย์สิน

- (1) ปล้น จี้ ซึ่งทรัพย์สินในที่สาธารณะ
- (2) ปล้น จี้ ซึ่งทรัพย์สินในพื้นที่ส่วนบุคคล
- (3) ปล้นชิงสินค้า
- (4) ปล้นชิงรถยนต์/รถจักรยานยนต์
- (5) ปล้นชิงโคกระบือหรือเครื่องมือเกษตร
- (6) วิ่งราวทรัพย์สิน
- (7) ล้วงกระเป๋า
- (8) ลักทรัพย์สถานประกอบการ
- (9) ลักพาหนะ (รวมถึงทรัพย์สินในพาหนะ)
- (10) ลักโคกระบือหรือเครื่องมือการเกษตร
- (11) ลักทรัพย์สินในบ้าน/ที่พักอาศัย
- (12) ลักทรัพย์รูปแบบอื่น ๆ
- (13) ช่มชู้ว่าจะเปิดเผยความลับ เช่น แบล็คเมลล์ ภาพลับ/คลิปลับ เป็นต้น
- (14) กรรโชกทรัพย์สิน (ชู้เชื่อว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต/ร่างกายทรัพย์สินเพื่อแลกกับการเอาทรัพย์สิน)
- (15) ทำให้เสียทรัพย์สิน (เช่น ทำลายทรัพย์สิน ยานพาหนะ)
- (16) บุกรุกทรัพย์สิน เช่น บ้าน ที่ดิน

4.4.3 ความผิดทางเพศ

- (1) ช่มชู้โดยใช้กำลังบังคับ
- (2) ช่มชู้ขณะมีเมามา
- (3) ถูกรุมโทรม
- (4) ทารุณทางเพศ
- (5) กระทำอนาจาร (มีการแตะเนื้อต้องตัว)
- (6) พุดจาฉนวนลาม/ลอบแอบมอง
- (7) พุดจาฉนวนลาม/ลอบแอบมอง (ในสถานที่ทำงาน)
- (8) สะกดรอย/ลอบติดตาม
- (9) ลักษณะความผิดทางเพศอื่น ๆ

4.4.4 ความผิดฉ้อโกงการหลอกลวง

- (1) แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว
- (2) ถูกหลอกลวงด้วยการใช้เงินปลอม
- (3) แชร้ลูกโซ่
- (4) หลอกลวงจัดหางานหรือให้ไปทำงานในประเทศหรือต่างประเทศ
- (5) หลอกลวงด้วยกลฉ้อฉลให้โอนเงินเข้าบัญชีธนาคารคนร้าย
- (6) หลอกลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้าย โดยมีการแสดงเอกสารเท็จให้หลงเชื่อ

- (7) หลอกขายสินค้าปลอม
- (8) หลอกประกาศขายสินค้าแต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา
- (9) หลอกหลวงให้สูญเสียทรัพย์สินให้คนร้ายด้วยวิธีการอื่น ๆ

4.4.5 ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

- (1) ถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์
- (2) ถูกล่วงรู้รหัสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์ และนำไปก่อให้เกิดความเสียหาย
- (3) ถูกล่วงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์
- (4) ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์กรณีอื่น ๆ

4.4.6 ความผิดรูปแบบอื่น

- (1) ถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ
- (2) ถูกเรียกรับสินบนโดยภาคธุรกิจ
- (3) ได้รับความเสียหายจากเจ้าหน้าที่รัฐที่ใช้อำนาจโดยมิชอบ
- (4) ตกเป็นเหยื่อในกระบวนการยุติธรรม เช่น ถูกคุกคามหรือไม่ได้รับความเป็นธรรมจากคดีอาญา (แพะรับบาป)
- (5) ถูกเลือกปฏิบัติ โดยมิชอบ อันเนื่องมาจาก เพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ เป็นต้น
- (6) ถูกดูหมิ่น หมิ่นประมาท หรือถูกเหยียดหยามเนื่องจากความแตกต่างในเรื่องเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความพิการ ชนกลุ่มน้อย
- (7) ได้รับความอันตรายจากการปล่อยมลภาวะตามเขตที่พักอาศัย
- (8) ถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว

4.5 พฤติกรรมของผู้ก่อเหตุและพฤติการณ์การตกเป็นเหยื่อ (โดยสังเขป)

.....

.....

.....

4.6 การติดต่อและบริการจากหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

- (4.6.1) มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่
 - (1) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ
 - (2) แจ้งต่อผู้แทนชุมชน เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ผู้นำชุมชน หรือบุคคลที่ตนนับถือ แต่ไม่ได้แจ้งต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจ

- (3) แจ้งต่อเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานภาครัฐอื่น ที่ไม่ใช่หน่วยงานตำรวจ เช่น สำนักงานพัฒนาสังคม และความมั่นคงของมนุษย์, ยุติธรรมชุมชน, ยุติธรรมจังหวัดศูนย์ดำรงธรรม, ศูนย์ดำรงธรรม, ศูนย์บริการข้อมูลภาครัฐเพื่อประชาชน สายด่วน 1111 หรือศูนย์รับเรื่องราวร้องทุกข์
- (4) อื่นๆ โปรดระบุ
- (4.6.2) **ไม่มีการแจ้งต่อเจ้าหน้าที่** เนื่องจาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 - (1) ไม่เกิดความเสียหาย
 - (2) เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นเล็กน้อย
 - (3) เป็นเรื่องส่วนตัว ได้จัดการกับเหตุที่เกิดขึ้นด้วยตนเอง เช่น ตกลงกับผู้กระทำผิด
 - (4) ได้แจ้งเหตุต่อผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น ฝ่ายรักษาความปลอดภัย หัวหน้างาน
 - (5) มีเจ้าหน้าที่หรือบุคคลอื่นมาให้การช่วยเหลือไกล่เกลี่ยสามารถตกลงกับผู้กระทำผิดได้
 - (6) ถูกข่มขู่ จากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
 - (7) กลัวว่าจะถูกแก้แค้น หรือถูกทำร้ายจากผู้กระทำผิดหรือผู้เกี่ยวข้อง
 - (8) เป็นคนกันเอง/สนิทสนมคุ้นเคยกับผู้กระทำผิด
 - (9) เป็นเหตุการณ์ที่น่าอับอาย กลัวว่าจะเสื่อมเสียชื่อเสียง
 - (10) สงสาร/เห็นใจผู้กระทำผิด (เนื่องจากผู้กระทำผิดเป็นเด็ก/พิการ/ยากจน เป็นต้น)
 - (11) ยุ่งยาก ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากขึ้นโรงขึ้นศาล
 - (12) ไม่สะดวก ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่
 - (13) ขาดพยานหลักฐาน
 - (14) คิดว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถติดตามผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีได้
 - (15) มีความรู้สึกไม่ดีกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือไม่ไว้วางใจเจ้าหน้าที่
 - (16) ไม่เชื่อมั่นในประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่
 - (17) ผู้กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐหรือผู้มีอิทธิพล (รวมถึงลูกหลาน/ญาติ/คนใกล้ชิด)
 - (18) อื่นๆ (ระบุ)

4.7 (เฉพาะกรณีที่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่) ท่านมีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่ต่อการรับแจ้งเหตุของท่านมากน้อยเพียงใด

- | | | |
|---|--|--|
| <input type="checkbox"/> (5) พอใจมาก | <input type="checkbox"/> (4) พอใจค่อนข้างมาก | <input type="checkbox"/> (3) พอใจปานกลาง |
| <input type="checkbox"/> (2) พอใจค่อนข้างน้อย | <input type="checkbox"/> (1) พอใจน้อย | <input type="checkbox"/> (0) ไม่พอใจเลย |
- โปรดระบุเหตุผล.....

คำอธิบายลักษณะความผิด

ลักษณะความผิด	คำอธิบาย
กลุ่ม 1 ชีวิตร่างกาย	
ถูกฆ่า	มีบุคคลในครอบครัวเสียชีวิตจากการถูกผู้อื่นฆ่าโดยมุ่งจะเอาชีวิต เช่น ถูกยิง ถูกแทง
พยายามฆ่า	ถูกทำร้ายจากผู้อื่นในลักษณะมุ่งจะเอาชีวิต (เช่น ถูกยิง ถูกแทง) แต่ไม่เสียชีวิต
ก่อการร้าย	ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุที่ทำให้เกิดความสะพรึงกลัวโดยหวังผลการเมือง เช่น วางระเบิดสถานที่สาธารณะ (เป็นได้ทั้งกรณีข่มขู่ไม่มีผู้ได้รับอันตราย และมีเจตนาทำอันตรายแก่คนหมู่มาก) ลอบฆ่าคนโดยไม่รู้จักกันมาก่อน (เช่น กรณีลอบยิงเจ้าหน้าที่หรือผู้ให้ข้อมูลกับเจ้าหน้าที่) หรือก่อเหตุทำอันตรายคนจำนวนมากพร้อม ๆ กันโดยหวังผลทางการเมือง
วางเพลิง	ตกเป็นเหยื่อในเหตุเพลิงไหม้ที่มีผู้ก่อเหตุโดยตั้งใจทำให้เกิดเพลิงไหม้ ไม่ใช่อุบัติเหตุเพลิงไหม้
วางระเบิด	ตกเป็นเหยื่อเหตุวางระเบิดเพื่อทำร้ายบุคคล ในลักษณะของการก่อเหตุต่อบุคคลไม่ใช่การก่อการร้าย ต้องเป็นการก่อเหตุโดยตั้งใจหรือวางแผนล่วงหน้า ไม่นับรวมกรณีทะเลาะวิวาทแล้วมีการใช้วัตถุระเบิด
อุบัติเหตุจราจร	ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุที่เกิดจากความประมาทเลินเล่อของผู้อื่น จากอุบัติเหตุที่เกี่ยวกับการขับขี่ยานพาหนะ
อุบัติเหตุอื่น ๆ	ตกเป็นเหยื่อการก่อเหตุที่เกิดจากความประมาทเลินเล่อของผู้อื่น จากอุบัติเหตุอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวกับการขับขี่ยานพาหนะ (เช่น อุบัติเหตุในที่ทำงาน ประมาทเลินเล่อในการดูแลเด็กเล็กจนเกิดอันตราย)
ชุลมุนต่อสู้	ได้รับอันตรายจากเหตุทะเลาะวิวาท ต่อสู้กันในลักษณะเป็นกลุ่ม จนเกิดความวุ่นวายไม่รู้ว่าใครทำร้ายใคร
ทะเลาะวิวาท	ตกเป็นเหยื่อจากเหตุทำร้ายกันด้วยความโกรธเคืองหรือทะเลาะมีปากเสียงกัน จนถึงกับลงไม้ลงมือ (ต้องถึงกับลงมือทำร้าย แต่มีปากเสียงกัน ยังไม่นับเป็นเหตุทะเลาะวิวาทในความหมายนี้)
ความรุนแรงในครอบครัว	ตกเป็นเหยื่อเหตุทะเลาะวิวาทที่ก่อเหตุโดยบุคคลในครอบครัวหรือคนที่อยู่บ้านเดียวกัน
ทำแท้งผิดกฎหมาย	ไปทำแท้งเถื่อนนอกโรงพยาบาลหรือกับคลินิกนอกระบบ
ข่มขู่คุกคามว่าจะทำอันตราย	ถูกขู่ว่าจะทำอันตรายต่อชีวิตร่างกาย อาจเป็นแค่การขู่ไม่จำเป็นต้องบังคับให้ยอมตาม

ลักษณะความผิด	คำอธิบาย
ข่มขู่คุกคามให้ตกใจกลัว	ถูกขู่ให้ตกใจกลัวโดยคำขู่เป็นเรื่องอื่น (ไม่ได้ขู่จะทำร้าย หากขู่ว่าจะทำร้าย จะเป็น 'ข่มขู่คุกคามว่าจะทำอันตราย')
ลักพาตัว	ถูกเอาตัวเด็กไปจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง อาจเป็นได้ทั้งเรียกค่าไถ่หรือโดยญาติหรือพ่อแม่อีกฝั่ง (กรณีเลิกราหรือทะเลาะกัน)
หน่วงเหนี่ยวกักขัง	ถูกเอาตัวไปขัง หรือถูกล่ามไว้ไม่สามารถออกไปไหนได้
เอาคนเป็นทาส	ถูกบังคับใช้แรงงานหรือบังคับให้ทำงานโดยสิ้นเชิงโดยไม่จ่ายค่าจ้าง (หรือจ่ายน้อยมาก) และถูกกักขังจำกัดเสรีภาพออกไปไหนมาไหนไม่ได้
ความผิดต่อเสรีภาพ	ถูกบังคับให้จำยอมทำตามผู้ก่อเหตุในกรณีอื่นๆ (หากบังคับโดยข่มขู่ถือเป็นกรณี 'ข่มขู่คุกคาม' อาจเป็นกรณีขู่ว่าจะเปิดเผยความลับแลกกับเงินเป็น 'รีดเอาทรัพย์สิน')
ปลอมปนอาหาร	ตกเป็นเหยื่อมีผู้ก่อเหตุเอาสารพิษหรือสารที่ไม่ปลอดภัยใส่ในอาหาร เช่น ผสมสี ใส่สารกันบูด
ปล่อยสารพิษ	มีผู้ตั้งใจทิ้งวัตถุพิษหรือปล่อยสารพิษอันตรายไว้ในชุมชนจนมีคนในชุมชนได้รับอันตราย (นับเฉพาะกรณีตั้งใจทิ้งสารพิษในชุมชน กรณีโรงงาน ปล่อยมลภาวะเป็นความผิดกลุ่ม 5)
กลุ่ม 2 ความผิดต่อทรัพย์สิน	
ปล้น จี้ ชิงทรัพย์	ถูกทำร้ายเพื่อให้ได้เอาทรัพย์สิน หรือข่มขู่ต่อหน้าว่าทำอันตรายให้ส่งมอบทรัพย์สินให้ เช่น ถูกปืนจี้ ถูกมีดจี้ จะรุมทำร้ายหากไม่ได้ทรัพย์สิน มีลักษณะต่าง ๆ เช่น ปล้นจี้ ในท้องถนน โจรเข้ามาปล้นบ้าน ปล้นชิงเอารถ ปล้นคนขับแท็กซี่ นักเรียน ถูกนักเลงข่มขู่ให้จ่ายเงิน (ปล้นหมายความว่าผู้ก่อเหตุ 3 คน ขึ้นไป)
วิ่งราวทรัพย์	ถูกเอาทรัพย์สินไปโดยฉกฉวยซึ่งหน้าหมายถึงต่อหน้าต่อตา (เอาไปด้วย ความรวดเร็วจนไม่ทันขัดขืน ไม่ได้ข่มขู่ ถ้าข่มขู่จะเข้าปล้น จี้ ชิงทรัพย์)
ลักทรัพย์	ตกเป็นเหยื่อแอบลักทรัพย์ในกระเป๋าทิ้งที่พกดติดตัวโดยเจ้าทรัพย์ไม่รู้ตัว กรีดกระเป๋า
ลักทรัพย์	ตกเป็นเหยื่อถูกขโมย ย่องเบา หรือการลักทรัพย์มีลักษณะต่างๆ เช่น ลักทรัพย์ในบ้านเรือนที่พักอาศัย ลักเครื่องมือเกษตร ลักรถ
รีดเอาทรัพย์สิน	ถูกข่มขู่ว่าจะเปิดเผยความลับ เช่น แบล็กเมล ภาพลับ/คลิปลับ เป็นต้น (ต้องแลกกับทรัพย์สิน ไม่งั้นจะเป็นข่มขู่คุกคามหรือความผิดต่อเสรีภาพ)
กรรโชกทรัพย์	ถูกขู่เช็ญว่าจะทำอันตรายต่อชีวิต/ร่างกายทรัพย์สินเพื่อแลกกับการเอาทรัพย์สิน (ต้องแลกกับทรัพย์สิน ไม่งั้นจะเป็นข่มขู่คุกคามหรือความผิดต่อเสรีภาพ)
ทำให้เสียทรัพย์สิน	ถูกผู้อื่นทำลายทรัพย์สินโดยเจตนา

ลักษณะความผิด	คำอธิบาย
บุกรุก	มีผู้บุกรุกเข้ามาในบ้านโดยมีเจตนาร้าย หรือมีผู้เข้าครอบครองที่ดินของตน โดยไม่ได้รับอนุญาต (รวมกรณีบุกรุกเข้ามาโดยไม่ทราบสาเหตุหรือไม่ทราบเจตนา รวมถึงกรณีเข้ามาเพื่อลักทรัพย์หรือทำร้ายแต่ยังไม่ได้ลงมือ)
กลุ่ม 3 ความผิดทางเพศ	
ข่มขืนโดยใช้กำลังบังคับ	ตกเป็นเหยื่อถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์โดยเหยื่อไม่ยินยอมโดยใช้กำลังบังคับ
ข่มขืนขณะมีเมานมา	ตกเป็นเหยื่อมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ยินยอมเนื่องจากอยู่ในภาวะมีเมานมา จนไม่สามารถขจัดขึ้นได้
ถูกรุมโทรม	ตกเป็นเหยื่อถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์โดยไม่ยินยอมโดยผู้ก่อเหตุมีตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป
ทารุณทางเพศ	ตกเป็นเหยื่อมีเพศสัมพันธ์โดยบังคับขึ้นใจในลักษณะใช้ความรุนแรงหรือทำอันตราย
อนาจาร	ถูกเนื้อต้องตัวในทางเพศโดยเหยื่อไม่ยินยอม (กอด จูบ ลูบ คลำ)
พุดจาละวาลาม แอบมอง	มีผู้ใช้วาจาโดยมีเนื้อหาทางเพศต่อเหยื่อ หรือลอบแอบมองจนเหยื่อรู้สึกไม่สบายใจ
สะกดรอย/ลอบติดตาม	ถูกสะกดรอย หรือลอบติดตาม แม้โดยไม่ทราบเจตนา จนเหยื่อรู้สึกไม่สบายใจ
กลุ่ม 4 ฉ้อโกง หลอกลวง	
แอบอ้างใช้ข้อมูล/เอกสารส่วนตัว	ถูกนำข้อมูลส่วนตัวไปใช้ในทางมิชอบ เช่น ลักลอบเอาข้อมูลบัตรเครดิตไปซื้อสินค้า เอาสำเนาบัตรประชาชนไปเปิดโทรศัพท์
ใช้เงินปลอม	ตกเป็นเหยื่อมีผู้ใช้เงินปลอมมาชำระหนี้/ซื้อขายสินค้า
แชร์ลูกโซ่	ถูกหลอกลวงทำธุรกิจที่มีผลตอบแทนจำนวนมากที่ไม่มีอยู่จริง (อาจมีการเชิญชวนให้สมัครสมาชิก)
หลอกจัดหางานไปทำงานต่างประเทศ	ถูกหลอกไปทำงานต่างประเทศโดยเรียกเก็บค่าบริการแล้วเอาเงินหนีไปโดยไม่ส่งไปทำงาน
หลอกให้โอนเงินเข้าบัญชีคนร้าย	ถูกหลอกลวง ล่อหลอกให้โอนเงินเข้าบัญชีคนร้าย เช่น แก๊ง Call Centre
หลอกขายสินค้าปลอม	ถูกหลอกขายสินค้าปลอม
หลอกขายสินค้า	ถูกหลอกประกาศขายสินค้า แต่ไม่จัดส่งสินค้าให้ หรือส่งให้แต่ไม่ตรงกับที่โฆษณา
หลอกลวง	ถูกทำให้หลงเชื่อให้ทรัพย์สินคนร้ายโดยวิธีการต่างๆ นอกจากที่กล่าวไว้
เงินกู้นอกระบบ	ถูกขูดรีดโดยแก๊งเงินกู้นอกระบบให้กู้เงินโดยคิดดอกเบี้ยในราคาสูงมาก (เกินกว่าร้อยละ 3 ต่อเดือน) หลอกให้ทำสัญญาเงินกู้เกินจริง โดยข่มขู่หรือทำอันตรายจากการทวงหนี้

ลักษณะความผิด	คำอธิบาย
เรียกเก็บค่าคุ้มครอง	ถูกเรียกเก็บเงินหรือทรัพย์สินเป็นค่าคุ้มครองโดยขู่ว่าจะทำอันตรายหรือไม่ให้ประกอบการค้าขายหรือประกอบอาชีพ
กลุ่ม 5 อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	
ถูกลักลอบเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์	เป็นเจ้าของบริษัท ห้างร้าน องค์กร หรือผู้รับผิดชอบระบบข้อมูลคอมพิวเตอร์ แล้วมีผู้ลักลอบแอบเข้าระบบโดยมิชอบ
ถูกล้วงรหัสพาสเวิร์ดสำหรับระบบคอมพิวเตอร์แล้วนำไปก่อให้เกิดความเสียหาย	ถูกขโมยพาสเวิร์ดหรือมีผู้ล้วงรหัสพาสเวิร์ดสำหรับเข้าบัญชีคอมพิวเตอร์ในทางมิชอบ แล้วมีการนำข้อมูลไปใช้ในทางมิชอบให้ได้รับความเสียหาย หรือมีการนำไปแอบอ้างบัญชีในทางมิชอบ
ถูกล้วงข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์	เป็นเจ้าของบริษัท ห้างร้าน องค์กร หรือผู้รับผิดชอบระบบข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือเป็นบุคคลผู้มีบัญชีข้อมูลคอมพิวเตอร์แล้วถูกผู้อื่นลักลอบเจาะข้อมูลเข้าระบบ (Hacker) เข้ามานำข้อมูลสำคัญไปใช้ให้เกิดความเสียหาย
ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์	ถูกเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ หรือถูกทำให้เสียหายจากการนำข้อมูลทางคอมพิวเตอร์มาเผยแพร่หรือใช้ประโยชน์โดยมิชอบในกรณีอื่น ๆ
กลุ่ม 6 อาชญากรรมอื่นๆ	
ถูกเรียกสินบน	ถูกเรียกสินบนโดยเจ้าหน้าที่รัฐแลเกี่ยวกับการอำนวยความสะดวกหรือไม่จับกุม
ถูกเรียกสินบนโดยธุรกิจ	ถูกเรียกสินบนโดยพนักงานธุรกิจแลเกี่ยวกับการซื้อสินค้าหรือบริการ
ได้รับเสียหายจากเจ้าหน้าที่รัฐโดยมิชอบ	ถูกข่มขู่หรือบังคับโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐโดยใช้อำนาจมิชอบ หรือถูกใช้อำนาจเกินขอบเขต
ตกเป็นเหยื่อกระบวนการยุติธรรม	ถูกข่มขู่ให้ยอมตามว่าจะจับกุม ถูกกระทำรุนแรงจากเจ้าหน้าที่เกินกว่าเหตุ ในขั้นตอนการจับกุม ตกเป็นแพะ (ถูกจับกุมคุมขังโดยไม่ได้กระทำผิด)
ถูกเลือกปฏิบัติโดยไม่ชอบ	ถูกเลือกปฏิบัติจากเจ้านาย คนที่ในที่ทำงาน การให้บริการต่าง ๆ อันเนื่องมาจากเพศ ความพิการ ศาสนา และเชื้อชาติ เป็นต้น
ถูกดูหมิ่น หมิ่นประสาทเหยียดหยาม	ถูกดูหมิ่น หมิ่นประมาท หรือถูกเหยียดหยามโดยผู้อื่นหรือคนไม่รู้จักเนื่องจากความแตกต่างในเรื่องเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ความพิการ ชนกลุ่มน้อย
ได้รับอันตรายจากการปล่อยมลภาวะ ตามเขตที่พักอาศัย	ได้รับอันตรายจากการปล่อยสารพิษ น้ำเสีย อากาศเสีย กลิ่น จากโรงงาน หรือธุรกิจที่อาจเป็นอันตราย เช่น อุโมงค์มรดก
ล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัว	ถูกนำข้อมูลส่วนตัวไปใช้ในทางมิชอบหรือโดยไม่ได้รับอนุญาต (เว้นแต่การดำเนินการโดยเจ้าพนักงานตามกฎหมาย)

ผนวก ข.

แบบสำรวจความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรม
และมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม

รหัสพื้นที่.....

แบบสอบถามลำดับที่.....

สำนักงานกิจการยุติธรรม
แบบสำรวจความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรม
และมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม

แบบสำรวจความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม มีวัตถุประสงค์เพื่อนำข้อมูลมาใช้กำหนดยุทธศาสตร์ นโยบาย และแนวทางการแก้ปัญหาาร่วมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้จะรายงานผลโดยภาพรวม ไม่ระบุผลเป็นรายบุคคลหรือบ่งบอกว่าผู้ตอบนั้นเป็นใคร และจะเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบเป็นความลับสูงสุดตามจรรยาบรรณของนักวิจัย โดยข้อมูลส่วนบุคคลของท่านจะถูกเข้ารหัสด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โดยคณะผู้วิจัยจะไม่นำข้อมูลส่วนบุคคลของท่านไปเผยแพร่แก่บุคคลภายนอก ผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลที่จะเข้ารหัสไว้จะจำกัดการเข้าถึงเฉพาะสำนักงานกิจการยุติธรรมและผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลตามที่สำนักงานฯ กำหนด อย่างไรก็ตาม สำหรับข้อมูลที่เผยแพร่แก่สาธารณชนจะไม่มีแสดงข้อมูลส่วนบุคคลเอาไว้ จะแสดงเพียงรหัสของแบบสอบถามเท่านั้น

คำชี้แจง :

- 1) ผู้ตอบคำถามชุดนี้ มีอายุ 18 ปีขึ้นไปและอยู่อาศัยในบ้านที่ทำการสำรวจในห้วง พ.ศ. 2565 มากกว่า 6 เดือนขึ้นไป
- 2) แบบสอบถามชุดนี้เป็นการสำรวจความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม โดยเป็นการสุ่มสำรวจประชาชนในรอบปี พ.ศ. 2565 (1 มกราคม 2565 ถึง 31 ธันวาคม 2565)

เนื้อหาแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม

คณะผู้วิจัยขอขอบคุณในความร่วมมือตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1 ข้อมูลบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1.1 เพศ (1) ชาย (2) หญิง (3) เพศทางเลือก

1.1.2 อายุ ปี (เต็มปีบริบูรณ์)

1.1.3 รายได้

- (1) ไม่เกิน 15,000 บาท (2) 15,001-25,000 บาท (3) 25,001-35,000 บาท
 (4) 35,001-45,000 บาท (5) 45,001-55,000 บาท (6) 55,001-65,000 บาท
 (7) 65,001-75,000 บาท (8) มากกว่า 75,000 บาท

1.1.4 อาชีพ (1) ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ (2) พนักงานเอกชน (3) นักเรียน/นักศึกษา
 (4) รับจ้างทั่วไป (5) เกษตรกรรม (6) ประกอบธุรกิจ
 (7) ไม่ได้ประกอบอาชีพ (8) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

1.1.5 การศึกษาระดับสูงสุด

- (1) ไม่เคยเข้ารับการศึกษ (2) การศึกษานอกระบบ (กศน.) (3) ประถมศึกษา
 (4) มัธยมศึกษา (5) ปวช. (6) ปวส. (7)ปริญญาตรี
 (8) ปริญญาโท (9) สูงกว่าปริญญาโท
 (10) การศึกษาในรูปแบบอื่น โปรดระบุ

1.1.6 ท่านเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรม เช่น
เจ้าหน้าที่คุมประพฤติ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ เจ้าหน้าที่ยุติธรรมจังหวัด เจ้าหน้าที่ยุติธรรมชุมชน เป็นต้น
ในการปฏิบัติงานในพื้นที่ชุมชนของท่านมากน้อยเพียงใด

- (1) สัปดาห์ละครั้ง (2) เดือนละครั้ง (3) ปีละครั้ง (4) มากกว่า 1 ครั้ง/ปี (5) ไม่เคยพบ

ส่วนที่ 2 ความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการในการป้องกันอาชญากรรม

2.1 ท่านมีความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมในลักษณะต่าง ๆ ต่อไปนี้
ระดับใด

มาตรการดำเนินงาน การป้องกันปัญหาอาชญากรรม	ระดับความพึงพอใจ						ไม่ทราบ/ ไม่พบเห็น การ ดำเนินงาน
	(5) มาก	(4) ค่อนข้าง มาก	(3) ปาน กลาง	(2) ค่อนข้าง น้อย	(1) น้อย	(0) ไม่พอใจ เลย	
2.1.1 การลาดตระเวนตรวจตรา ป้องกันภัยอาชญากรรมในพื้นที่							
2.1.2 การตั้งด่านตรวจ จุดสกัด จุดตรวจค้นในชุมชน							
2.1.3 การตรวจตราควบคุมแหล่ง อบายมุข เช่น สถานบันเทิง สถานบริการ เพื่อไม่ให้เป็นแหล่ง มั่วสุม							
2.1.4 ระบบเตือนภัยอาชญากรรม ในพื้นที่ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น เสียงตามสายในชุมชนหรือไลน์ (Line) กลุ่มที่ใช้ร่วมกันในกลุ่ม หมู่บ้าน/ชุมชน							
2.1.5 สื่อประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ เพื่อให้ความรู้ และแนวทาง การป้องกันอาชญากรรม ตลอดจน ช่องทางในการรับแจ้งเหตุ							
2.1.6 การจัดการพื้นที่เพื่อลดความ เสี่ยงในการเกิดอาชญากรรม เช่น การจัดให้มีแสงสว่างในพื้นที่ ล่อแหลม การดูแลพื้นที่ รกร้าง การติดตั้ง CCTV							
2.1.7 การให้ความรู้ในการป้องกัน การตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม							

มาตรการดำเนินงาน การป้องกันปัญหาอาชญากรรม	ระดับความพึงพอใจ						ไม่ทราบ/ ไม่พบเห็น การ ดำเนินงาน
	(5) มาก	(4) ค่อนข้าง มาก	(3) ปาน กลาง	(2) ค่อนข้าง น้อย	(1) น้อย	(0) ไม่พอใจ เลย	
2.1.8 การส่งเสริมเครือข่ายภาครัฐ และภาคประชาชนในการร่วมมือกัน ป้องกันอาชญากรรม เช่น เครือข่าย ยุติธรรมชุมชน อาสาสมัครคุม ประพฤติ							
2.1.9 การมีช่องทางการ ติดต่อสื่อสารหรือกิจกรรมร่วมกัน ระหว่างประชาชนกับเจ้าหน้าที่รัฐ เพื่อการให้คำปรึกษาด้านการป้องกัน อาชญากรรม							
2.1.10 การเฝ้าระวังเด็กและดูแล ช่วยเหลือเด็กและเยาวชนกลุ่มเสี่ยง เช่น เด็กและเยาวชนนอกระบบ โรงเรียน อันธพาล วัยรุ่นมั่วสุม							
2.1.11 การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด เฉพาะรายตามความเหมาะสม เพื่อสร้างความพร้อมในการกลับคืนสู่ สังคม และป้องกันการกระทำผิดซ้ำ ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น เรือนจำ หรือสถานพินิจฯ							
2.1.12 การดูแลผู้พ้นโทษ และ ช่วยเหลือพัฒนาคุณภาพชีวิตในการ กลับคืนสู่สังคม เช่น การสอดส่อง ดูแล การส่งเสริมอาชีพ การรณรงค์ ให้สังคมยอมรับจากหน่วยงานของรัฐ หรือชุมชน							
2.1.13 การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการ ป้องกันปัญหาอาชญากรรมในพื้นที่							

2.2 ในภาพรวมท่านมีความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมอยู่ในระดับใด

- | | | |
|---|--|--|
| <input type="checkbox"/> (5) พอใจมาก | <input type="checkbox"/> (4) พอใจค่อนข้างมาก | <input type="checkbox"/> (3) พอใจปานกลาง |
| <input type="checkbox"/> (2) พอใจค่อนข้างน้อย | <input type="checkbox"/> (1) พอใจน้อย | <input type="checkbox"/> (0) ไม่พอใจเลย |

ผนวก ค.

แบบสำรวจข้อมูลความรู้สึกรวดกั้วภัยอาชญากรรม

รหัสพื้นที่.....

แบบสอบถามลำดับที่.....

สำนักงานกิจการยุติธรรม

แบบสำรวจข้อมูลความรู้สึกรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

แบบสำรวจข้อมูลความรู้สึกรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม มีวัตถุประสงค์เพื่อนำข้อมูลมาใช้กำหนด ยุทธศาสตร์ นโยบาย และแนวทางการแก้ปัญหาร่วมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลในการศึกษาค้างนี้ จะรายงานผลโดยภาพรวม ไม่ระบุผลเป็นรายบุคคลหรือบ่งบอกว่าผู้ตอบนั้นเป็นใคร และจะเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบเป็นความลับสูงสุดตามจรรยาบรรณของนักวิจัย โดยข้อมูลส่วนบุคคลของท่านจะถูกเข้ารหัส ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โดยคณะผู้วิจัยจะไม่นำข้อมูลส่วนบุคคลของท่านไปเผยแพร่แก่บุคคลภายนอก ผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลที่เข้ารหัสไว้จะจำกัดการเข้าถึงเฉพาะสำนักงานกิจการยุติธรรมและผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูล ตามที่สำนักงานฯ กำหนด อย่างไรก็ตาม สำหรับข้อมูลที่เผยแพร่แก่สาธารณชนจะไม่มี การแสดงข้อมูล ส่วนบุคคลเอาไว้ จะแสดงเพียงรหัสของแบบสอบถามเท่านั้น

คำชี้แจง:

- 1) ผู้ตอบคำถามชุดนี้ มีอายุ 18 ปีขึ้นไปและอยู่อาศัยในบ้านที่ทำการสำรวจในห้วง พ.ศ. 2565 มากกว่า 6 เดือนขึ้นไป
- 2) แบบสอบถามชุดนี้เป็นการสำรวจความพึงพอใจต่อระบบการป้องกันอาชญากรรมและมาตรการ ในการป้องกันอาชญากรรม โดยเป็นการสุ่มสำรวจประชาชนในรอบปี พ.ศ. 2565 (1 มกราคม 2565 ถึง 31 ธันวาคม 2565)

เนื้อหาแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

- ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม
- ส่วนที่ 2 ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

คณะผู้วิจัยขอขอบคุณในความร่วมมือนี้อตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1 ข้อมูลบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1.1 เพศ (1) ชาย (2) หญิง (3) เพศทางเลือก

1.1.2 อายุ ปี (เต็มปีบริบูรณ์)

1.1.3 รายได้

- (1) ไม่เกิน 15,000 บาท (2) 15,001-25,000 บาท (3) 25,001-35,000 บาท
 (4) 35,001-45,000 บาท (5) 45,001-55,000 บาท (6) 55,001-65,000 บาท
 (7) 65,001-75,000 บาท (8) มากกว่า 75,000 บาท

1.1.4 อาชีพ (1) ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ (2) พนักงานเอกชน (3) นักเรียน/นักศึกษา
 (4) รับจ้างทั่วไป (5) เกษตรกรรม (6) ประกอบธุรกิจ
 (7) ไม่ได้ประกอบอาชีพ (8) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

1.1.5 การศึกษาระดับสูงสุด

- (1) ไม่เคยเข้ารับการศึกษ (2) การศึกษานอกระบบ (กศน.) (3) ประถมศึกษา
 (4) มัธยมศึกษา (5) ปวช. (6) ปวส. (7)ปริญญาตรี
 (8) ปริญญาโท (9) สูงกว่าปริญญาโท
 (10) การศึกษาในรูปแบบอื่น โปรดระบุ

1.1.6 ท่านเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรม เช่น
เจ้าหน้าที่คุมประพฤติ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ เจ้าหน้าที่ยุติธรรมจังหวัด เจ้าหน้าที่ยุติธรรมชุมชน เป็นต้น
ในการปฏิบัติงานในพื้นที่ชุมชนของท่านมากน้อยเพียงใด

- (1) สัปดาห์ละครั้ง (2) เดือนละครั้ง (3) ปีละครั้ง (4) มากกว่า 1 ครั้ง/ปี (5) ไม่เคยพบ

ส่วนที่ 2 ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

2.1 ท่านมีความรู้สึกปลอดภัยมากน้อยเพียงใดในกรณีต่าง ๆ ต่อไปนี้

สถานการณ์	ความรู้สึกปลอดภัย				
	(5) มาก	(4) ค่อนข้าง มาก	(3) ปาน กลาง	(2) ค่อนข้าง น้อย	(1) น้อย
ภาพรวมของความปลอดภัยในละแวกที่พักอาศัย					
2.1.1 การเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัย ในตอนกลางวัน					
2.1.2 การเดินตามลำพังในละแวกที่พักอาศัย ในตอนกลางคืน					
2.1.3 เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางวัน					
2.1.4 เมื่อต้องอยู่บ้านคนเดียวในเวลากลางคืน					

2.2 ท่านมีความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในระดับใด เมื่ออยู่ในบริเวณที่พักอาศัย

- (5) เชื่อมั่นมาก (4) เชื่อมั่นค่อนข้างมาก (3) เชื่อมั่นปานกลาง
 (2) เชื่อมั่นค่อนข้างน้อย (1) เชื่อมั่นน้อย (0) ไม่เชื่อมั่นเลย

2.3 ในภาพรวมท่านมีความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน เมื่ออยู่ในพื้นที่อื่นที่ไม่ใช่บริเวณที่พักอาศัย

- (5) เชื่อมั่นมาก (4) เชื่อมั่นค่อนข้างมาก (3) เชื่อมั่นปานกลาง
 (2) เชื่อมั่นค่อนข้างน้อย (1) เชื่อมั่นน้อย (0) ไม่เชื่อมั่นเลย

2.4 ในภาพรวมท่านมีความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในระดับใด

- (5) เชื่อมั่นมาก (4) เชื่อมั่นค่อนข้างมาก (3) เชื่อมั่นปานกลาง
 (2) เชื่อมั่นค่อนข้างน้อย (1) เชื่อมั่นน้อย (0) ไม่เชื่อมั่นเลย

ผนวก ง.
แบบสำรวจเป้าหมายแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืน
(Sustainable Development Goals :SDGs)

รหัสพื้นที่.....

แบบสอบถามลำดับที่.....

สำนักงานกิจการยุติธรรม

แบบสำรวจเป้าหมายแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals :SDGs)

แบบสำรวจเป้าหมายแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals :SDGs) มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทิศทางตามกรอบการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 16 ด้านการส่งเสริมสังคมที่สงบสุข และครอบคลุมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ให้ทุกคนเข้าถึงความยุติธรรม และสร้างสถาบันที่มีประสิทธิภาพ รับผิดชอบ และครอบคลุมในทุกระดับ โดยมีเป้าประสงค์ที่ครอบคลุมประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวกับการยุติ การข่มเหง การหาประโยชน์อย่างไม่ถูกต้อง การค้ามนุษย์ และความรุนแรงและการทรมานทุกรูปแบบ ที่มีต่อเด็ก (16.2) โดยพิจารณาจากสัดส่วนของผู้หญิงและผู้ชาย อายุ 18-29 ปี ที่เคยถูกระทำความรุนแรง ทางเพศก่อนอายุ 18 ปี เพื่อนำข้อมูลมาใช้กำหนดยุทธศาสตร์ นโยบาย และแนวทางการแก้ปัญหาาร่วมกัน ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้จะรายงานผลโดยภาพรวม ไม่ระบุผลเป็นรายบุคคลหรือ บ่งบอกว่าผู้ตอบนั้นเป็นใคร และจะเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบเป็นความลับสูงสุดตามจรรยาบรรณของ นักวิจัย โดยข้อมูลส่วนบุคคลของท่านจะถูกเข้ารหัสด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โดยคณะผู้วิจัยจะไม่นำข้อมูล ส่วนบุคคลของท่านไปเผยแพร่แก่บุคคลภายนอก ผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลที่เข้ารหัสไว้จะจำกัดการเข้าถึงเฉพาะ สำนักงานกิจการยุติธรรมและผู้มีสิทธิเข้าถึงข้อมูลตามที่สำนักงานฯ กำหนด อย่างไรก็ตาม สำหรับข้อมูลที่ เผยแพร่แก่สาธารณชนจะไม่มี การแสดงข้อมูลส่วนบุคคลเอาไว้ จะแสดงเพียงรหัสของแบบสอบถามเท่านั้น

คำชี้แจง:

- 1) ผู้ตอบคำถามชุดนี้ ต้องมีอายุระหว่าง 18 – 29 ปี

คณะผู้วิจัยขอขอบคุณในความร่วมมือตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1 ข้อมูลบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1.1 เพศ (1) ชาย (2) หญิง (3) เพศทางเลือก

1.1.2 อายุ ปี (เต็มปีบริบูรณ์)

1.1.3 รายได้

- (1) ไม่เกิน 15,000 บาท (2) 15,001-25,000 บาท (3) 25,001-35,000 บาท
 (4) 35,001-45,000 บาท (5) 45,001-55,000 บาท (6) 55,001-65,000 บาท
 (7) 65,001-75,000 บาท (8) มากกว่า 75,000 บาท

1.1.4 อาชีพ (1) ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ (2) พนักงานเอกชน (3) นักเรียน/นักศึกษา
 (4) รับจ้างทั่วไป (5) เกษตรกรรม (6) ประกอบธุรกิจ
 (7) ไม่ได้ประกอบอาชีพ (8) อื่น ๆ (โปรดระบุ)

1.1.5 การศึกษาระดับสูงสุด

- (1) ไม่เคยเข้ารับการศึกษ (2) การศึกษานอกระบบ (กศน.) (3) ประถมศึกษา
 (4) มัธยมศึกษา (5) ปวช. (6) ปวส. (7)ปริญญาตรี
 (8)ปริญญาโท (9) สูงกว่าปริญญาโท
 (10) การศึกษาในรูปแบบอื่น โปรดระบุ

1.1.6 ท่านเห็นการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานด้านยุติธรรม เช่น เจ้าหน้าที่คุมประพฤติ เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ เจ้าหน้าที่ยุติธรรมจังหวัด เจ้าหน้าที่ยุติธรรมชุมชน เป็นต้น ในการปฏิบัติงานในพื้นที่ชุมชนของท่านมากน้อยเพียงใด

- (1) สัปดาห์ละครั้ง (2) เดือนละครั้ง (3) ปีละครั้ง (4) มากกว่า 1 ครั้ง/ปี (5) ไม่เคยพบ

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับประสบการณ์เคยถูกระทำ ความรุนแรงทางเพศก่อนอายุ 18 ปี

2.1 ท่านหรือคนในครอบครัวของท่านเคยถูกระทำ ความรุนแรงทางเพศ โดยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ก่อนอายุ 18 ปี

(1) ใช่ (2) ไม่ใช่

2.2 ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมครั้งแรกในขณะที่มีอายุ ปี

หมายเหตุ :

1. **ความรุนแรงทางเพศ** ในที่นี้หมายถึง การข่มเหง การแสวงหาประโยชน์อย่างไม่ถูกต้อง การค้ามนุษย์ และความรุนแรงและการทรมาณทุกรูปแบบที่มีต่อเด็ก อันได้แก่ การบังคับ ชักจูงเด็ก ให้มีกิจกรรมทางเพศโดยไม่ยินยอม การใช้เด็กเป็นเครื่องมือแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศ ในรูปแบบสื่อลามก โสเภณีเด็ก ทาส การค้ามนุษย์ การซื้อขายเด็กด้วยจุดประสงค์ทางเพศ หรือการบังคับแต่งงาน

2. **กิจกรรมทางเพศ** ในที่นี้หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์ทั้งที่มีการร่วมประเวณีและไม่มี การร่วมประเวณี เช่น ให้สำเร็จความใคร่ การทำอนาจาร และรวมทั้งกิจกรรมทางเพศอื่นที่ไม่ได้มีการร่วมประเวณีหรือมีเพศสัมพันธ์ด้วย เช่น การบันทึกภาพลามกอนาจาร ล่อลวงให้เป็นผู้ให้บริการในธุรกิจทางเพศ จัดทำสื่อโฆษณาลามกอนาจาร

ผนวก จ.

รายชื่อผู้เข้าร่วมสัมมนาเพื่อเผยแพร่รายงาน
ผลการสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน

รายชื่อผู้เข้าร่วมสัมมนาเพื่อเผยแพร่รายงานผลการสำรวจ

ข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปี พ.ศ. 2565

วันพุธที่ 21 มิถุนายน พ.ศ. 2566 เวลา 13.00 – 15.30 น.

ผ่านการประชุมออนไลน์ด้วยระบบ Cisco Webex Meeting

ลำดับ ที่	รายชื่อ	ตำแหน่ง	หน่วยงาน	การติดต่อ
1	นายภาณุวัฒน์ ทองขาว	ที่ปรึกษาด้านสิทธิมนุษยชน	สำนักงาน คณะกรรมการสิทธิ มนุษยชน	098-832-1142
2	นางสาวจิฬารณ ตามชู กฤษณสุวรรณ	ผู้อำนวยการสำนักงาน ช่วยเหลือทางการเงินฯ	กรมคุ้มครองสิทธิและ เสรีภาพ	086-999-3535
3	นายพลพล เล็กกระโทก	นักวิเคราะห์นโยบายและ แผนชำนาญการพิเศษ	สำนักงานศาล ยุติธรรม	063-363-3945
4	นายอเนก ปลอดกระโทก	พนักงานสอบสวนคดีพิเศษ ชำนาญการ	กรมสอบสวนคดี พิเศษ	086-986-7846
5	พ.ต.อ.สุทธิสุนทร ชัยขวัญ	ผกก.กลุ่มงานวิจัยและ ประเมินผล 1 วจ.	สำนักงานยุทธศาสตร์ ตำรวจ	089-814-1111
6	นายสนธยา ว่องไว	นักจัดการงานทั่วไป ปฏิบัติการ	กองยุทธศาสตร์และ แผนงาน กรมราชทัณฑ์	082-254-5567
7	นางสาวปภิสรา พงศ์พัฒน์วุฒิ	นักวิเคราะห์นโยบายและ แผนชำนาญการ	สำนักแผนงานและ งบประมาณ สำนักงานศาล ยุติธรรม	087-054-0320
8	นายจิณณพัต ทองมาก	นักวิชาการสถิติปฏิบัติการ	ศูนย์เทคโนโลยี สารสนเทศ	089-802-8353
9	นางสาวโชติมา สุรฤทธิธรรม	ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านการ พัฒนาเด็กและเยาวชน ปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการ สถาบันวิจัยและพัฒนา	กรมพินิจและคุ้มครอง เด็กและเยาวชน	084-874-5931

ลำดับ ที่	รายชื่อ	ตำแหน่ง	หน่วยงาน	การติดต่อ
10	นางสาวดารณี เกิดพิพัฒน์	พนักงานคุมประพฤติ ชำนาญการพิเศษ	กรมพินิจและคุ้มครอง เด็กและเยาวชน	084-665-9620
11	นางพรทิพย์ วงศ์ชู	นักวิชาการยุติธรรมชำนาญ การพิเศษ	สำนักงานช่วยเหลือ ทางการเงินแก่ ผู้เสียหายและจำเลย ในคดีอาญา	081-709-1193
12	นายปวินท์ หน่อแก้ว	นักวิชาการยุติธรรม ชำนาญการ	สำนักงานช่วยเหลือ ทางการเงินแก่ ผู้เสียหายและจำเลย ในคดีอาญา	089-234-8211
13	นางสาวจิตาภา วงศ์สัมพันธ์	นักวิเทศสัมพันธ์ชำนาญการ	กองนโยบายและ ประสานแผน กระบวนการยุติธรรม	084-449-5886
14	ณัฐพร ศิษยศาสตร์	นักวิเคราะห์นโยบายและ แผนปฏิบัติการ	สำนักงาน ปลัดกระทรวง ยุติธรรม	087-925-3298
15	บุษราพรรณ กันธรรม	นักวิชาการสถิติปฏิบัติการ	สำนักงานสถิติ แห่งชาติ	087-188-1782
16	พ.ต.อ.ดิศตน์ย ภูริปไซติ	รองผู้บังคับการกองแผนงาน อาชญากรรม	สำนักงานยุทธศาสตร์ ตำรวจ สำนักงาน ตำรวจแห่งชาติ	02-205-3182
17	น.ส.อิสริยาภรณ์ คงแสง	พนักงานคุมประพฤติ ปฏิบัติการ	กรมพินิจและคุ้มครอง เด็กและเยาวชน	085-136-5361
18	นายศักดิ์ รักกอบชัย	นักวิเคราะห์นโยบายและ แผนชำนาญการพิเศษ	กรมพินิจและคุ้มครอง เด็กและเยาวชน	-
19	นางสาวปิยจิต แยมกลิ่น	พนักงานคุมประพฤติ ปฏิบัติการ	กองอำนวยการบังคับ ใช้กฎหมายเพื่อการ คุมประพฤติ	095-254-2700

ลำดับ ที่	รายชื่อ	ตำแหน่ง	หน่วยงาน	การติดต่อ
20	นางสาวชญาภา เปลี่ยนพานิช	พนักงานคุมประพฤติ ปฏิบัติการ	กรมคุมประพฤติ	086-114-5664

ผนวก ฉ.

หนังสือรับรองการพิจารณาด้านจริยธรรมการวิจัยในคน



หนังสือรับรองการพิจารณาด้านจริยธรรมการวิจัยในคน
คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สาขาสังคมศาสตร์
99 หมู่ที่ 18 ถ.พหลโยธิน ต.คลองหนึ่ง อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี 12121
โทร. 0-2564-4440-79 ต่อ 1804, 0-2564-3937

รหัสโครงการวิจัยที่ 032/2566 หนังสือรับรองเลขที่ 046/2566

ชื่อโครงการวิจัย โครงการจ้างเหมาบริการเพื่อสำรวจข้อมูลสถิติอาชญากรรมภาคประชาชน ปีพ.ศ.2565

ชื่อหัวหน้าโครงการวิจัย อาจารย์ ดร.ทวีวัฒน์ เหลืองวิริยะ
หน่วยงานที่รับผิดชอบ วิทยาลัยสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ชื่อผู้ร่วมวิจัย รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ดร. พงศ์กฤษ โรจน์วิรุฬห์
หน่วยงานที่รับผิดชอบ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ

ชื่อผู้ร่วมวิจัย นายอรรถสิทธิ์ เรืองศิลป์
หน่วยงานที่รับผิดชอบ วิทยาลัยสหวิทยาการ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เอกสารที่รับรอง

ลำดับที่	รายการ	เอกสารฉบับที่/วัน/เดือน/ปี
1	โครงการวิจัย	ฉบับที่ 2 วันที่ 30 เมษายน 2566
2	แบบประวัติ อาจารย์ ดร.ทวีวัฒน์ เหลืองวิริยะ	ฉบับที่ 1 วันที่ 9 มีนาคม 2566
3	แบบประวัติ รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ดร. พงศ์กฤษ โรจน์วิรุฬห์	ฉบับที่ 1 วันที่ 9 มีนาคม 2566
4	แบบประวัติ นายอรรถสิทธิ์ เรืองศิลป์	ฉบับที่ 1 วันที่ 9 มีนาคม 2566
5	ประกาศนียบัตรการอบรมหลักสูตรจริยธรรมการวิจัยในคน อาจารย์ ดร.ทวีวัฒน์ เหลืองวิริยะ	
6	ประกาศนียบัตรการอบรมหลักสูตรจริยธรรมการวิจัยในคน รองศาสตราจารย์ พันตำรวจเอก ดร. พงศ์กฤษ โรจน์วิรุฬห์	
7	ประกาศนียบัตรการอบรมหลักสูตรจริยธรรมการวิจัยในคน นายอรรถสิทธิ์ เรืองศิลป์	

เอกสารที่รับรอง รหัสโครงการวิจัยที่ 032/2566 (ต่อ)

ลำดับที่	รายการ	เอกสารฉบับที่/วัน/เดือน/ปี
8	เอกสารชี้แจงข้อมูลแก่ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย	ฉบับที่ 1 วันที่ 9 มีนาคม 2566
9	หนังสือแสดงเจตนายินยอมเข้าร่วมการวิจัย	ฉบับที่ 1 วันที่ 9 มีนาคม 2566
10	แบบสำรวจ	ฉบับที่ 1 วันที่ 9 มีนาคม 2566

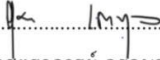
คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สาขาสังคมศาสตร์ ได้พิจารณาอนุมัติ
ด้านจริยธรรมการทำวิจัยในคนให้ดำเนินการวิจัยข้างต้นได้

ลงชื่อ.....
(รองศาสตราจารย์ ดร. อนุสรณ์ อุณโณ)

ประธานคณะกรรมการ

วันที่รับรอง: วันที่ 23 พฤษภาคม 2566

กำหนดส่งรายงานความก้าวหน้า 23 พฤศจิกายน 2566

ลงชื่อ.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อรุมา เตพลกุล)

กรรมการและเลขานุการ

วันหมดอายุการรับรอง: วันที่ 23 พฤษภาคม 2567

ผนวก ช.

One concept paper

สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2565

ข้อมูลทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสำรวจ

- จาก 8,032 คน ถูกตกเป็นเหยื่อ 765 ครั้ง (ร้อยละ 9.53)
- เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างที่ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมพบว่าส่วนมากเป็น **เพศหญิง** (ร้อยละ 57.27)
- เมื่อจำแนกเหยื่ออาชญากรรมตามช่วงอายุพบว่าส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่ม **26-35 ปี**

การติดต่อหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรม

จากเหตุอาชญากรรมจำนวน **765 ครั้ง** พบว่ามีการแจ้งความทั้งสิ้น **459 ครั้ง** (ร้อยละ 60)

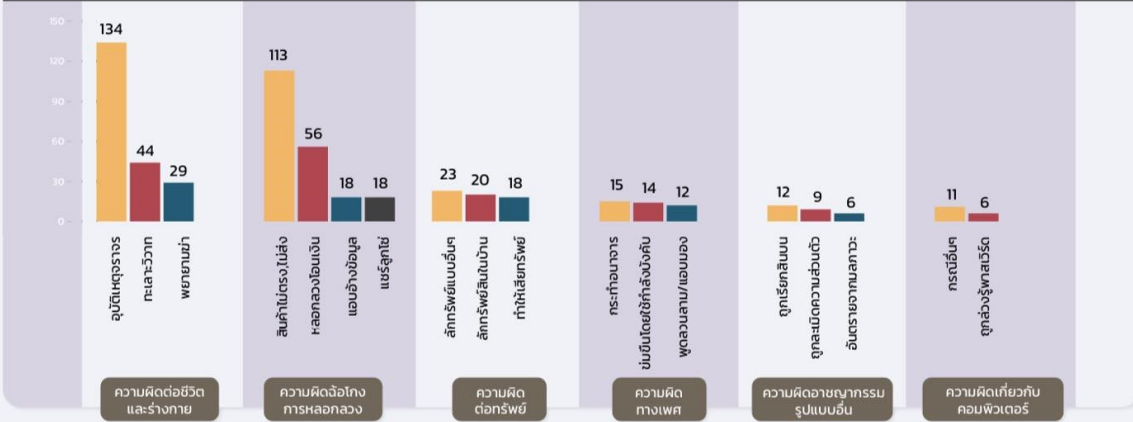
สาเหตุที่ผู้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมไม่แจ้งต่อเจ้าหน้าที่

- เล็กน้อย**: ความเสียหายที่ต่ำกว่า 10,000 บาท (ร้อยละ 22.09)
- ยุ่งยาก**: ไม่อยากเป็นคดีความ ไม่อยากไปร้องเรียนศาล (ร้อยละ 21.89)
- ไม่สะดวก**: ไม่มีเวลาแจ้งเหตุกับเจ้าหน้าที่ (ร้อยละ 12.45)

พฤติกรรมอาชญากรรมที่น่าสนใจ

- ความผิดชีวิตร่างกาย พบพฤติกรรมที่คนร้ายใช้อาวุธปืนในการกระทำความผิดมากถึง **17 คดี**
- ความผิดทางเพศส่วนใหญ่พบว่าผู้ก่อเหตุ **ไม่มีความสัมพันธ์หรือรู้จักกับเหยื่อมาก่อน** มีเพียงคดีข่มขืนโดยใช้กำลังบังคับเท่านั้น ที่คนร้ายส่วนใหญ่มีความใกล้ชิดสนิทสนมกับเหยื่อ
- กรณีหลอกลวงขายสินค้าออนไลน์พบว่ามีความเสียหายต่อครั้งน้อย แต่พบเหยื่อเป็นจำนวนมากและมีพฤติกรรมที่หลากหลาย **ขาดการตรวจสอบ**
- ความเสียหายต่อทรัพย์สินที่พบมากที่สุด ผู้เสียหายเสียทรัพย์สินถึง **500,000 บาท** เป็นกรณีหลอกลวงลงทุนในสินทรัพย์ดิจิทัลซึ่งไม่มีอยู่จริง

จำนวนเหยื่ออาชญากรรม



ภาพรวมความหวาดกลัวอาชญากรรม (ร้อยละ 27.75)

ภาพรวมความเชื่อมั่นต่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (ร้อยละ 73.42)

ระดับความพึงพอใจต่อมาตรการที่ใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของรัฐในภาพรวม

พอใจ ร้อยละ: 85.04

ไม่พอใจ / ไม่พบการดำเนินงาน ร้อยละ: 14.96



สถิติอาชญากรรมภาคประชาชน พ.ศ. 2565 พบเหยื่ออาชญากรรมมากกว่าสถิติอาชญากรรมของตำรวจ

50.74 เท่า

ข้อเสนอแนะ

เชิงปฏิบัติ

- เน้นป้องกันกลุ่มผู้ตกเป็นเหยื่อส่วนใหญ่
- มาตรการเชิงรุกในพฤติกรรมที่น่าสนใจ
- บูรณาการความร่วมมือกับหน่วยงานอื่น
- ลดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

เชิงนโยบาย

- ปรับปรุงกฎหมาย / มาตรการอาชญากรรม
- ผลักดันกฎหมายแจ้งความออนไลน์
- นโยบายเรียกสืบค้นเป็นศูนย์

เชิงวิชาการ

- พัฒนาระบบข้อมูลให้เป็น Big Data
- ประยุกต์ใช้ Cohort study และเครือข่ายยุติธรรมชุมชน
- พัฒนามาตรฐานการสำรวจเพื่อรายงานตัวชี้วัด SDGs